தண்ணீரும் போலவும், பிள்ளைப்பூச்சியும் சேறும்போல வும், கருமத்துடக்குகள் ஞானிகளுக்குக் காட்டாது. ஞானி யாயிருக்கிறவனுக்குப் புண்ணியபாவ லக்ஷணமாயிருக்கிற வாகாமியகரும மெப்படிப்போமென்றால்? ஞானியாயிருக் கிறவனுக்கு; மித்துருவென்றுஞ் சத்துருவென்றுமிரண்டு புத்திராளுண் டிவர்களிற் சிசுருஷை முதலானது செய்து மித்துரு புண்ணியத்தைக் கொள்வன். தூஷிக்கிறதுமுதலா னவை செய்து சத்துரு பாவத்தைக் கொள்வன். ஞானியா யிருக்கிறவனுடைய கருமத்தினாலே சித்தியாகிற பரப் பிரம சாயுச்சியத்தையடைவன். தேகேந்திரியாதிகளெல்லா ம் நாமல்ல: தேகேந்திரியாதிக்குச் சாக்ஷியாய்ப் போசமய னயிருக்கிற தானே பரமாத்மாவென்றும், எதெது காணப் படுகிறதோ; எதெது கேட்கப்படுகிறதோ; அவைகளெல்லாம் பிரமமயந்தானே யென்கிற நிஷ்டையுமுள்ளவனே ஞானி. சிலபேர் சூரியன்றானே சமஸ்த தேவதாசொரூபி, சிலபே ரக்கினிதானே சமஸ்த தேவதாசொரூபி, சிலபேர் பிராம ணன்தானே சமஸ்த தேவதாசொரூபி, சிலவேதங்கள் அப் புத்தானே சமஸ்த தேவதாசொரூபி, சிலவேதங்க ளிருதய ந்தானே சகலசொரூபி, இருதயத்திலேதானே வீசுரரிருக் கிறாரென்று சொல்லுகின்றன. சகல வேதங்களும், எல்லாட் பிரமந்தானேயென்று கோஷிக்கின்றன. சிலமூடாளாயிருக் கிறபேர்கோயில்களிலேயும், குளங்களிலேயும், சிலாதி தாம் பிராதி விக்கிரகங்களிலேயும், ஈசுரரிருக்கிறாரென்று பார்ப் பார்கள். அவர்க ளத்தியந்த மூடாள்தானே. கிரகத்துக்குள் ளே புதைத்திருக்கிற நிதியை யறியாம லதின்மேலே சஞ்ச ரித்துக்கொண்டு தாரித்திர பிக்ஷகாளாயிருக்கிறபே ரெட் டியோ; அப்படிப்போலத் தேகத்துக்குள்ளே யிருதயத்தி

லாத்மாவாய்த்தானாகவிருக்கிறபிரமானந்தநிதியையறியாம ல் வெகிர்முகாளாய்க் கோயில் முதலியவைகளிலே ஈசுரதிருஷ்டியைப் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களத்தியந்த மூடரள். கண்ணில்லாதவனுக்குச் சூரியன்றெரியாது கண்ணுள்ளவனுக்குச் சூரியன்றெரியும். அப்படிப்போல வஞ்ஞானிக்காத்மப்பிரமந் தெரியாது. ஞானியாயிருக்கிறவனுக்காத்மப்பிரமம் விளங்கும்.

பரமேசுரரானவ ராதியிலே சகல லோகங்களிலேயும ஞானிகளாக்ச் சிருஷ்டித்தார்விருத்தியில்லாமற் போயிற்று அப்பால் மிதுனமாகிய ஸ்திரீ புருஷாளையும், அவித்தையா மோகத்தையுங், இந்திரியங்களையும் வெகிர்முகங்களாகச் சிருஷ்டித்தார். ஆனபடியினாலே; சகலலோகங்களும் வெகிர்முகாளாக விஷய நிஷ்டமுடையவர்களாக வொன்று க்கொன்று சேர்க்கையாய்க்கூடி விருத்தியடைந் தந்தர்முகத்தைவிட்டுச் சகல ஜனங்களும் விஷயநிஷ்டாளானார்கள். லக்ஷத்திலே யொருத்தன், கோடியிலே யொருத்தன, முமுக்ஷுவாயிருக்கிற ஞானி;வெகிர்முகமாகிற விஷய நிஷ்டையைவிட் டிந்திரியநிக்கிரகம்பண்ணி யந்தர்முகமாகிற பிரமநிஷ்டையை யடைந்துமுக்தியடைவனென்றுகடவல்லியு பநிடதத்திற் சொல்லியிருக்கிறது சிலபேர்மாதாவேமுந்தின தெய்வம்,சிலபேர் பிதாவேமுந்தினதெய்வம்,சிலபேர் யதிநியேமுந்தினதெய்வமென்றுசொல்லுவார்கள்.அதிலுமாசாரியரே சமஸ்ததேவசொரூபியென்றுசகலவேதங்களுஞ்சொல்லுகின்றன. தைத்திரியவுபநிடதத்திலேயுஞ் சொல்லியிருக்கிறது மாதாபிதாக்கள் ஜன்மத்தைக்கொடுப்பார்கள். அதிதி சுவர்க்கத்தைக்கொடுப்பன். ஆசாரியரானவ ரறிவைக்கொடுத்துச் சகல ஜன்ம கருமங்களையு மொழித்து மோக்ஷ சாம்பி

ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணிப் பிரமசாயுச்சியத்தை யடையப்பண்ணுவர். ஆனபடியினாலே; ஆசாரியரே யதிகம். சமஸ்த்த தேவதா சொரூபி, திரிமூர்த்தி சொரூபி. குருப்பிரசாத்தினாலே; வேதாந்த சிரவணம்பண்ணித் தேகேந்திரியாதிக ளெல்லாமனாத்மா; நஸ்வரம், ஆனபடியினாலே; தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியாய்ச் சின்மயனாக விருக்கிற தானே பரமாத்மாவென்று யாதொருத்த னறிகிறானோ வவனே ஞானியென்று ஞானிலக்ஷணஞ் சொல்லுவார்கள்.

யாதொருத்த னிகலோக பரலோக விஷய விச்சையைத் தகித்துச் சமதமாதிகளுடனே கூட முமுக்ஷுவாய் வேதாந்த சிரவணத்தினாலே தேகேந்திரியாதிக ளெல்லாம னாத்மாவென்று தள்ளிப்போட்டுத் தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியாய்ச் சின்மாத்திரமாயிருக்குகிறதுதானே பரப்பிரமமென்று யாதொருத்த னறிகிறானோ வவனே பிரமவித்து. இப்படியறிந்து பூரணப்பிரமமாக விருந்துகொண்டு தேகேந்திரியாதிகளாத்மசனனிதானத்தினாலேசகலகிருத்தியங்களையும் பண்ணுகிறது நாமொன்றும் பண்ணவில்லை நாமசங்கோதானே சின்மாத்திரப் பிரமமயனென்கிறநிஷ்டையுடனே கூட லோகோபகாரார்த்தமாகத் தேகேந்திரியாதி திருஷ்டியினாலே நித்திய, நைமித்திகமாகிய, சற்கருமங்களெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு ஞானசந்நியாசியா யிருக்கிறானோ வவனே ஞானியென்று சொல்லுவார்கள். பகவான் வாக்கியம்:— யாதொரு மனுஷன் குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், வேதாந்த சிரவணத்தினாலேயும், இந்திரிய சம்பந்தமாயிருக்கிற தேகம் நாமல்லக் கரணசாக்ஷியா யறிவுமயனா யிருக்கிறதுதானே பரமாத்மாவென் றறிந்துகொண்டு கரணவிந்திரியங்கள்தானே சிற்சன்னிதானத்தினாலே சகல கருமங்களையும்

பண்ணுகிறது நாமொன்றும் பண்ணவில்லையென்று பூரண
ப்பிரமமாகவிருந்துகொண்டு மானமின்மை முதலிய ஞான
குணங்களோடே கூடிக்கொண்டு லோகோபகாரார்த்தமா
க வர்ணாச்சிரம தருமங்களை யிந்திரிய திருஷ்டியாய் இந்
திரியங்கள்தானே பண்ணுகிறதென்று யாதொருத்த னாசரிக்
கிறானோ அவனே ஞானி. யாதொருத்த னக்குரோதாதி
ஞான குணங்களோடே கூடி வேதாந்த சிரவணத்தினாலே
வாக்குமனோதேகங்கள் நாமல்லத் தற்சாக்ஷியாய்ப் பிரக்
ஞானமயனா யிருக்கிறதுதானே பரமாத்மாவென் றறிகிற
னோ அவனே பிரமவித்து. இப்படிப் பூரணசிதாகாசப்பிர
மமா யிருந்துகொண்டு லோகோபகாரார்த்தமாக வாக்கும
னோதேகங்கள் பண்ணுகிறது; நாம்பண்ண வில்லையென்
றசங்கனா யிருந்துகொண்டு நித்திய நைமித்திக கருமங்களை,
யாதொருத்த னாசரிக்கிறானோ; அவனே ஞானி: ஞானசந்நியா
சியென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். யாதொருத்தனவன் தயைய
யாதி யட்டவித குணங்களுடனே கூடி வேதாந்த சிரவணத்
தினாலேயும், குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், தேகேந்திரியா
திகள், மனது, புத்தி, இவைகளெல்லாம்நாமல்ல: தேகே
ந்திரிய மனோபுத்திசாக்ஷியாய்ச்சிதாகாசனாயிருக்கிறதானே
பரமாத்மாவென் றந்துகொண்ட நுபவநிஷ்டையையடைந்
து தேகேந்திரியங்களோடேகூடியிருக்கிற மனோபுத்திலக்ஷ
ணமான வந்தக்கரணந்தானே சகலகிருத்தியங்களையு மாத்
மசன்னிதானத்தினாலே பண்ணுகிறது; நாமொன்றும் பண்
ணவில்லை யென்கிற வசங்காநுசந்தானத்துடனே கூடி லோ
கோபகாரார்த்தமாக வெக்கிய தான தபசுகளை யாசரிக்கிற
வன்போலே யிருக்கிறானோ; அவனே சந்நியாசி. அவனே
ஞானி, ஞானமில்லாமற் கருமத்தியாகியா யிருக்கிறவன்

சந்நியாசியு மல்ல, ஞானியுமல்ல, அவனுக்கு முக்தியுமில்லை. ஞானமில்லாமற் கருமத்தைப் பண்ணாதிருந்தாலும், கருமத்தைப்பண்ணிப் பலத்தை யிச்சித்தாலும், அவன் பந்தகமான சமுசாரத்தைத்தானே யடைவன். பூரணக்ஞானியாயிருந்துகொண்டு ஆயிரங்கருமசாலங்களை யாசரித்துக்கொண்டிருந்தாலு மவன் சந்நியாசிதானே. அவன் ஞானபலமாகிய பிரமசாயுச்சியத்தை யடைவன. ஞானமே சந்நியாசமென்று சகல வேதாந்தங்களுடைய சித்தாந்தம். யாதொருத்தன் லோகவாசனையும்விட்டு, சாஸ்திரவாசனையும்விட்டு, தேகவாசனையும் பரித்தியாகம் பண்ணி யந்தர்முகனாய்ப் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானோ; சமதமாதிகளுடனேகூடி யிருக்கிறானோ; அவனே ஞானி. யாதொருத்தன் வர்ணாச்சிரமதருமங்களுடனேயும், சமதமாதிகளுடனேயுங்கூடி, வேதாந்தக்ஞானசம்பன்னனாக வந்தர்முகனாய்ப் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானோ; அவனே ஞானி. யாதொருத்த னிகலோகவாசைகளையும் விட்டுப், பரலோக விஷயவாசைகளையும் விட்டு, வேதாந்தசிரவணத்தினாலே ஞானானுபநிஷ்டையுடனேயும், ஆத்மாவினிடத்திலே சந்தோஷத்துடனேயும், கூடியிருக்கிறானோ; அவனே ஞானி. யாதொருஞானியானவன் பிரமநிஷ்டையோடேகூடி துக்கங்கள் வந்தபோது துக்கமன்றியிலே; சுகங்கள் வந்தபோது சுகமன்றியிலே; ஆசை, பயம், க்ரோத, லோப, மோகமில்லாதவனாகத் தானேபிரமமென்கிற நிச்சயததோடேகூடினவன் ஞானி. நல்லமனதோடேகூடினவன், மித்துரு, சத்துரு, வுதாசீனன், மத்தியஸ்தன், பந்து, துவேஷி, புண்ணியவான், பாவி, இவர்களை யெல்லாம் பிரமமென்று பார்க்கிறவன்ஞானி. வித்தைகளோடேகூடியிருக்கிற பிராமணன், பசு, யானை, சுவர்ணம், சூத்தி

ரன், மனுஷன், சண்டாளன், இவர்களை யெல்லாம் பிரம மென்று பார்க்கிறவன் ஞானி. பிரமநிஷ்டனாய், மோக சூனியனாய், நானே பிரமமென்றும், சகலமும் பிரமமென் றும், நிச்சயத்தோடேகூடிச், சுகம்வந்தாற் சந்தோஷமில் லாமற் றுக்கம் வந்தால் விசனமன்றியிலே யிருக்கிறவன் ஞானி. யாதொருத்தன் ஆத்மக்ஞானத்தோடே கூட ஆத் மானந்த சந்துஷ்டனா யந்தர்முகனாய்ப் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானோ; அவனே பிரமவித்து. யாதொருத்தன் சிர வணத்தினாலே யறிவுசம்பாதித்து மனனத்தினாலே சகல சஞ்சயமும் போய் அசங்கபாவனையினாலே சகல கரும்பந் தங்களும் போய்ச் சமதமாதிகளுடனேயும்; பிரமநிஷ்டை யுடனேயுங் கூடி, யாதொருத்த னிருக்கிறானோ, அவனே ஞானி.

உபவாசங்களிருந்தால் விஷயங்களிலே பிரவிருத்தி போம். ஆசையொழியாது. பிரமத்தைக்கண்டாற்சகலவாசை யுமொழியுமானபடியினாலே பிரமத்தையறிந்து சகலவாசை களுமொழிந்து பிரமநிஷ்டையோடே யிருக்கிறானோ; அவ னே ஞானி. ஆமையானது ஜனங்களைக்கண்டாற் றன்னவை யவங்களை யுள்ளே சுருக்கிக்கொள்ளுமோ; அப்படிப்போலே ஞானியானவன் விஷயங்களைக்கண்டா லிந்திரியங்களை ய டக்கியந்தர்முகனாய்ப் பிரமநிஷ்டையோடே கூடியிருக்கிறா னோ; அவனே ஞானி. சகலகாமியங்களையும்விட் டாசையொ ழிந்து நானெனதென்கிற மோகமில்லாம லாத்மஞானியா யாதொருத்தன் சஞ்சரிக்கிறானோ; அவனே ஞானி. சுயசனம் பரஜனமென்கிற பிராந்தி யில்லாமற் கனகங்களையு மோடு களையுஞ் சமமாய்ப்பார்த்துச் சகல ஸ்திரீகளிடங்களிலேயும் மாதுருதிருஷ்டியோடேகூட வாத்மக்ஞானியா யாதொரு

த்தனிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. ஆயிரம் ஸ்திரீபோகங்களுடனேயும், ஆயிரங்கருமங்களோடேயுங் கூடியிருந்தாலும்; நானென்கிற வகங்கார வாண்மையற்று: ஆத்மஞானியாயறிவோடே யாதொருத்த னிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. கூடியுங் கூடாமலும், பண்ணியும் பணணுமலும், அறிந்துமறியாமலும், அநுபவித்து மநுபவியாமலுமிருந்துகொண்டு ஞானத்தோடேகூடி யாதொருத்த னிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. தேகேந்திரியாதிகளிலே நானென்கிற மோகயன்றியிலேயும், அந்தக்கரணதருமமாகவிருக்கிற கிருத்தியங்களிலேயும், நான் கர்த்தாவென்கிற மோகமன்றியிலே பூரணமாயிருக்கிற வறிவோடேகூடி யாதொருத்தனிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. விசுவத்திலே கண்ணிருந்தாலுங் கண்ணில்லாதவனாய், காதிருந்தாலுங் காதுகேளாதவனாய், மனோவாக்குகளிருந்தாலுமவைகளில்லாதவனாய்ப், பிரமநிஷ்டையோடேகூடி யாதொருத்த னிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. லோகசாஸ்திரங்களைப் படித்து, லோகங்களைப் பார்த்து, கேட்டு, சிந்தித்து, அதினாலே முக்தனல்ல. யாதொரு வறிவினாலேயும், நிஷ்டையினாலேயும், முக்தனாகிறானோ; அவனேஞானி. யாதொருத்தனுடைய வறிவு கருமபந்தத்தின் பொருட்டாகவில்லையோ; யாதொருத்தனுடையவறிவு முக்தியின் பொருட்டாகிறதோ; அவனே பூரணமாயிருக்கிறவறிவுள்ள ஞானி. லோகமெல்லா மியாதொரு வஸ்துவைப் பார்க்கவில்லையோ; அந்தவஸ்துவை யாதொருத்த னறிகிறானோ; லோகவிஷய நிஷ்டையைத் தள்ளிப் பிரமநிஷ்டையுறு யாதொருத்த னிருக்கிறானோ; அவனேஞானி. யாதொருஞானமன்றியிலே யிருக்கிறவன் சூத்திரனோ; யாதொரு ஞானத்தினாலே பிராமணனோ; அப்பட்டிப்பட்ட வாத்மஞான

முள்ளவனே ஞானியென்று சொல்லுவார்கள். யாதொரு ஞானியானவன் சூரியனைப்போலே சகலவிஷயத்திலேயு மிருக்கிற நெகிழ்ச்சியாதியைக் கிரகிக்கிறுனே; வாயுவை ப்போலே யெங்குஞ்சஞ்சரிக்கிறுனே; அக்கினியைப்போலே சர்வ பக்ஷணனுக விருக்கிறுனே; ஆகாசம்போலே தானே யெங்கும் பூரணனுக விருக்கிறுனே; அப்படிப்பட்டவனே ஞானி. யாதொருத்தனசொந்தஸ்திரீயோடேகூடி ரமித்துக் கொண்டும், தன்னுடைய தருமத்தைத் நடப்பித்துக்கொண் டும, பரஸ்திரீகளை மாதாவைப்போலே பார்த்துக்கொண் டும், பரதனங்களை யோடுபோலே பார்த்துக்கொண்டும், பிரமநிஷ்டனுக ஞானகுணங்களோடேகூடி யிருக்கிறுனே; அவனே ஞானி. யாதொருத்த னிந்திரியங்கள்தானே சகல வியாபாரங்களையும் பண்ணுகிறது நாமொன்று பண்ணவி ல்லை நாம்பரப்பிரம மென்கிற பாவனையோடே கூடப் பிரம நிஷ்டனுக விருக்கிறுனே; அவனே ஞானி.

யாதொருத்தன் வாக்கு, மனது, தேகங்களே கர்த் தா நாம் பரமாத்மா நாமொன்றும் பண்ணவில்லையென்கிற பாவனையோடே யெக்கிய தான தபசுகளை லோகோபகா ரார்த்தமாக நடப்பிவித்துக்கொண்டு பிரமநிஷ்டனுகவிருக் கிறுனே; அவனே ஞானி. ஜீவன்முக்தன்; சரீரத்தைத் தேரா கவும், இந்திரியங்களைக் குதிரையாகவும், மனதைக் கயிருக வும், புத்தியைச் சாரதியாகவும், விஷயங்களைத் தேசங்களா கவும், பரமாத்மாவாகிற தன்னைத் தேராளியாகவும், அறி ந்து பாவித்து ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியா யா தொருத்த னிருக்கிறுனே; அவன் பிரமபதத்தைத்தானே யடைவன்: அவன் முக்தன்றுனே. யாதொருத்தன் சரீரத் தைச் சிவாலயமாகவும், இருதயகமலத்தைக் கெற்பகிரக

மாகவும், அதில் மனதைச் சிவலிங்கமாகவும், மனோபாதிக ராயிருக்கிற ஜீவனைச் சிவனாகமறிந்து; அக்ஞான மாகிற நிர்மாலியத்தைப் பரிகரித்துச் சோகம்பாவனையினாலே பூசித்து; இந்தப்படி நிரந்தரபூசையோடேகூட ஜீவபாவத்தை விட்டுச் சிவனாக விருந்துகொண்டு ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியா யிருந்து தேகாந்தத்திலே சிவசாயுச்சியத்தை யடைவானோ;" அவனே ஜீவன்முக்தன். யாதாமொருத்தன் சரீரமாகிற கிரகத்திலே யிருதயகமலமாகிற சயனக்கிரகத்திலே புத்தியாகிற ஸதிரீயோடேகூடி யிந்திரியங்களாகிற பரிவாரங்களோடேகூடப் பரமாத்மாவாகிறதான் கிரகத்துக்குடையவனாகவு மறிந்து பாவித்தவன் ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத்தையடைவன்; அவனே ஜீவன்முக்தன். யாதாமொருத்தன் சரீரமாகிற விருக்ஷத்தி லிருதயக்குகையாகிற கூட்டிலே ஜீவிசுரராளாகிற விரண்டு பக்ஷிகளுண்டு; அதில் விக்ஞானமயன் ஜீவன். ஆனந்தமயரீசுரர். அந்த வீசுரனிடத்திலே விக்ஞானமயராகிய ஜீவன்; முகங் கண்ணாடியிலே பிரதிவிம்பமுகம்போலேயும், சூரியன் ஜலசூரியன்போலேயும், கற்பிதரானதால்; ஈசுரன்றானே இந்த ஜீவன். ஆனதா லன்னியமல்ல. அவனே நானாகிய பரமாத்மாவென் றறிந்து பாவித்துக்கொண்டு ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியா யீசுரசாயுச்சியத்தைத்தானே யடைவனோ; அவனே ஜீவன்முக்தன். யாதாமொருத்தன் சரீரமாகிற பிரமபுரத்திலே நவத்துவாரவாசலுடனே கூடியிருக்கிற பட்டணத்திலே யிருதய கமலமாகிற அரண்மனையி லாத்மாவாகிற ராசா; வித்தையாகிற ஸ்திரீயோடேகூடி யிந்திரியங்களாகிற பரிவாரஜனங்கள்சூழ மனதாகிற சிங்காதனத்தின்மேலிலே யிருந்துகொ

ண்டு பரமாத்மா ஜீவனென்கிறபெயரோடேகூடி விஷயங்க ளாகிற ராச்சியபரிபாலனம் பண்ணி விளையாடிக்கொண் டிருக்கிறார். அந்தப்பரமாத்மாவே தானென்றறிந்துபாவித்து ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத் தைதானே யடைவனே; அவனே ஜீவன்முக்தன். யாதொ ருத்தன் சரீரமாகிற கடத்திலே யந்தக்கரணமாகிற ஜலத் திற் சூரியன் ஜலசூரியன்போலே பரமாத்மாப் பிரதிவிம் பித்து ஜீவனுனர். அந்தக்கரணத்திலே பரமாத்மாவினுடை ய பிரதிவிம்பம் ஜீவனென்றறிந்து பாவித்து நானே பரமா த்மாவென் றறிந்து ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியா ய்ப் பிரமசாயுச்சியத்தைத்தானே யடைவனே; அவனே ஜீ வன்முக்தன். யாதொருத்தன் மனதாகிய குதிரைமேலே பரமாத்மாவேறி ஜீவனென்கிற பேரையடைந் திகலோக பரலோகங்களாகிற ஜகங்களிலே விஷயாநுபவ மார்க் கங்களிலே சவாரிபண்ணிக் குதிரையுந் தானு மிளைப்புடனே கூடவந் திருதயகமலமாகிற அசுவாலயத்திலே குதிரை யுங் கட்டித் தாமுஞ் சுகமாய்த் தூங்குகிறார்.

அவரே சுழுத்தியானந்தமயர். அவரே விக்ஞானமயர். அவரே பரமாத்மாவென்று மிந்தக்கற்பனை வவத்தாபே தங்களெல்லா மவருடைய விளையாட்டென்றுந் தானே பர மாத்மாவென்று மறிந்து ஞானகுணங்களோடேகூட ஞா னியாய்ப் பிரமசாயுச்சியத்தை யடைவனே; அவனே ஜீவன் முத்தன். யாதாமொருத்தன் சூரியனும், சூரியகிரணமும், போலே பிரம அம்சம் ஜீவனென்றும், மேகம்போலே அவி த்தையென்றும், அறிந்து; மேகத்தினலே சூரியகிரணங் கள் மூடுபட்டதுபோலப் பரமாத்மாவுக் கன்னியமில்லாம லிருக்கிற ஜீவன் அவித்தையினலே மூடப்பட்டானென்றும்,

வித்தையினாலே யவித்தைபோ யுள்ளளவில்பூருவம்போலே யன்னியமில்லாமற்றானே விளங்குவனென்றும், அறிந்து; தானே பரமாத்மாவென்று பாவித்து; ஞானகுணங்களுட னேகூடப் பிரமமாகத்தானே யிருந்துகொண்டு பிரமசாயுச் சியத்தை யடைவனே; அவனே ஜீவன்முக்தன். தானே பர மாத்மா. அவித்தையுடனேகூட விசுவவிலாசமெல்லாஞ் சொ ப்பனப்பிரபஞ்சம்போலே தன்னிடத்திலே தன்னாலேதானே கற்பிதமென்கிறவறிவுயாதொருத்தனுக்குத் திடநிச்சயமோ; அவன்பிராமணனானாலும், சூத்திரனானாலும், அவன்ஜீவன்மு க்தன். யாதாமொருத்த னிந்தவிசுவமெல்லா மநுபவத்தினா லேயும்; சாஸ்திரத்தினாலேயும், குருவுபதேசத்தினாலேயும், அநித்தியமென்றும், நான் தேகவிலக்ஷணமென்றும், ஜீவத் துவங் கற்பிதமென்றும், தானே பிரமமென்று மறிந்து, ஞா னகுணங்களோடேகூட ஞானியாகிவிடுவனே; அவனுக்கு ஞானத்தினாலே யவனுடைய சஞ்சிதகருமத்திற்செல்லா நா சம். ஆகாமிய கருமத்துடனே சம்பந்தமில்லை. பிராரத்துவ மாத்திரம் புசிக்கத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட ஞானி ஜீவன்மு க்தன். யாதாமொருத்தன் லோகத்திலேயிருந்தும்பயமில்லா திருக்கிறானே; யாதொருத்தனைத்தொட்டு லோகத்துக்குப் பயமில்லையோ; ஞானகுணங்களுடனேகூடி ஞானியாயிரு க்கிறானே; அவனே ஜீவன்முக்தன். யாதொருத்த னிந்திராதி பதங்களையுந் திரணீகரித் தாசையில்லாமல் கரபாத்திர வானாய்ப், பூமிதானே சயனமாய்க், கைதானே தலைக்குயர மாய்த், திகம்பரனாய்க், காடுகள், வனங்கள், மார்க்கங்களிலே படுக்கின்றவனாய்க், கிராமமேகராத்திரி சஞ்சாரியாய்ச், சகல கருமங்களையும் பரிகரித்துச் சந்நியாசியாய், ஞானகுணங்க ளுடனேகூடி, ஞானியாய், மௌனியாய், பிரமநிஷ்டனா

யிருக்கிறவனே; ஜீவன்முக்தன். யாதொருத்தன் விசுவமெ ல்லாந் தானாயிருக்கிறானோ; அப்படிப்பட்டஞானி யெதினா லெந்தவஸ்துவைப் பார்க்கப்போகிறான், எதினாலெந்தவஸ் துவைக் கேட்கப்போகிறான், எதினா லெந்தவஸ்துவைச் சொல்லப்போகிறான், எதினா லெந்தவஸ்துவைப் பரிசிக்கப் போகிறான், எதினா லெந்தவஸ்துவை ரக்ஷிக்கப்போகிறான், எதினா லெந்தவஸ்துவைச் சிந்திக்கப்போகிறான், எதினா லெ ந்தவஸ்துவை யறியப்போகிறான், சகலமுந் தானாகவிருக்கிற அந்தமஹாத்மா ஜீவன்முக்தன். யாதொரு ஞானியானவன் காமக் குரோத லோப மோகாதி துற்குணங்களைப் பரிகரி த்துக்குருவுபதேசத்தினாலே சிவோகமென் றறிந்துபாவித் தாற் சிவனாகிவிடுவன் அவனே ஞானகுணங்களுடனேகூடி ஞானியாய்சிவசாயுச்சியத்தைத்தானே யடைவன. அவனே ஜீவன்முக்தன்.

பதினோராவது ஜீவன்முக்திப் பிரகரணம்

முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது. சாஸ்திரப்பிரகரணம்.

சாஸ்திரப்பிரகரணஞ் சொல்லுகிறோம்.

சாஸ்திரத்தினாலே சகலமு மறியவேண்டும். சுளுந்து னாலேயும், தீவட்டியினாலேயும், தீபத்தினாலேயும், இருட்டி லே யிருக்கிற பதார்த்த மறிகிறதுபோலே:—சாஸ்திரக்கண் ணினாலே சகலமு மறியவேண்டும். அன்னமென்றாற் பசிபோ காது. ஜலமென்றாற் றாகம்போகாது. அமிர்த மென்றால்

ரோகம்போகாது. தேற்றாங்கொட்டையென்று லப்புத்தெரியாது. அந்தப்படி செய்து பலனடையவேண்டும். அப்படிப்போலச் சாஸ்திரம் படித்தமாத்திரத்தினாலே யவித்தையாகிறவக்ஞானம்போகாது.பின்னையேதினாலென்றால்?சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனமாகிற வநுபவக்ஞானத்தினாலே யவித்தையாகிற வக்ஞானம் நீங்கும். அந்தகாரம் விளக்கினாலே போகிறதுபோலே யென்று சிலபேர் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் யோகிகள் சாஸ்திரவிவேகத்தினாலே மோக்ஷம் போம். விளக்குப் பிரபையினாலே யந்தகாரம் போகிறதுபோலே:— வாசனைக்கூட்டம் அடிக்கடி பாவனையினாலே போம். அஃதெப்படிப்போலே யென்னில்? பாத்திரத்திலேயிருக்கிற நெய்ப்பூச்சு வுஷ்ணஜலத்தினாலே போகிறதுபோலேயும், தாம்பிரபாத்திரம் புளிக்கொண்டு தேய்க்கிறதினாலே களிம்பாகிய வழுக்குப்போய்ச் சுத்தமாகிறதுபோலேயும், சாம்பலினாலே வெங்கலப்பாத்திரத்தை தேய்க்கவே யந்தப்பாத்திரஞ் சுத்தமாகிறதுபோலேயும்,வாசனைக்கூட்டமாகிய மலம்போய்ச் சித்தஞ் சுத்தமாம்.

அப்பால் கருமமயமாயிருக்கிற வவித்தையா மலம் பிரமத்தியானத்தினாலே:—அக்கினிப்புடத்தினாலே சுவர்ண மலம் நீங்கினாற்போல நசித்துப்போம். அப்பால் சர்வக்ஞத்துவமாகிய திவ்வியக்ஞான முதிக்குமென்று சொல்லுவார்கள். அப்படியாகட்டுமென்று சங்கைவர:— அந்த மதம் வேதாந்திகளுக்குச்சம்மதமல்லவென் றுத்தரம்.மனுஷனுக் காகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், இவ்வமுதலா யிருக்கிற வறிவிருக்கிறபடினாலே சாஸ்திரக்ஞானமேதுக்குத் தேவையில்லையென்று சங்கைவர:— அந்தச் சாமான்னியக்ஞானம் பசு, பக்ஷி, மிருகாதிகளுக்கெல்

லாமுண்டு. அந்த சாமான்னியக்ஞானத்தினாலே யிவன் ஞானியல்ல. விசேஷக்ஞானத்தினாலே யிவன் ஞானியாகவேண்டும். விசேஷக்ஞானமாவதேது? கிருத்தியா கிருத்திய விவேகம். அந்தவறிவு சாஸ்திரத்தினாலே வரவேண்டும். ஆனதால்; சாஸ்திரம் விசாரித்தறியவேண்டுமென் றுத்தரம். நதிப்பிரவாகத்தின் பின்னேயே போகிறதுபோலே; ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனங்களோடே கூடியிருத்தல்;பசுக்ஞானம்.ஓடத்தின்பேரிலேறி யக்கரைக்குப் போகிறதுபோலே சாஸ்திரக்ஞானமாகிய வோடத்தை யடைந்து மோக்ஷமாகியகரையிலேறவேண்டுமென் றுத்தரம். சிலபேர் ஸ்தூலவாதிகள் சமுசாரமாகிய சமுத்திரத்திலேநின்றுங் கரையேறுகிறதற் கீசுரனாகிய வோடக்காரனைத் தோத்திரபூசாதியாகிய நல்லவசனஞ் சொல்லவே யவ னாயாசமன்றியிலே கரையேற்றி விடுவர்.

ஞானமார்க்கம் அதிசூக்ஷமம் கடினமென்று சொல்லுவார்கள். சமுத்திரத்தைக் கைகளினாலே நீந்திக் கரையேறினாற்போல ஞானமார்க்க மதிககடினம். ஈசுர வுபாசனா மார்க்கமே சுவர்க்கமென்று சொல்லுவார்கள். அவர்கள் பக்ஷம்போராது. அவர்களுக்குச்சாஸ்திரவிருதயந்தெரியாது. அந்த வோடந்தானே யறிவு அந்தவோடக்காரனாயிருக்கிற வீசுரன்றானே ஜீவாத்மா. தானறானே ஈசுரனென்கிற வறிவில்லாம லொன்றுகிடக்க வொன்றை யுளறுகிறார்கள். இனிமேற் சித்தாந்தஞ் சொல்லுகிறோம். சாஸ்திரத்தினாலே தானே யறிவுவரவேண்டும். அறிவினாலே மோக்ஷமென்று சகலமத சம்மதமென் றுத்தரம். சாஸ்திரத்துக் கெல்லாமிந்திரியங்களினாலே காணப்படாத வஸ்துவிலேதானே தாற்பரியம். வேறேயொரு பிரமாணத்தினாலே யறியப்

பட்ட வஸ்துவிலே தாற்பரியமில்லை. பிரத்தியக்ஷமெப்படி ஞானசாதனமோ; அனுமானமெப்படி ஞானசாதனமோ; வுபமானமெப்படி ஞானசாதனமோ; அப்படிச் சாஸ்திரம் ஞானசாதனஞ் சாஸ்திரத்திலே தத்துவக்ஞானம் வரவேண்டும். அபசப்தம், நல்லசப்தம், தெரியவேண்டும். தர்க்கசாஸ்திரத்திலே; தர்க்கக்ஞானம் வரவேண்டும். மீமாம்ஸத்திலே நியாயக்ஞானம் வரவேண்டும். நீதிசாஸ்திரத்திலே ராஜநீதிக்ஞானம்வரவேண்டும். தருமசாஸ்திரத்திலே தருமக்ஞானம் வரவேண்டும். காவிய நாடகவலங்காரங்களிலேவிற்பத்திக்ஞானம்வரவேண்டும். வைத்திசாஸ்திரத்திலே அவுஷதக்ஞானம் வரவேண்டும். அப்படிப்போலே வேதாந்த சாஸ்திரத்திலே பிரமக்ஞானம் வரவேண்டும்.

இந்த குருகடாக்ஷ வுபதேசத்திலே வரவேண்டும். வேதாந்தத்திலே வந்திருக்கிற பிரமக்ஞானம், அவித்தையைநசிப்பித்து முக்தியைக் கொடுக்கும். ஞானமிரண்டுவிதம். பரோக்ஷக்ஞானமென்றும், அபரோக்ஷக்ஞானமென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். பிரமமுண்டென்று சொல்லுகிறது பரோக்ஷக்ஞானம். நானேபிரமமெனகிற தபரோக்ஷக்ஞானம். பரோக்ஷக்ஞானத்திலே சகல பாவங்களும்போம். அபரோக்ஷக்ஞானத்திலே யவித்தை நசித்துப் பிரமானந்தமாக யிருக்குகை மோக்ஷமென்று பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். வேதாந்தக்ஞான மாதியிலே யப்பியாசிக்கிறபோது பரோக்ஷக்யானம்போலே யிருக்கும். அந்த வேதாந்தக்ஞானந்தானே யடிக்கடி விசாராப்பியாசங்களோடே கூடினால் அபரோக்ஷக்ஞானமா யிருக்குமென்று வித்தியாரண்ணியசுவாமிகள் சம்மதம். விவரணாசாரியாள் சம்மதஞ்

சொல்லுகிறோம். சாஸ்திரத்தினாலே யறிவு. அந்தவறிவு:— ஆதியிலே பரோக்ஷக்ஞானம்போலே யிருக்கும். அடிக்கடி யப்பியாசத்தோடேகூடனா லதுதானே யபரோக்ஷக்ஞான மென்று சம்மதம். பாஷியக்காரர் சம்மதம்; வேதாந்த சிரவணந்தானே ஞானசாதனம். முக்கியசாதனம் மனன நிதித்தியாசனம். இரண்டுமங்கங்கள். பிரதிபந்தங்களைப்போக்கடிக்கும். பிரதிபந்த நிவிர்த்தி யெப்படியென்று சங்கைவர?—மனனத்தினாலே சமுசயநிவிர்த்தி. நிதித்தியாசனத்தினாலே விக்ஷேபப்பிரமை நிவிர்த்தி. சிரவணத்தினாலேயறிவு. அறிவினாலே முக்தியென்று பாஷிய சம்மதம். சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களோடே கூடியிருக்கிற வந்தக்கரணந்தானே யறிவுக்குச் சாதனமென்று வாசஸ்பதி மிசுரர் சம்மதம். தார்க்கிகாள் சம்மதஞ் சாஸ்திரத்தினாலே பரோக்ஷக்ஞானம்; இந்திரியத்தினாலே யபரோக்ஷக்ஞான மென்று சொல்லுவார்கள். அதுகூடாது? வேதாந்திகள் பரோக்ஷ வஸ்துவைப்பற்றி வருகிறக்ஞானம் பரோக்ஷக்ஞானம். அபரோக்ஷ வஸ்துவைப்பற்றி வருகிறக்ஞான மபரோக்ஷக்ஞானம். பிரமமாவது ? நித்தியாபரோக்ஷ வஸ்துவானபடியினாலே; வேதாந்தத்தினாலே பிரமத்தைப்பற்றிவருகிறக்ஞானம் பரோக்ஷக்ஞானந்தானே. பிரம மபரோக்ஷ வஸ்துவென்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிறதுகளென்று சொல்லுவார்கள். அதுமாத்திரமல்ல:—பிரமத்துக்கும், அபரோக்ஷவாத்மவஸ்துவுக்கும், அந்தப்பிரமமே நீயென்றுபதேசமிருக்கிறபடியினாலே பிரம மவித்தையினாலே பரோக்ஷம்போலே தோற்றுகிறது. அபரோக்ஷ வஸ்துப் பிரமமென்று சித்தம். சைவ வைஷ்ணுவா ளுபாசனைதானே காரணமென்றும்; முக்கியசாதனமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள், அவர்கள்மதஞ்

ஜீவேசுராளுக்குப் பந்தந்தானே. அந்தப்பந்தம் பரமார்த்தந்தானே. ஜீவன் அவித்தையை யுடைத்தானவன். பிரமத்தையறிந்து வுபாசித்தாற் பிரமவுபாசனையினாலே யவித்தை நீங்கும். அவித்தை நீங்கின லந்தவுபாசகன் பிரமம்போலே யிருப்பனென்றும், அதுவே சமானமுக்தியென்றும், அவர்கள் மதம். சிலபேர் சைவாள் சாயுச்சிய முக்தியை யங்கீகரித்தார்கள். வைஷ்ணவாள்மதஞ் ஜீவனு மரூபிதானே, பிரமமு மரூபிதானே, சாரூபமுக்தியே முக்தியென்றுமவர்கள்மதம்.

பன்னிரண்டாவது சாஸ்திரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது. வேதாந்தப்பிரகரணம்.

வேதாந்தப்பிரகரணஞ் சொல்லுகிறோம்.

வேதாந்தங்களுக்கு அபேதத்திலேதானே தாற்பரியம். பேதத்திலே தாற்பரியமில்லை. பேதம் பிரத்திக்ஷ சித்தமானபடியினாலே யதுவேதென்றுவர:—வேறேயொரு பிரமாணத்தினாலே யறியப்படாததாயும், பலத்தை யுடையதாயும், இந்திரியத்தினாலே யறியப்படாததாயு மிருக்கிறவர்த்தத்திலே சாஸ்திரம் பிரமாண மென்று பெரியவாளங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே யிந்திரியத்துக்கு விஷயமில்லாமலிருக்கிற வபேதத்திலே வேதாந்தங்களுக்குத் தாற்பரியம். அஃதெப்படியென்னில்? பிரமத்துக்கும், ஜீவத்துக்கும், பேதமில்லை. ஜீவனுக்கும், பிரமத்துக்கும், பேதமில்லை. பிரமத்தைத்தவிர விரண்டாம்வஸ்துவில்லையென்கிறஞா

னம் அபேதக்ஞானம். வேதாந்தவிசாரத்தினாலே ஈசுரராகிற குருப்பிரசாதத்தினாலே யபேதக்ஞானம் வரவேண்டும். பேதக்ஞானத்தினாலே முக்தியென்று சொல்லுவார்கள். வேதாந்தங்களுக்கு அபேதத்திலேதானே தாற்பரியம். சடுவித லிங்கங்களினாலேசொல்லுகிறோம். சடுவிதலிங்கமாவ தேதென்றால்? உபக்கிரமம், உபசம்மாரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அருத்தவாதம், உபபத்தி, எனப்படும். இந்தஆறுலிங்கங்களினாலே வேதாந்தங்களுக்கு அத்தொய்தப் பிரமத்தினிடத்திலேதானே தாற்பரியம். அஃதெப்படியென்னில் ? சாந்தோக்கியத்திலே; சட்டத்திலே; ஆதியிலே அபேதவுபக்கிரமம். அந்தத்திலே யபேதவுபசங்கார மிரண்டு மொருலிங்கம். ஒன்பதுதரம் நீதானே பிரமமென்று அடிக்கடிசொல்லியிருக்கிறது: இதுவிரண்டாவது அப்பியாசலிங்கம். * பிரமமாவது? வேதத்தினாலே யறியத்தக்கது, குருவுபதேசத்தினாலேயறியத்தக்கது, அபூர்வதை:இதுமூன்றாம்லிங்கம். † பிரமஞானத்தினாலேமுக்தி பலம்:இது நாலாமிலிங்கம். ‡ பிரமதை தை யறிந்தாற் சகலத்தையு மறிந்தது; அருத்தவாதம்: இது அஞ்சாமிலிங்கம். இதற்குயுக்தி மிருத்துபிண்டத்தை யறிந்தாற் சகலகடங்களையுமறிந்தாற்போலேயென்கிறது.

---

* துரியன் றிகழ்பிரமாணாதீத னென்கை யபூர்வதை என்றும் பாடம்.

† பாறிலுயிரொன்றறித லெலாமறிதலென்கை பலம் என்றும் பாடம்.

‡ பிரத்திகான்மவுருமாம் பிரமந்தனக்கு, மாறரிய முத்தொழிற்கத்துருத்துவஞ் செப்புறுதல் வயங்கருத்தவாதமெனவும் பாடம்.

கடத்துக்கு மிர்த்திகை, தந்துவுக்கு ஆர்ணநாபி, நிமித்தம்போல ஜகத்துக்குக்காரணம் பிரம்மமென்று சொல்வதே திருஷ்டாந்தமென்கின்ற உபபத்தி: இது ஆறும்லிங்கம்.

இந்த ஆறுலிங்கங்களினாலே வேதாந்தங்களுக் கபேதக்ஞான மத்தொய்தப் பிரமத்தினிடத்திலே தாற்பரியமென்றும்; பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். வேதாந்த விசாரம் பண்ணுகிறபோது அதிலே வேதாந்தக்ஞானம் பரோக்ஷக்ஞானம் போலே யிருக்கும். அடிக்கடி விசாராப்பியாசங்களுடனே கூடினா லதுதானே யபரோக்ஷக்ஞானம். அந்த அபரோக்ஷக்ஞானமே முக்திசாதன மென்று பெரியவாள் சொல்லுவார்கள்.

பதின்மூன்றுவது வேதாந்தப்பிரகரணம்
முற்றிற்று.

பதினான்காவது மஹாவாக்கியப்பிரகரணம்.

———:o:———

மஹாவாக்கியப்பிரகரணஞ்சொல்லுகிறோம்.

பிரத்தியக்ஷமெப்படி ஞான சாதனமோ; அனுமான மெப்படி ஞானசாதனமோ; உபமான மெப்படி ஞானசாதனமோ; அப்படி மஹாவாக்கியம் பிரமக்ஞானத்துக்கு அந்தரங்கமா யிருக்கிற சாதனம். இந்த வுபதேசத்தைத்தானே பிரமக்ஞான வுபதேசமென்று சொல்லுவார்கள். மஹாவாக்கியார்த்த விசாரத்தினாலே அத்தொய்தப்பிரமக்ஞானம் [illegible]ம். மகத்தாய்ப் பூரணமா யிருக்கிற பிரமத்தைச்சொல்லுகிற

படியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லுவார்கள். மக த்தாயிருக்கிற அர்த்தத்தையும், அபேதத்தையும், சொல்லு கிறபடியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லுவார்கள். மஹாபதமா யிருக்கிறமுக்தி ஞானசாதனமா யிருக்கிறபடி யினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லுவார்கள். வேதங் களுடைய சிரசிலே கிரீடம்போலே பூசிக்கப்பட்டதா யிருக் கிறபடியினாலே மஹா வாக்கியமென்று சொல்லுவார்கள். சகல வேதங்களுக்கும் பொருளாயிருக்கிற பிரமத்தைச் சொல்லுகிறபடியினாலே மஹாவாக்கிய மென்று சொல்லு வார்கள். சிஷ்டமா யிருக்கிற வாக்கியமானபடியினாலே வேதாந்தங்களுக்குள்ளே மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப் படும். வேதாந்தங்களினாலேயும், மனதினாலேயும், அளவிட ப்படாம லிருக்கிற ஜெயிக்கைச சொல்லுகிற படியினாலே மஹாவாக்கியமென்றே சொல்லுவார்கள். யாதொருஞான த்தினாலே மனுஷனானவன் சகலலோகத்துக்கும் பூசிக்கப் படுகிறவனாகிறானோ; யாதோரறிவினாலே சகல பாபங்களி லே நின்றும் விடுபட்டுச் சகல கரும பந்தங்களிலே நின்று முக்தனா யவித்தையாபாசத்திலே நின்று முக்தனாய் மோக்ஷ சாம்பிராச்சிய பதமாகிற மஹா பலத்தை யடைகிறானோ; அந்த ஞானசாதன வாக்கியமே மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். மந்தனாய்ச் சகல வேதாந்தங்களையு மறிகிற தற்குப் புத்தியீனனாயிருக்கிறவனுக்குச் சுலபவுபாய மதி சீக்கிரசித்தமாயிருக்கிற வுபாயங் கடத்திவிக்கிறதா யிருக கிறவுபாய மிதுவே. இது ஜன்மஸாபல்லியத்தைக் கொடுக் கும் குருவுபதேசத்தினாலே வரவேண்டும். இது ஜனகாதிக ளாகி யிருக்கிறயோகிகளுக்கு மறியப்படாமலிருக்கிற பிர மக்ஞானத்தைக்கொடுக்கும்.

இந்த ஞானத்தினாலே ஜீவன் முக்தனாவன். அப்படிப பட்டமஹாவாக்கியத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

மஹாவாக்கியத்துக்கு மூமுக்ஷுவதிகாரி. ஆத்மாவுக்கும், பிரமத்துக்கும், ஏகத்துவம் விடயம். அத்தொய்த க்ஞானம் விஷயீ. அத்தொய்தக்ஞானஞ்சாதனம். மோக்ஷஞ் சாத்தியம். இன்னஞ் சொல்லுகிறோம். தற்பதத்துக்கு, சர்வக்ஞத்துவாதி விசிஷ்ட சைதன்னியம் முக்கியார்த்தம். தொம்பதத்துக்கு, தேகேந்திரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற கிஞ்சிஞத்துவாதி விசிஷ்ட சைதன்னியம் முக்கியார்த்தம். அசிபதத்துக்கு, இரண்டுபேருக்கு மைக்கியஞ் சொல்லப்படு கிறது. இப்படி ஜீவீசுராளுக்கு, ஐக்கிய மங்கீகரித்தாற் பிரத்தியக்ஷ விரோதம். அஃதெப்படியென்றால்? ஈசுரன் சர்வக்ஞத்துவாதியோடும், ஜீவன் கிஞ்சிஞத்துவாதியோடும், கூடி முக்கியார்த்தமாயிருப்ப தைக்கியங்கூடாது. விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி லக்ஷியார்த்த மங்கீகரித்தார்கள். முக்கியார்த்தத்தை யொன்றுக்கொன்று சேர்க்கிறதில் விரோதம் வர:—அதற் குசிதமான அர்த்தத்தைக் கற்பிக்கிறது லக்ஷணையென்று சொல்லுவார்கள். அந்த லக்ஷணை மூன்றுவிதமா யிருக்கும். அஃதியாதெனில்? ஜகல்லக்ஷணையென்றும், அஜகல்லக்ஷணையென்றும், ஜகதஜகல்லக்ஷணையென்றும், இப்படிலக்ஷணையின்கிரமம் மூன்றுவிதமென்று சொல்லுவார்கள். அஃதெப்படியென்று வர:—கங்காயாங் கோஷாவென்கிறவிடத்திலேஜகல்லக்ஷணை. சோணோதாவதியென்கிறவிடத்திலேயஜகல்லக்ஷணை. சோயங்தேவதத்தாவென்கிறவிடத்திலே ஜகதஜகல்லக்ஷணை. அஃதெப்படி என்றால்? கங்காபதத்துக்கு, கங்காஜலமர்த்தம், கோஷசப்தத்துக்கு, இடைச்சேரியர்த்தம், கங்காயாங்கோஷாவென்கிற

வாக்கியத்திற்கு, ஆதாரவாதேயபாவமர்த்தம். அஃதெப்படி யென்றுவர:--கங்காஜலத்திலே இடைச்சேரியிருக்கிறதென் கிறவர்த்தம்முக்கியார்த்தம். இப்படியங்கீகரித்தால்நெகிழ்ந் வஸ்துவாகியஜலத்திலேஇடைச்சேரி இருக்குமோ; இராது. இருக்குமென் றங்கீகரித்தால்; இதுபிரத்தியக்ஷவிரோதமா னபடியினலேவிரோதம்பரிகரிக்கவேண்டி லக்ஷணையையங் கீகரித்தார்கள். கங்காபதத்துக்கு,ஜலமாகிறஅர்த்தத்தை வி ட்டுச் சமீபக்கரையில் லக்ஷணையை யங்கீகரித்தார்கள்; அப் போது விரோதமில்லை. கங்காபதத்துக்கு, கங்காதீரம் அர் த்தமென்று அங்கீகரித்து இடைச்சேரிக்கும், தீர்த்தத்துக் கும், ஆதாரவாதேயபாவமாயிருக்கிற வாக்கியார்த்தங் கூ டுமென் றுத்தரம்.

இனி அஜகரலக்ஷணை சொல்லுகிறேம். சோணேதா வதி யென்கிறவிடத்திலே சிவப்புக்குணமோடுகிறதென்று வாக்கியார்த்தஞ் சொன்னல்; சிவப்பாகிய குணஞ் சிவப்பா கிய குதிரையைவிட்டுத்தனியேஇராது: தனியே யோடாது. சிவப்போடுமென்றால்? பிரத்தியக்ஷ விரோதமானபடியினு லே விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி லக்ஷணை யங்கீகரித்தார் கள்." சோணபதத்துக்குச் சிவப்புக் குதிரை யர்த்தம். சிவப் புக்குதிரை யோடுதென்றால்? விரோதமில்லை. இது விப்போ அஜகரலக்ஷணையென் றுத்தரம்.

இனிமேல் ஜகதஜகரலக்ஷணை சொல்லுகிறேம். சோயந்தேவதத்தகாவென்கிற விடத்திலே வாக்கியத்திற் குப் பொருளே தென்றுவர:— முன் காசியிலே கண்ட தேவதத்தனே இப்போ திராமேசுரத்திலே கண்டா னிவ னந்தத்தேவதத்தனென்று அபேதக்ஞானம்வருகிறது. சகா வென்கிற தற்பதத்துக்கு, அந்தத்தேசமந்தக்காலம் காலத்

தோடே கூடியிருக்கிறதேவதத்தன் அர்த்தம். அயமென்கிற துவம்பதத்துக்கு, இந்தத்தேச மிந்தக்காலங் காலத்தோடே கூடியிருக்கிற தேவதத்த னர்த்தம். இரண்டுபேருக்குமைக்கியஞ் சொல்லுகிறபோது பிரத்தியக்ஷவிரோதம். அந்தக்கால மந்தத்தேசத்தோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கும், இந்தக்கால மிந்தத்தேசத்தோடே கூடியிருக்கிறவனுக்கும், ஐககியங்கூடுமோ; கூடாது. அந்தக்காலமந்தத்தேசவிசேடத்துக்கும், இந்தக்கால மிந்தத்தேச விசேடத்துக்கும், ஐக்கியங்கூடுமோ; கூடாது. ஐக்கியஞ்சொன்னால்; பிரத்தியக்ஷ விரோதமென்றுவர:—விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி யுபாதிகளும், வுபாதியோடே கூடியிருக்கிற இரண்டுபேருகளுக்கு மைக்கியமாகிற முக்கியார்த்தத்தை விட்டு லக்ஷணை யங்கீகரித்தார்கள். அஃதெப்படியென்று வர:—தற்பதத்துக்கு, அந்தக்கால மந்தத்தேச விசேஷணங்களைப் பரித்தியாகம் பண்ணித் தேவதத்தனிடத்திலே லக்ஷணையென்றும், தேவதத்த னர்த்தமென்றும், அங்கீகரித்தார்கள். துவம்பதத்துக்கு, இந்தக்கால மிந்தத்தேச விசேஷணங்களையெல்லாம் பரித்தியாகம்பண்ணித் தேவதத்தனிடத்திலே லக்ஷணை யென்றும், தேவதத்தன் பொருளென்றும், அர்த்த மங்கீகரித்தார்கள். இரண்டுதேவதத்தனுக்கும் விசேஷங்களை விட்டு விசேடியாளா யிருக்கிற தேவதத்தனுக்கு, ஐக்கியஞ் சொன்னது ஒசிதந்தானே. அப்படிப்போலே மஹாவாக்கியத்திலே விட்டுவிடாத லக்ஷணை யங்கீகரித்தார்கள். அஃதெப்படியென்றுவர:—தற்தபத்துக்குச் சர்வக்ஞத்துவ ஈசுரத்துவ ஜகத்காரணத்துவாதி விசேடங்களோடே கூடியிருக்கிற வீசுரசைதன்னிய மர்த்தம். தொம்பதத்துக்குக் கிஞ்சிக்ஞத்துவ அக்ஞத்துவ தேகேந்திரியாதி விஷ்டத்துவ

ஜீவத்துவாதி விசேடங்களோடே கூடியிருக்கிற சைதன் னிய மர்த்தம். இரண்டு சைதன்னியங்களுக்கு மைக்கியஞ் சொல்லுகிறபோது பிரத்தியக்ஷ விரோதம். அதேதென்று வர:—சர்வக்ஞரா யிருக்கிற வீசுரருக்கும், கிஞ்சிக்ஞரா யிருக்கிறஜீவனுக்கும்,ஐக்கியங்கூடுமோ? கூடாது. ஐக்கியஞ் சொன்னாற் பிரத்தியக்ஷ விரோதமென்று வர:—விரோதம் பரிகரிக்கவேண்டி லக்ஷணை யங்கீகரித்தார்கள். அதெப் படியென்று வர:—தற்பதத்துக்கு, சர்வக்ஞத்துவாதி, ஈசு ரத்துவாதி, விசேடங்களையெல்லாந் தகித்து லக்ஷணையினாலே சுத்தப்பிரம் சைதன்னிய மர்த்தம். தொம்பதத்துக்கு, கிஞ்சிக்ஞத்துவாதி ஜீவத்துவாதி விசேடங்களை யெல்லாந் தகித்து லக்ஷணையினாலே தேகேந்திரியாதி சாக்ஷி சைதன் னிய மர்த்தம். இரண்டு சைதன்னியங்களுக்கு மைக்கியஞ் சொன்னால்; பிரத்தியக்ஷ விரோதமில்லை: உசிதந்தானே. இதுதானே விட்டுவிடாதலக்ஷணை. மஹாவாக்கியத்தினாலே ஐக்கியக்ஞானம்வரவேண்டும்.குருவுபதேசத்தினாலேவரவே ண்டும். இந்தப்படி மஹாவாக்கியார்த்தத்தை யடிக்கடி விசா ரித்தா லைக்கியக்ஞான முதிக்கும். ஆதியிலே மஹாவாக்கிய க்ஞானம் பரோக்ஷக்ஞானம்போலேயிருக்கும். அடிக்கடி விசாரித் தடிக்கடி மனன நிதித்தியாசனத்தோடே கூடி னாலந்த மஹாவாக்கிய க்ஞானந்தானே யபரோக்ஷக்ஞான மா யிருக்கும். இந்தக்ஞானமே சாரம். தானியம் வேண்டு மென்கிறவன் வைக்கோலையெல்லாந் தள்ளித் தானியத் தை யெப்படிச் சேகரிப்பானோ வப்படிப்போலவும், அம்ஸ மானது பாலையும் ஜலத்தையும் பிரித்து ஜலத்தைத் தியா கம்பண்ணிப் பாலை யங்கீகரிக்கிறதுபோலவும், அனேககிரந் தங்களை விசாரித்துப் பார்த்துச் சாரமாயிருக்கிற வழியை

யெடுத்துக்கொண்டு கிரந்தங்களையெல்லாம் பரித்தியாகம் பண்ணவேண்டும். சாஸ்திரமனந்தம், அறியத்தக்க பொருளனந்தம், ஆயுளற்பம், விக்கினங்களனந்தம், இப்படியாயிருக்கிறபடியினாலே:—எதுசாரமோ வதைத்தானே யங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆனபடியினாலே:—மஹாவாக்கியப் பிரமக்ஞானந்தானே சாரம். இராவும் பகலும் பிரமத்தைத்தானே; உபாசிக்கவேண்டும். சமதமாதிகளோடேகூட மஹாவாக்கியத்தினாலே பிரமத்தை விசாரித்தறிந்து பிரமவித்தாய்ப் பிரமநிஷ்டையைச் சம்பாதித்தானானால்; அவன்றானே பிரமக்ஞானி. அவன்றானே பிரமசாயுச்சியத்தை யடைவன்.

பதினான்காவது மஹாவாக்கியப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது தொம்பதார்த்தசோதனைப்பிரகரணம்.

தொம்பதார்த்த சோதனைப்பிரகரணஞ் சொல்லுகிறோம்.

தொம்பதத்துக்கர்த்தமார்? ஜீவன். ஜீவனார்? நீயென்று வியவகரிக்கிறவன் ஜீவன். அந்தஜீவனாவதார்? நானறியேன் நானக்ஞானியென்கிற யவித்தையோடே கூடியிருக்கிறவன். அவித்தையாவதியாது? அநாதி, திரிகுணாத்மகம், அநிர்வசனீயம், பிரகிருதி யென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆத்மாவாவதார்? அகண்டானந்த வேகரசர், போதமயர், பரமாத்மா, அநாதி, வேதாந்த வேத்தியர். அவித்தைகுமாத்மாவுக்குஞ் சம்பந்த மநாதி. அந்தச்சம்பந்தங் கற்பி

தம். போதமயரா யிருக்கிற பரமாத்மாவானவர் தன்னு டைய அவித்தையோடேகூடி ஜீவனென்கிறபெயரையடை ந்தார். பரமாத்மாவுக்குத்தானே யவித்தையினாலே ஜீவபா வங்கற்பிதம். அஃதெப்படியென்னில்? ஜீவனும்; ரச்சுசர்ப்பம் போலேயும், ஸ்தாணுபுருஷன்போலேயும், ஜலசூரியன்போ லேயும், ஜலசந்திரன் போலேயும், ஜலாகாசம்போலேயும், ஜலமுகம்போலேயுங், கற்பிதந்தானே. இன்னஞ்சொல்லுகி றோம். சிருஷ்டிக்கு முன்னும் ஜீவோபாதிலயத்தில் நாங் காரணோபாதிகரா யிருந்தபடியினாலேயும். மஹாப்பிரளா யத்திலேயும், சுழுத்தியிலேயும், மூர்ச்சையிலேயும், சமாதி யிலேயும், பிராணன்போகிறதிலேயும, நாம் பிரமந்தானே. இந்த ஆறு அவசரங்களிலேயுங் காரணோபாதிகராய் நாம் பிரமமாகத் தானே யிருந்தோம். மத்தியிலே ஜாக்கிரசொப் பனங்களாகிய இரண்டவசரங்களிலே நாம் அந்தக்கரணத் தோடேகூடி ஜீவனென்றும், போக்தாவென்று மானோம். இந்த ஆறு அவசரங்களிலேயும், பிரமமாகத்தானே யிரு ந்தோம். பிரமபாவத்தை யடைந்தவனுக்குத் திரும்பவருத் தில்லை. ஜலத்தோடே ஜலங் கூடினால் அந்தஜலந்தானே திரு ம்ப வரமாட்டாது. அப்படிப்போலத் திரும்ப வருத்தில்லை. ஆனால்; சுழுத்தியாதியிலே யிருந்துந் திரும்ப வருகிறவன் வேறே யொரு ஜீவனென்றுதானே சொல்லவேண்டும்? அப்படியல்ல:—அவன்றானே வாரான். சுழுத்தி யடைந்தவ ன்றானே திரும்பவரவேண்டுமானால்? ஞானத்தினாலேபிரமத் தை யடைந்தவன்; திரும்பவரவேண்டும். இரண்டிடத்திலே யும் பிரமத்தை யடைந்திருக்கிறது சரிதானே யென்றால்? இரண்டுக்கும் பேதமுண்டு. சுழுத்தியாதியிலே யந்தக்கர ணம்:—அவித்தை கருமங்களோடே யடைந்திருக்கிறான்.

அஃது யெப்படியென்னில்? கயிறுந்தோண்டியும், தோண்டி யிற் றண்ணீருங் கூடவே தடாக ஜலத்துக்குள்ளே லயித்தி ருந்தா லெப்படியோ வப்படிப்போலக் கயிற்றைப் பிடித்தி ழுத்தா லந்தத் தோண்டியு மந்தத் தண்ணீரும் வெளியிலே வரும். அப்படிப்போலே கருமபாசத்தினாலே யந்தவந்தக்கர ணமும், அந்த ஜீவனும், சுழுத்தியாதியிலே யிருந்து வெளி க்கு வருவன். நேற்றைக்கு ஜாக்கிர சொப்பனஞ் சுழுத்திக ளிலே யநுபவித்த பதார்த்தங்களையும், மறுநாள் ஸ்மரிக்கி றானே; ஆனதால்? அவன்றானே திரும்பவந்தானென்று சொ ல்லவேண்டும். சுழுத்திக்கும், முக்திக்கும், பேதமுண்டு. முக்தியிலே ஞானத்தினாலே; ஜீபோபாதியாகிய அவித் தையும், கருமங்களும், அந்தக்கரணமும், நசித்துச் சுத்த ஜீவன் சுத்தப்பிரமத்திலே லயித்தபடியினாலே திரும்ப வரு த்தில்லை. பாசத்தையு மறுத்து, தோண்டியையு முடைத்து, சுத்தஜலஞ் சுத்தஜலத் தண்ணீரோடே கூடினா லஃதெப்ப டித் திரும்ப வாராதோ; கங்காதி நதிகளெல்லாஞ் சமுத்தி ரத்தை யடைந்து யெப்படித் திரும்ப வாராதோ; அப்படிப் போலவென்றறியத்தக்கது. சைவ வைஷ்ணுவர்கள்:— ஈசுர னுக்கு அவித்தையில்லை. ஜீவன் கற்பிதனல்ல; ஈசுரரைக் காட்டிலும் பின்னன், அவித்தையாசிரயன், சரீரந்தோறும் பின்னன், ஞானகுணகன், அவித்தையினாலே மூடப்பட்ட க்ஞானமுடையவன், பிரமோபாசனையினாலேயவித்தைநீங்கு மவித்தை நீங்கிறாற் சர்வக்ஞத்துவாதி குணங்களோடேகூட வீசுரனைப்போலே யிருப்பன். அவன் முக்தாத்மாவாகிய ஞானியென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் பிரா ணதாரணையினாலே ஆத்மாவுக்கு ஜீவனென்கிறபேருண்டா யிற்றென்று சொல்லுவார்கள். அஃதெப்படியென்றுவர:—

சாந்தோக்கியத்தின் பஞ்சம வத்தியாயத்திற் சொன்னபிர காரம்ஞானேந்திரியமைந்து,கருமேந்திரியமைந்து,பிராண னைந்து, மனோபுத்தி யிரண்டு,ஆகப் பதினேழும் பிராணனெ ன்று சொல்லப்படும். இவைகளுடைய தாரணையினாலே:— ஜீவனென்றும், பிராணவாயுவெனறும், பிராணியென்றும், சொல்லப்படுகிறார். சிலபேர் பெரியவாள் தேகேந்திரியாதி களிலே நானென்னு இதுவென்கிற பிரமையோடே கூடி:— நான் பிராமணன், நான க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிரகஸ்தன், நான் வா னப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் ஸ்திரீ, நான்புருஷன், நான் தேவதத்தன், நான் யெக்கியதத்தன், நான் வெளுப் பன், நான் கருப்பன், நான் சிவப்பன், நான் அந்தன், நான் செவிடன், நான் மூகன், நான் பசித்தவன், நான் தாகித்தவ ன், நான் காமி, நான் குரோதி, நான்லோபி, நான்கர்த்தா, நான் போக்தா, நான் அறியேன், நான் அக்ஞாணியென்று யிகலோக பரலோக காமியாய், கரும பந்தனாய், கரும பல போக்தாவாயிருக்கிறவாத்மா ஜீவனென்றுஞ்சொல்லுவார் கள். சிலபேர்பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிற வாத்மாவு க்குத் தேகேந்திரியபிராண மனோபுத்திசித்தவகங்காரப்பிர கிருதிகளுடைய வத்தியாச சம்பந்தத்தினாலே; ஜீவபாவங் கற்பிதமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிறவாத்மாவைச் சரீரத்திரயசம்பந்தத்தி னாலே ஜீவனென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவா ள் போதமயரா யிருக்கிற வாத்மாவுக்குப் பஞ்சகோச சம்ப ந்தத்தினாலே ஜீவனென்கிறபேர் வந்ததுயென்று சொல்லு வார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயரா யிருக்கிறபர மாத்மா விருபத்து நான்கு தத்துவ சம்பந்தத்தினாலே ஜீவ

னென்கிற பெயரை யடைந்தாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிற வாத்மா அவ்த் தாத்திரய சம்பந்தத்திலே ஜீவநாமத்தை யடைந்தாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் போதமயராயிருக்கிற வாத்மாவானவர் குணத்திரய சம்பந்தத்திலேயும், வாக்கு மனோதேக சம்பந்தத்திலேயும், அந்தக்கரண சம்பந்தத்திலேயும், ஜீவனென்கிற பெயரை யடைந்தாரென்று சொல்லுவார்கள். ஆத்மா தேகேந்திரியாதி விலக்ஷணர். தேகேந்திரியங்களாவதெது? தேகேந்திரியப் பிராணமனோபுத்தி சித்தமகங்காரப்பிரகிருதிகள். இந்த வெட்டு தத்துவங்களும் ஆனாத்மா. ஆத்மாவானவர்:— அனாதியாயிருக்கிற அவித்தையாமோகத்திலே தேகேந்திரியங்களுடனேகூடிக் கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவன்போலேயுந் தோற்றுகிறார்.

அஃதெப்படிப்போலே யென்னில்? செம்பரத்தம் பூவினுடைய சன்னிதானத்திலே படிகஞ் சிவப்பாய்த் தோற்றுகிறதுபோலேயும், நீலவஸ்திர சம்பந்தத்திலே படிகம் நீலம்போலேயும், சித்திரவஸ்திர சம்பந்தத்திலே படிகஞ் சித்திரவர்ணம்போலேயும், ஜலசூரிய விம்பம் ஜலசம்பந்தத்திலே யலைகிறதுபோலேயும், கடசம்பந்தத்திலே கடாகாசஞ்சலிக்கிறதுபோலேயும், மேகங்கள் துரிதமாயோடுகிறபோது சந்திர நட்சேத்திரங்கள் துரிதமாயோடுகிறதுபோலேயும், ஓடத்திலே யிருக்கிறவனுக்குப் பிரமையினாலே கரையிலே யிருக்கிற விருக்ஷங்கள் ஓடுகிறதுபோலேயும், அந்தப்படி யாத்மாவுந் தோற்றுகிறார். வேதாந்தசிரவணத்திலேயும், குருப்பிரசாதத்திலேயும், ஆத்மானாத்ம

விசாரத்தினாலேயும், தேகேந்திரியாதிகள் சடமானபடியி னாலேயும், அவைகள் கிரியமானபடியினாலேயும், அவைக ள் நஸ்வரமானபடியினாலேயும், அவைகள் பவுதிகமானப டியினாலேயும், ஆத்மாவல்ல. தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியாய்ப் போதமயரா யிருக்கிற தானே பரமாத்மாவென்று யாதொ ருத்த னறிகிறானோ அவனே முக்தாத்மா வாகிய ஞானியெ ன்று சொல்லப்படும். ஆத்மா சரீரத்திரய விலக்ஷணர். சரீ ரத்திரயங்களாவதேதென்றால்? ஸ்தூலசரீரம், சூக்ஷுமசரீ ரம், காரணசரீரமென்று மூன்றுவிதம். இதிற் ஸ்தூலசரீரமா வது? சிரசு பாணியாதியாகிற ஸ்தூலபிண்டம், பஞ்சீகிருத பஞ்சமஹா பூதகாரியம், கருமசஞ்சித சுகதுக்கங்களுக்கெல் லா மிருப்பிடம், சுக்கிலசுரோணிதமயம், அன்னமயம், துவ க்கு, அஸ்தி, மாமிசம், உதிரம், கொழுப்பு, மச்சை, சனு யு, மூத்திரம், மலம், கிருமி, ரோமம், மிகுந்தகூட்டமாகிய மல மூத்திரப்பை, மலமூத்திரப் பாண்டமென்று சொல்லப் படும். நீர்க்குமிழிபோலே நஸ்வரம். இப்படிப்பட்ட சரீரம் ஸ்தூல சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

இதுபோகத்துக்கு யிருப்பிடம். இதற்குப்பிரமாணவாக் கியமேதென்றால்? பஞ்சீகிருத மஹாபூதகாரியமாயும், கரு மத்தால் சம்பாதித்ததாயு மிருக்கிற சரீரம், சுகதுக்கபோக த்துக்கு ஸ்தானமென்று சங்கராசாரியாள் வசனம். இனி ச் சூக்ஷுமசரீரமாவது யாதென்றால்? பஞ்சப்பிராணன்க ளைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கருமேந்திரியமைந்து, மனோ புத்திகளிரண்டு, ஆகப் பதினேழுஞ் சூக்ஷும சரீரமென்று சொல்லப்படும். இதுபோகசாதனம். இதுஜீவோபாதி. இதற் குவாக்கியப்பிரமாண மேதென்றால்? பஞ்சப்பிராணமனோபு த்திதசேந்திரியம் ஆகப் பதினேழும் அபஞ்சீகிருத பூதவுற்ப

த்தி. சூக்ஷுமசரீரம் போகசாதனமென்று சங்கராசாரியாள் வசனம். காரணசரீரமாவதேதெனறுல்? அவித்தை, அனு தி, அநிர்வசநீயம், பிரகிருதியென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தக்காரண சரீர மீசுரவுபாதியென்றுஞ் சிலபேர் சொல் லுவார்கள். சூத்திரசம்மதம்:—ஸ்தூலசூக்ஷுமங்களுக்குக் காரணமானபடியினுலே காரணசரீரமென்று சொல்லப் படும். காரணசரீரமென்கிற பதத்துக் கர்த்தம்; ஞானத்தினு லே நாசமாய்ப்போகிறபடியினுலே சரீரமென்று சொல்லப் படும். காரணசரீரமென்றும், காரணேபாதியென்றும், பெ யர். அனுதியாயும், இனனபடி யென்று சொல்லக்கூடாத தாயும், யாதொரு வவித்தையுண்டோ வதற்குக் காரணசரீ ரமென்றும், காரணேபாதியென்றும், பெயராத்மபோத த்திற் சொல்லியிருக்கிறதே; இதற்குவாக்கியப்பிரமாணம். போதமயராக விருக்கிற வாத்மாவானவர் ஜாக்கிரதிசையி லே ஸ்தூலதேகத்தோடேகூடி விசுவனென்கிறபெயரோடு ங் கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விளையா டுவர். சொப்பனதிசையிலே லிங்கதேகத்துடனே கூடித் தைசதனென்று நாமம்பெற் றனேக சொப்பனங்களோ டேகூடிக் கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விளையாடுவர். சுழுத்தியிலே காரணசரீரத்தோடே கூடிப் பிராக்ஞனென்கிற பேரோடு மானந்தங்களை யநுபவிக்கிறது போலே தோற்றுவர். சின்மயரா யிருக்கிற வாத்மாவான வர் சரீரத்திரய சம்பந்தத்தினுலே கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயு ம், ஜீவன்போலேயுந் தோற்றுவர். வேதாந்த சிரவணத்தி னுலேயும், குருப்பிரசாதத்தினுலேயும், சரீரத்திரயங்களுங் கடம்போலே திரிகியமானபடியினுலேயும், சடமானபடியி

ஞலேயும், நஸ்வரமானபடியினலேயும், போகசாதனமான படியினலேயும், அநாத்மா. சரீரத்திரய சாக்ஷியாய் திருக்குருபரா யிருக்கிற தானே பரமாத்மாவென் றெப்போதறிகிருனே; அப்போதே ஜீவன் முக்தன்.

ஆத்மா பஞ்சகோச விலக்ஷணர். பஞ்சகோசங்களாவதேதென்றால்? அன்னமயம், பிராணமயம், மனேமயம், விக்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்று பஞ்ச கோசங்களுள. அதிலன்னமயகோசமாவதேதெனறால்? அன்னவிகாரத்திலைலேயும், சுக்கிலசுரோணிதங்களாலேயு முண்டானது. இதைத்தானே ஸ்தூலதேகமெனறுசொல்லப்படும். இது றுவக்காதிலக்ஷணமாயிருக்கிறதேகம். பிராணமயகோசமாவ தேதென்றால்? பஞ்சப்பிராணன்களும், கருமேந்திரியங்களும், கூடிப் பிராணமய கோசமென்று சொல்லப்படும். இது அன்னமய கோசத்துக்குள்ளே யிருக்கும். மனேமய கோசமாவதேதெனறால்? மனதும் ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி மனேமய கோசமென்று சொல்லப்படும். விக்ஞானமய கோசமாவதேதென்றால் ? புத்தியும் ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி விக்ஞானமயகோசமென்று சொல்லப்படும். பிராணமயகோசங் கிரியாசத்தி. மனேமயகோச மிச்சாசத்தி. விக்ஞானமய கோசம் ஞானசத்தி. இந்தமூன்று கோசங்களும்ஜீவோபாதி. இனி ஆனந்தமயகோச மாவதேதென்றால்? பிரியம், மோதம், பிரமோதம், ஆனந்த மிந்த நாலு விர்த்திகளோடுங் கூடிய அவித்தையென்றுசொல்லப்படும். போதமயராயிருக்கிறஆத்மாவானவர்:—ஜாக்கிரதிசையிலே யன்னமயகோசத்தோடேகூடிக் கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயு மிருப்பர். சொப்பன திசையிலே பிராணமய, மனேமய, விக்ஞானமய கோசங்களுடனேகூடிக் கர்த்தாப்போலே

யும், போக்தாப்போலேயுந் தோற்றுவர். அனேக சொப்ப னங்களெல்லாங் காணுவர். சுழுத்தியிலே ஆனந்தமய கோசத்தோடே கூடிப் போக்தாப்போலே யிருப்பர். ஜாக்கி றதிசையிலே புருவமத்தியிலேயிருந்துகொண்டு மனோபாதி கராய், ஸ்தூலோபாதிகராய், விசுவனென்கிறபெயருடனே கூடி ஸ்தூலவிஷயபோகங்களை யநுபவிக்கிறவனைப்போலே யிருப்பர். சொப்பனதிசையிலே கண்டத்திலேயிருந்துகொண் டு சூக்ஷுமதேகவுபாதிகராய்த் தைசதனென்கிற பெயருட னே கூடி கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயு மிரு ப்பர். சுழுத்தியிலே, இருதயத்திலே, அவித்தியோபாதிக ராய் பிராக்ஞனென்கிற பெயருடனே கூடி கூடஸ்தப்பிரம மாகவிருந்துகொண்டுசுவானந்தங்களை யநுபவித்துக்கொண் டு போக்தாப்போலேயிருப்பர். ஆனந்தமய கோசமீசுரோ பாதியென்று சூத்திரக்காரர் மதம். ஞானமயமாயிருக்கிற வாத்மாவானவர் அவித்தையினாலே பஞ்சகோசங்களுடனே கூடித் தத்தன்மயர்போலேயும், பூருவஞ்சொன்ன கர்த்தா ப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவன்போலேயுந், தோற்றுகிறார். பஞ்ச பாத்திரங்களை யடிக்கிவைத்தா லொன்றுக்குள்ளே யடங்கி யொன்றாக தோற்றுகிறதுபோலவும், வாழைமரம்போல வும், முஞ்சிப் புல்லுப்போலவும், உமித்தண்டுலம் போலவு ம், கத்தியு முறையும்போலவும், பஞ்சகோசங்க ளிருக்கு மென்று சொல்லப்படும். வேதாந்த விசாரத்தினாலேயும், கு ருப்பிரசாதத்தினாலேயும், பஞ்சகோசங்களும்:—என்னுடை ய சரீரம், என்னுடைய பிராணன், என்னுடையமனது, என் னுடைய புத்தி, என்னுடைய வானந்தமென்று அநுபவத்தி னாலே கிரியங்கள், குட்டியம்போலே சடங்கள். புற்புத

ம்போலே ஸ்வரங்கள். ஆனபடியினாலே:—இவைகளனாத்மா. பஞ்சகோசவிலக்ஷணராய்ச் சாக்ஷியாய்ப் பிரக்ஞானமயரா யிருக்கிறதானேபரமாத்மாவென் றெப்போதறிகிறுனோ; அப்போதே முக்தனாகிய ஞானியென்று சொல்லப்படும்..இதற்கு வாக்கியப்பிரமாண மேதென்றால்? நிரவயவமாகிய வாத்மா பஞ்சகோசாதி சம்பந்தத்தினாலே தத்தன்மயர் போலேயிருக்கிறார்.

அஃது எப்படியென்றால்? நீலவஸ்திராதி சம்பந்தத்தாற் படிகமெப்படி யதன் மயமாகிறதோ வப்படியென்று சங்கராசாரியாள் வசனம். ஆத்மா விருபத்துநான்கு தத்துவ விலக்ஷணர். இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாவதேதென்றால்?பஞ்சமஹாபூதங்களைந்து,ஞானவிந்திரியங்களைந்து, கருமேந்திரியங்களைந்து, ரூபரசகந்த பரிசசப்தங்களைந்து, மனோவாங்கார புத்திகள்மூன்று,மூலப்பிரகிருதியொன்று,ஆகவிருபத்துநான்குதத்துவங்களென்று சொல்லப்படும்.போதமயரா யிருக்கிற வாத்மா விருபத்தைந்தாந் தத்துவமென்று சொல்லப்படும். சிலபேர் பவுராணிகள்தசப்பிராணன்களையு மிருபத்துநாலு தத்துவங்களுடனே கூடக் கூட்டிச் சொல்லுவார்கள். போதமயராயிருக்கிற பரமாத்மாவானவர்:—விகாரிகளாய், வியாபாரிகளாய், குணிகளாய், கிரியாசிரயங்களா யிருக்கிற விருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடுங்கூடி யத்தன்மையர் போலேயும், கர்த்தாப்போலேயும், போக்தாப்போலேயும், விகாரிபோலேயும், குணிபோலேயும், ஜீவன்போலேயும், தோற்றுகிறார். வியாபாரிகளாயிருக்கிற விந்திரியங்களோடேகூடி நான் பார்த்தேன், நான் கேட்டேன்; நான்சொன்னேன், இவைமுதலா[illegible] திரியப்பிரமைகளைத் தம்மிடத்திலே யா[illegible] வினை

யாடுகிறார். வேதாந்த சிரவணத்தினாலேயும், குருப்பிரசா தத்தினாலேயும், இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும், ஆத் மாவையும், பிரித்தறிந்து; நெற்குத்துகிறவுபாயத்தினாலே நெல்லுமியைத் தள்ளித் தண்டுலத்தைக் கிரகிக்கிறதுபோல வும், தானியத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வைக்கோலைத் தள் ளுகிறதுபோலவும், ரசத்தைக் கிரகித்துக் கரும்புச்சக்கை யைத் தள்ளி விடுகிறதுபோலவும், தாம்பூல ரசத்தைக் கிரகித்துத் தாம்பூல கவளத்தை தள்ளுகிறதுபோலவும், அனாத்மாவா யிருக்கிற விருபத்துநான்கு தத்துவங்களையு, மாத்மாவல்லவென்று தள்ளித் தத்துவங்கள் சடமாகியும், கிரியமாயும், நஸ்வரமாயு மிருக்கிறபடியினாலே யனாத்மா த்தானேயென்று நிச்சயித் திருபத்துநான்கு தத்துவங்களு க்குஞ் சாக்ஷியாய்ச் சச்சிதானந்த லக்ஷணரா யிருக்கிறதா னே பரமாத்மாவென் றெப்போதறிகிறானோ; அப்போதே ஜீவன்முக்தன். இது விப்போ தத்துவக்ஞான மென்றும், பிரகிருதி புருஷவிவேக மென்றும், ஆத்மானாத்ம விவேக மென்றும், சிற்சடவிவேக மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இது சாங்கிய மதம். ஆத்மா வவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி, அவஸ்தாத் திரயங்களாவ தேதென்றால்? ஜாக்கிரவவஸ்தை சொப்பன வவஸ்தை, சுழுத்தியவஸ்தை யென்று மூன்றுள. அதில் ஜாக் கிராவவஸ்தையாவ தேதென்றால்? பாகியேந்திரியங்களி னாலே ஸ்தூல விஷயாநுபவம் ஜாக்கிராவவஸ்தை யென்று சொல்லப்படும். சொப்பனாவஸ்தையாவ தேதென்றால்? பாகியேந்திரியங்க ளபாவமாயிருக்கிறபோ தந்தரேந்திரி யத்தினாலே சூக்ஷுமங்களாய்ப் பொய்களா யநிர்வசநீய ங்களாய் வாசனாமயங்களா யிருக்கிற விஷயாநுபவஞ் சொப்பனமென்று சொல்லப்படும். சுழுத்தியவஸ்தையாவ

தேதென்றால்? பாகியேந்திரியங்களும், அந்தரிந்திரியமாகிற மனதும்,லயித் தவித்தையோடேகூட வவித்தையா விர்த்தி மயங்களா யிருக்கிற பிரியம், மோதம், பிரமோதம், ஆனந் தமென்கிறவிடயாநுபவஞ் சுழுத்தியென்று சொல்லப்படும். சிலபேர் ஜீவனுக்குக் கூடஸ்தராகிய பிரமத்தினிடத்திற் சேர்க்கை சுழுத்தியென்று சொல்லுவார்கள். போதமயரா யிருக்கிற ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தோடேகூடி ஜாக்கிரபோ கங்களை யநுபவிப்பர். சூக்ஷுமதேகத்தோடேகூடிச் சொப் பனபோகங்களை யநுபவிப்பர் காரணசரீரத்தோடேகூடிச் சுழுத்தி யநுபவிப்பர். தார்க்கிகாள், வைஷ்ணுவாள், சை வர்ள், சொப்பனுவவத்தை ஜாக்கிரத்தினுடைய ஸ்மரணை யென்றும், சொப்பனஞ் சத்தியந்தானே யென்றும், சொல் லுவார்கள்.வேதாந்திகள் சொப்பன மநிர்வசநீயமா யசத்தி யமென்று சொல்லுவார்கள். ஜாக்கிரப்பிரபஞ்சஞ் சொப்ப னப்பிரபஞ்சம் போலேயும், இந்திர சாலவித்தை போலே யும், பொய். சித்திரசபைபோலே அநிர்வசநீயம். கற்பிதம். நாமரூபமெல்லாம்:—வியவகாரிகசத்தியம். ஜாக்கிரத்திற்பி ராதிபாதிகசத்தியம்.சொப்பனத்திற்பாரமார்த்திகசத்தியம். சுழுத்திப்பிரமத்திற் பிரமவெதிரிக்தம். சகலபிரபஞ்சமும்பி ரமத்தினிடத்திலே மாயையினாலே கற்பிதம். பிரமந்தானே சத்தியம். மேகமானது சூரியனை யெப்படி மறைக்கிறதோ; நித்திரையானது மனுஷனை யெப்படி மறைக்கிறதோ;ஜாக் கிரஞானத்தை மறைத்து மயக்கசத்தி சொப்பனத்தையெ ப்படி யுண்டாக்கிறதோ; அப்படி யவித்தை யாத்மாவை மறைத்துஆத்மாவினிடத்திலேஜாக்கிரத்தைக்கற்பிக்கிறது. வேதாந்திகள்:— அவத்தாத்திரயங்க ளந்தக்கரணதரும மாத்மதரும மல்லவென்றும், அந்தக்கரணவத்தியாசத்தினு

லே யவத்தாத்திரயங்க ளாத்மதருமம்போலே தோற்று கிறதெனறும், அவத்தாத்திரயங்க ளாத்மாவினிடத்திலே கற்பிதமெனறுஞ் சொல்லுவார்கள். அதேதென்றுவர:— அனுவய விதிரேகங்களினலே யந்தக்கரணதருமந்தானே. அஃதெப்படியெனறல்? ஜாக்கிரதிசையிலேயும், சொப்பனதிசையிலேயும், அந்தக்கரணமுண்டு. அதினுடைய தருமமா யிருக்கிற ஜாக்கிரசொப்பன வுபாதிகளிலுங் கண்டோம். சுழுத்தியி லந்தக்கரணமில்லை. ஜாக்கிராதிகளுமில்லை. ஆனதால்; அவத்தாத்திரய மந்தக்கரணதருமந்தானே ஆத்ம தருமமல்ல. அன்னுவய விதிரேகங்களாவ தேதெனறல்? அது வுண்டானு லது வுண்டென்கிற தனுவயம்.''அதுவில்லாவிட்டா லது வில்லையென்கிறது விதிரேகம். அஃதெப்படியென்னில்? தந்துவுண்டானுற் படமுண்டெனப தன்னுவயம். தந்துவில்லாவிட்டாற் படமில்லையெனபது விதிரேகம. சைவ வைஷ்ணுவாள்:—அவத்தாத்திரயங்களை யாத்ம தருமமெனறு சொல்லுவார்கள்.

போதமயராயிருக்கிற வாத்மா வந்தக்கரணத்தோடேதத்தாய பிண்டம்போலே ஐக்கியப் பிரமையை யடைந்து அதுபோலே யானுர். அந்தக்கரணத்தைப் பொருந்தி தேகத்தோடேகூடி யவத்தாத்திரயங்களை யநுபவிக்கிறதுபோலே தோற்றுவர். வேதாந்தவிசாரத்தினலேயும், குருப்பிரசாதத்தினலேயும், தேகாந்தக்கரணங்களைப்பிரித்தறிந்தந்தக்கரணதருமங்க ளவத்தாத்திரயங்க ளாத்மாவுக் கில்லையென்றறிந்து:—அவத்தாத்திரய சாக்ஷியாய், தேகாந்தக்கரண சாக்ஷியாய், போதமயரா யிருக்கிறதுதானே பரமாத்மாவென் றெப்போ தறிகிறுரோ வப்போதே முக்தசத்மா ஆத்மாவானவர், குணத்திரயவிலக்ஷணர். குணத்திரயங்

ளர்வதேதென்றால்? சத்துவ ரசோ தமோகுணங்கள். குண
சமட்டி சாமியாவத்தை பிரகிருதியென்று சொல்லுவார்க
ள். பிரகிருதி முதலான சகல தத்துவங்களும் குணத்திர
யாத்மகமென்று பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். இருபத்து
நான்கு தத்துவ விலக்ஷண ராத்மாவென்கிற விசாரத்தினு
லே குணத்திரய விலக்ஷண ராத்மாவென்றுஞ் சொல்லப்
படுகிறது. குணங்கள் மூன்றும் பிரகிருதி அம்சந்தானே;
ஆத்மாவுக்கில்லை. பிரகிருதி சம்பந்தத்தினாலே குணத்திரய
ங்க ளாத்மாவினிடத்திலே கற்பிதமாய்த் தோற்றுகிறது.
வன்னியிலே யிருக்கிற உஷ்ணத்துவம் பாண்டத்துக்குள்ளி
ருக்கிற ஜலத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவும், புஷ்ப பரிம
ளம் வாயுவினிடத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவும், ஜலசயித்
தியம் பூதலத்திலே தோற்றுகிறதுபோலவுந் தோற்றுகி
றது. வேதாந்தவிசாரத்தினாலேயும்,குருப்பிரசாதத்தினாலே
யும், நிர்க்குண ராத்மாவென்றறிந்து:—குணத்திரய சாக்ஷி
யாய் ஜோதிசொரூபனா யிருக்கிறதானே பரமாத்மாவென்
றெப்போ தறிகிறானோ; அப்போதானே முக்தாத்மா. ஆத்
மாவானவர் அந்தக்கரண விலக்ஷணரென்றும், வாக்கு ம
னோதேக விலக்ஷணரென்றும், இவை யிரண்டும் ஸ்புடந்தா
னே. இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவானவர் சித்தோசடமோ வெ
ன்றால்? தார்க்கிகா ளாத்மா சடமயர், மேகம்போலே யந்
தக்கரண சம்பந்தத்தினாலே வாத்மாவினிடத்திலே யறிவு
பிறக்கிறது, மேகத்திலே மின்வேட்டுப்போல வென்று
சொல்லுவார்கள். சைவ வைஷ்ணவா ளாத்மாவை ஞான
குணகர், ஞானமயரென்று சொல்லுவார்கள்.

தீபமுந் தீபப்பிரபை போலவுஞ் சூரியனுஞ் சூரியப்
பிரபைபோலவும், சந்திரனுஞ் சந்திரப்பிரபைபோலவு

மெனறு திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுவார்கள். மீமாம்ஸாள் மின்மினிப் பூச்சிபோலவும், குன்றுமணிபோலவும், சிற் சடாத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். சாங்கியாளும் யோகி களுஞ் சின்மயராத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். வேதா ந்திகள் சின்மயரென்று சொல்லுவார்கள். அந்தக்கரணசம் பந்தத்தினாலே யாத்மாவுக்கு ஞானாசிரயத்துவ மென்று தார்க்கிகாள்சொல்லுவார்கள். ஆத்மா ஞானாசிரயரானபடி யினாலே சேதனரென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ஆத்மா போத மயரென்று வேதாந்தங்களிலே யாயிரமிடத்திலே சொல்லி யிருக்கிறது. ஆத்மா சுயம்பிரகாசரான படியினாலேயும், சாக்ஷியானபடியினாலேயும், பிரமமானபடியினாலேயு மிவர் சின்மயர்தானே. ஆத்மாவானவ ராதியோ? அனாதியோ? ஆத் மாதேகமோ? தேகேந்திரிய பின்னரோ? ஒருதேகத்திலே யொருவாத்மாவோ? அனேகாத்மாவோ வென்றால்? பவுத் தாள்:—தேகமேயாத்மா. போகமேமோக்ஷம். கண்ணினாலே பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதேமெய். அதுவே பிரமாணம். வேதசாஸ்திரங்க ளெல்லாம் பொய். ஈசுரனும் பொய். பர லோகமும் பொய். கருமத்தனாலே ஸ்திரீபுருஷாள் கூடிப் பிரபஞ்ச வுற்பத்தியென்று சொல்லுவார்கள். தேகநாசந் தானே; மோக்ஷமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவு த்தா ளிந்திரியங்கள்தானே யாத்மாவென்று சொல்லுவார் கள். சிலபேர் பவுத்தாள் பிராணன்றானே யாத்மாவெனறு சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்தாள் மனதுதானே யாத் மாவென்றுசொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்தாள் புத்தியே யாத்மா வென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பவுத்தாள் சூனிய மாத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். வைதிகாள் போ தமயரா யிருக்கிற வாத்மா தேகேந்திரியாதி விலக்ஷணர்,

தேகேந்திரியாதி சாக்ஷியா யிருக்கிறவர், நானென நிது வென் றநுபவரூபியா யிருக்கிறவ ரப்படிப்பட்ட வாத்மா சட்பாவவிகாரசூனியர், நித்தியர், அஜுதியென்று சொல்லு வார்கள். ஆத்மாசாதியென்றும்,சட்பாவவிகாரங்களோடே கூடினவரென்றும், பவுத்தாள்செல்லுவார்கள். சாதியாவ தெப்படியென்றுவர:— பிள்ளை பிறந்தால்; பிறந்தவுடனே செய்கிற கருமாதிகளும் பண்ணுகிறார்கள். பாலன், உவா, விருத்தன், செத்தானென்று பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்கிற படியினாலே யாத்மத்துவஞ் சாதிதானே. சட்பாவவிகாரங் களுடனே கூடினவரென்றுவர:—சட்பாவவிகாரங்களாவ தேதென்றால்? கருவிலே யிருத்தல், பிறத்தல், வளர்தல், பருத்தல், குறைதல், நசித்த லிவைகள்சட்பாவவிகாரங்கள். இந்தவாறுந் தேகவிகாரங்க ளாத்மாவுக்கில்லை. இந்தத்தேக கருமங்களு மாத்மாவினிடத்திலே தோற்றுகிறது. தேகத்தி லே முக்கியதருமங்க ளாத்மாவினிடத்திலே யமுக்கியகற்பி தம். ஆத்மா சட்பாவவிகாரசூனியர்: அஜுதிநித்தியர்தானே.

ஆத்மாவுக்கு ஜனனமரண மங்கீகரித்தால் வெகு சுரு தி விரோதம். ஆத்மாவுக்கு அநித்தியத்துவமும் வரும். அநித்தியத்துவ மங்கீகரித்தால்; பவுத்தமதமாம். அந்தமத த்திற்றூஷணமேதென்றுவர:— ஆத்மாவுக் கநித்தியத்துவ மங்கீகரித்தால்;தேகத்தோடேகூட, ஆத்மாப்பிறந்திருக்கிறு ரென்று சொல்ல வேண்டும். இந்த ஜன்மத்திலே பண்ணின யெக்கிய தான தபசு தருமங்களுக்கும், பாவங்களுக்கும், போகாநுபவங்க ளில்லாமல் நாசம்வரவேண்டும்? ஜன்மாந் திரத்திலே பண்ணின கருமங்களுங் கர்த்தாவா யிருக்கிற தேவதத்தனும் நசித்துப் போனபடியினாலே இப்போது தேவத்த னனுபவிக்கிற சுகதுக்காநுபோகம் முன்செய்த

கருமமில்லாமற்றானே வரவேண்டும்? கருமமன்றியிலே சுக துக்கங்க ளநுபவிக்கவேண்டும்? உண்டான சிசுவுக்கு மூன் வாசனுகுணம் நஷ்டமாய்ப்போனபடியினாலேயும்,இஷ்டசா தனஞானமில்லாதபடியினாலேயும்,தன்னியபானத்திலே பிர விருத்தியில்லாதேபோகவேண்டும்? முன்ஜன்மத்திலேசெய் தகருமங்களே துவென்றங்கீகரியாவிட்டா லோகத்திலேசில பேருக் கைஸ்வரியம்,சிலபேருக்குத்தாரித்திரம்,சிலபேருக் குச்சுகம்,சிலபேருக்குத் துக்கம், சிலபேருக்குத்தீர்க்காயுசு, சிலபேருக்கு அற்பாயுசு, சிலபேரரோகிகள்,சிலபேர்ரோகி களென்கிற போகவிசித்திரங்க ளில்லாதே போகவேண் டும்? ஆனபடியினாலே; இதற்கேதுவாய்ப் பூருவ கருமங்களு முண்டு. கருமகர்த்தாவாயிருக்கிற ஆத்மா நித்தியர்தானே யென் றங்கீகரிக்கவேண்டும்? ஆத்மா நித்தியரென் றீசுரகற் பித்மா யிருக்கிற வேதசாஸ்திரங்க ளெல்லா முறை யிடுகி ன்றன. அஃதப்பிரமாணமானால் ; மாதாவென்றும், பெண் ணென்றும், சகோதரியென்று மிவர்களைத் தொடலாகா தென்கிற வாசாரமுதலியதெல்லாஞ் சரியாகப்போகவேண் டும்? அமூலமாகப் போகவேண்டும்? அப்படிச்சொல்லுகிற பவுத்தம் அற்ப மதந்தானே.

ஆனதா லாத்மாவானவர் நித்தியர்தானே. சரீரமிரகி தர்தானே. சரீரமியாவதேதென்றால்? ஜனனமரண மிரண் டுந் தேகதருமம், பசிதாகங்கள் பிராணதருமம், சோகமோ கங்க ளந்தக்கரணதருமம், இந்தச்சரீரமிகளு மாத்மாவினிட த்திலே கற்பிதமாய்த் தோற்றுகிறது. ஆத்மாவானவர் அணு பரிமாணமோ? மத்திம பரிமாணமோ? விபுபரிமாணமோ வென்றவர:—ஆத்மா மத்திம பரிமாணர். சாவயவர். தேக மெவ்வளவோ அவ்வளவாயிருக்கிறவர். மசகாதி தேகங்களுக்கு

ள்ளேயு மதுக்குத்தக்கதா யிருப்பர்.க்ஜர்திதேகங்களுக்குள்ளேயு மதுக்குத்தக்கதா யிருப்பர். மனுஷாதிதேகங்களுக்குள்ளேயும், பசுவாதி தேகங்களுக்குள்ளேயும், பக்ஷியாதி தேகங்களுக்குள்ளேயு மந்தந்தத் தேகத்துக்குத் தக்கதாக விருப்பர். ஆனபடியினாலே யாத்மா மத்திமபரிமாணரென்று பவுத்தாள் சொல்லுவார்கள். அப்படி அவயவத்துடனே கூடியிருப்பாரென் றங்கீகரித்தா லாத்மாவுக் கனித்தியத்துவம்வரு மதை யாத்மாவுக் கங்கீகரித்தாற் பண்ணின கருமத்துக்குப் பலமில்லாமலும், பண்ணாத கருமபலம் வருகிறதாகவும், முன்சொன்னபடிதோஷம்வரு மானதால்; மத்திமபரிமாண வாதங்கூடாது. சைவ வைஷ்ணுவா ளணுபரிமாண மாத்மா:—மசகாதி தேகங்களுக்குள்ளேபிரவேசிக்கிறார்; அந்தந்தத்தேகத்திலேயிருந்தும் வெளியிலேபோகிறார். கஜாதி மனுஷாதி பசு பக்ஷியாதி தேகங்களுக்குள்ளே பிரவேசிக்கிறார்; அந்தத்தேகங்களுக்குள்ளே பிரவேசித்து வெளியிலேபோகிறார். அதுமாத்திரமல்ல:—சுவர்க்கத்துக்குப்போகிறார், நரகத்துக்குப்போகிறார், திரும்பவும் வருகிறாரானபடியினாலே யணுத்துவ மில்லாதே போனா லாத்மாவுக்கு லோகாந்திரத்திலே கமனாகமனம், தேகங்களுக்குள்ளே பிரவேச மிந்தத் தருமங்களெல்லாங் கூடாது. ஆனதா லாத்மா வணுத்தானேயென்று சொல்லுவார்கள். அது கூடாதாத்மா விபுதானே.ஆத்மாவுக் கிந்தத்தேகத்திலேநின்றும்நீங்கி யின்னொருதேகத்திற் பிரவேசிக்கிறது கமனாகமனாதிகள். இவைகளெல்லா மந்தக்கரண வுபாதியைப்பற்றிக் கற்பிதமாகத் தோற்றுகிறது. போதமயராயிருக்கிற பரமாத்மா மஹாகாசம்போலே யொருத்தர். அனேககடங்கள் போல வனேகவந்தக்கரணங்கள். அனேக கடாகாசங்கள்

போல வனேகவந்தக்கரணவச்சின்ன சைதன்னியங்கள் ஜீவாளென்று சொல்லப்படும்.

ஜீவத்துவங் கற்பிதம். வியாபகராய் விபுவாயிருக்கிற வாத்மாவினிடத்திலே யந்தக்கரண யோகத்தினாலே சகல தருமங்களுங் கற்பிதமென்று வேதாந்த டிண்டிமையாகிய முரசறைகிறது. ஆத்மா விபுவென்றுதானே சொல்லவேணுடுமென்றுவர:— சர்வத்திராகாரியோபலமபாது விபு இத ற்குத் தாற்பரியம் ராமேசுரத்திலேயிருக்கிற தேவதத்த னுக்குக் கோலக்கொண்டையிலேயிருந்தும்வருஷச்சாப்பா டுவருகிறது, அது அதிஷ்டங்காரணமென்று சொல்லவேண் டும்? பலத்தை யிழுக்கிறதிலே காரணமாயிருக்கிற அந்த வதிஷ்டகுணம் ராமேசுரத்திலே யிருக்கிற தேவதத்தனு டைய வணுவாயிருக்கிற வாத்மாவின்பேரிலே யிருந்தது. அந்தப்பலத்துக்கு மதிஷ்டத்துக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. ஆன படியினாலே ராமேசுரத்திலே யிருக்கிற தேவதத்தனுக்குக் கோலக்கொண்டையிலே யிருந்துவருகிற வருஷாசனப் பல ப்பிராப்தியில்லாதேபோகவேண்டும்? ஆனதா லாத்மாவிபு. இன்னஞ் சொல்லுகிறோம். ஆத்மா வணுவானால்; சிரசிலே யாத்மாவிருந்தால், காலிலே கிள்ளினால் நோகாமற் போக வேண்டும்? அல்லது காலிலே யாத்மாவிருந்தாற் றலையிலே குட்டினால் வலியாமற்போகவேண்டும்? இரண்டிடத்திலேயு மாத்மாவிருக்கிறானா லணுத்துவமில்லாதே போகவேண் டும்? ஆத்மா வணுவானால் அட்டாவதானமில்லாமற் போக வேண்டும்? சரீரத்திலே பத்துப்பேர் பத்திடத்திலே யொ ருமித்துக் கிள்ளினாற் பத்திடத்திலேயும் வலியாமற் போக வேண்டும்? ஆத்மா வணுத்தானே யவனுடைய வறிவு தீபப் பிரபைபோலே யாத்மா தீபம்போலே யென்று சொன்

னும்; சுகதுக்கங்களாத்ம தருமமோ? ஞானதருமமோ? ஞானதருமமானு லென்னிடத்திலே வலிக்கிறது யென்னிடத்திலே சுகதுக்கமென்கிற வியவகாரங்கூடாது. சுகதுக்கங்கள் ஞானகுணமல்ல வாத்மதருமமென்று சொனனல்; நீ யணுவென்று சொல்லிய வாத்மாவுக்குக் காலிலேயுஞ்சிரசிலேயுமேகமாய்ச் சுகதுக்காநுபவங் கூடாதென்று முன்னமே தூஷித்திருக்கிறேமே? அப்படியில்லையாத்மாவுக்கும், ஞானகுணத்துக்கும், தீபப்பிரபைபோலே பேதமில்லை. ஆனபடியினலே சுகதுக்காநுபவங் கூடுமேயென்று சொன்னல்? சுகதுக்கங்களு மாத்மதருமமென்று வங்கீகரித்தியேயானல்? நீ இச்சியாமலிருந்தாலு மாத்மாவுக்கு விபுத்துவம் வந்தது. ஆனபடியினலே யாத்மா விபுதானே. நீசொன்னவணுத்துவ மாத்மாவுக்குக்கூடாது. ஆத்மாவிபுவானு லிந்தத்தேகம் விட்டு வேறுதேகத்திற் பிரவேசித்து லோகாந்தர கமனுகமனுதிகள் கூடாதென்று சொன்னியேயானல்? கடாகாச கமனுகமனம்போலே யந்தக்கரண சம்பந்தத்தினலே கூடும். அந்தக்கரண தருமங்களா யிருக்கிற பிரவேஷாதிகளெல்லாம் விபுவாயிருக்கிற வாத்மாவினிடத்திலே கற்பிதமாகத் தோற்றுகிறது. ஆனபடியினலே யாத்மா விபுதானே. ஆத்மாவானவர் கர்த்தாவோ? அகர்த்தாவோ? புத்திகர்த்தாவோ? அகர்த்தாவோவென்று வர:— வேதாந்திகள் மனேபுத்தி கர்த்தாவென்றுசொன்னர்கள். அதற்குச் சாங்கியாள் சடமாயிருக்கிற வந்தக்கரணத்துக்குக் கர்த்துருத்துவங் கூடுமோ? கூடாதென்கிற சங்கைக்கி, ஆத்மசன்னிதானத்தினலே யந்தக்கரணத்துக்குக் கர்த்துருத்துவங்கூடும். அதுவல்லாமலந்தக்கரணம் விகாரியானபடியினலேயுங் குணியானபடியினலேயும், கிரியாசிரயத்துவமா

கிற கர்த்துருத்துவ மந்தக்கரணத்துக்குத்தானே சொல்லவேண்டும். நிருவிகாரராய், நிர்க்குணராய், அசங்கராயிருக்கிறவாத்மாவுக்குக்கர்த்துருத்துவங்கூடாதென் றுத்தரம்.

மனதினாலே சிந்திக்கிறேன், மனதினாலேபாவனை பண்ணுகிறே னென்கிறவிடத்திலே மனதுக்குக் கரணத்துவங் கண்டிருக்கிறோம். கரணமாகியமனதுக்குக்கர்த்துருத்துவங் கூடாது. கரண கர்த்துருத்துவ மிரண்டு மனதுக்குத்தானே யங்கீகரிக்கில்விரோதமென்று றசிற்சன்னிதானத்தினாலேசகலமுங் கூடுமென் றும், ஆத்மா வசங்கர், உதாசீனர், சுபர்வர், நித்தியர், நிருவிகற்பர், நிராகாரர், நிர்க்குணர், நித்தசுத்தர், போதசொருபர். பிரகிருதி அந்தக்கரணத்து அவிவேகத்தினாலேயாத்மாவுக்குச்சமுசாரம்வருகிறதுபிரகிருதிக்கிக்கர்த்துருத்துவஞ் சுதந்தரமென் றும், பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தினாலே மோக்ஷமென் றும், வேதாந்திகளுக்குள்ளே சாங்கியாளங்கீகரித்தார்கள். வேதாந்திகள் நான் கர்த்தாவென்று சொல்லி யநுபவ மிருக்கிறபடியினாலேயும், வேதாந்தங்களுமாத்மாத்தானே கர்த்தாவென்று சொல்லுகிறபடியினாலேயும், எத்தனவான கர்த்தாவென் றுசொல்லிக்கர்த்துருத்துவலக்ஷண மிருக்கிறபடியினாலேயும், கிரியானுகூல ஞானத்துவங் கர்த்துருத்துவமென்கிறலக்ஷண மாத்மாவுக் கிருக்கிறபடியினாலேயும், புருஷன்றானே கர்த்தா. கரணமாயிருக்கிற வந்தக்கரணத்துக்கு கர்த்துருத்துவஞ் சொல்லக்கூடாது. ஆனாலசங்கராயிருக்கிற வாத்மாவுக்குக்கர்த்துருத்துவமெப்படியென்று சங்கித்தால்; கரணவிசிஷ்டராகவிருக்கிற வாத்மாவுக்குத்தானே; கர்த்துருத்துவஞ் சாதனம். ஞானவானாக விருக்கிற வாத்மாவுக்குத்தானே கர்த்துருத்துவம், அதுமாத்திரமல்ல வாத்மாபோக்தாவானபடியினாலே யிவர்

தானே கர்த்தாவென்று சொல்லவேண்டும். ஆனாற் கர்த்தரு த்துவங் கற்பிதமோ? வாஸ்தவமோ வென்றுவர:— தார்க் கிகாள், சைவவைஷ்ணுவாள், கர்த்துருத்துவம் வாஸ்தவ மென்று சொல்லுவார்கள். இரும்பு சுடுதென்கிறதுபோலே நான்கர்த்தாவென்கிறது பிராந்திதானே.

அஃதெப்படி யென்னில்? தச்சனானவன் வாச்சியுளி யோடே கூடினானாற் றச்சவேலை செய்வன்; அவைகளுட னே கூடாவிட்டாற் றச்சவேலை செய்யமாட்டான். அப்படிப் போலே யாத்மா கரணங்களுடனே கூடின லப்போது நான் கர்த்தா போக்தாவென்றுந் தோற்றுவார்; கரணங்க ளுடனே கூடாதிருந்தால் நிஷ்கிரியராகவிருப்பார். ஆனதா லாத்மாவினிடத்திலே கர்த்துருத்துவங் கரணகற்பிதம். சில பேர் இப்படிக்கொத்த வாத்மாவானவர் பிரமப்பிரதிவிம்ப ரென்றும், சிலபேர் பிரமஅம்ச மிவரென்றும், சிலபேர் பிர மாவச்சினரென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். ஜீவிசுரர்களுக்குவிம் பப்பிரதிவிம்பபாவபக்ஷம், அம்சாம்சபாவபக்ஷசம், அவச் சின்னபக்ஷம், ஆகமூன்றும் வேதஞ் சொல்லுகிறது. சூத்தி ரக்காரிரும் விசாரித் திருக்கிறார். விம்பப்பிரதிவிம்பபாவ பக்ஷமெப்படியென்றுவர:—சந்திரன்போலேயும், சூரியன் போலேயும், முகம்போலேயும், பரமாத்மா. ஜலசந்திரன் போலேயும், ஜல சூரியன்போலேயும், கண்ணாடியிலேபிரதி முகம்போலேயும், ஜலத்திலேபிரதிமுகம்போலேயும், ஜலா காயம்போலேயும், ஜீவன். அஃதெப்படி யென்றுவர:— மாயாப் பிரதிவிம்ப சைதன்னிய மீசுரனென்பார்கள். பிரம சைதன்னிய மவித்தையாவந்தக்கரணப் பிரதிவிம்பஜீவனெ ன்பார்க ளிவைக ளிரண்டுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறது.

இனி மூன்றுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறது யாதென்றால்? மஹாகாசம், கடாகாசம், ஜலாகாசம்போலே மாயாப்பிரதி விம்பசைதன்னியமீசுரன். அவித்தையாப்பிரதிவிம்ப சைதன்னியங்கூடஸ்தர். அவித்தையென்றும், பிரகிருதியென்று மிரண்டு மொன்றுதானே. அந்தக்கரணப் பிரதிவிம்ப சைதன்னியம்ஜீவர். இனி நாலுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவதேதென்றால்? போதமயர்பரமாத்மா. மஹாகாசம்போலே மாயாப்பிரதிவிம்பசைதன்னியமீசுரர். மேகாகாசம்போலே யவித்தையாப்பிரதிவிம்பசைதன்னியங்கூடஸ்தர். கடாகாசம்போலே வந்தக்கரணப்பிரதிவிம்பசைதன்னியம் ஜீவன். சிலபேர் பெரியவாள் கடஜலாகாசம்போலே, மாயையிலே பிரமப்பிரதிவிம்பித மீசுரர். அவித்தையிலே ஈசுரப்பிரதி விம்பிதங் கூடஸ்தர். அந்தக்கரணத்திலே கூடஸ்த பிரதிவிம்பிதம் ஜீவர். இந்தப்பக்ஷத்திலே:— பிரமத்தினிடத்திலே மாயையினாலே ஈசுரர் கற்பிதர். ஈசுரரிடத்திலே யவித்தையினாலே கூடஸ்தர்கற்பிதர். கூடஸ்தரிடத்திலே அந்தக்கரணத்தினாலே ஜீவன் கற்பிதனென்று சொல்லுவார்கள். முன்சொன்ன மதத்திலே பிரமத்தினிடத்திலே மாயையினாலே ஈசுரர் கற்பிதர். பிரமத்தினிடத்திலேயவித்தையினாலே கூடஸ்தர் கற்பிதர். பிரமத்தினிடத்திலே யந்தக்கரணத்தினாலே ஜீவன் கற்பிதன். இப்படி விம்பப்பிரதிவிம்பத்தன்மையாயிற்று. இந்தப்பக்ஷத்திலே பிரதிவிம்பமாயிருக்கிறஜீவன் மித்தியாபூதனானபடியினாலே யவனுக்குக் கர்த்துருத்துவங் கூடாது. போக்துருத்துவமுங் கூடாது. இதுமாத்திரமல்லப் பிரதிவிம்ப ஜீவனுக்குப் பந்தமென்றும், சுத்தாத்மாவுக்கு மோக்ஷமென்றும், பந்தமோக்ஷங்களுக்குக் கர்த்தாவிரண்டாகவரும். இதுமாத்திரமல்லப் பிரதிவிம்பனாகிற

கற்பித ஜீவனுக்குச் சமுசாரித்துவங் கூடாதென்று வருவ தால்? விம்பப்பிரதிவிம்பபாவபக்ஷம் போராது; நல்லதல் ல. இதற்கு அம்சாம்சபாவபக்ஷநல்லது. அஃதெப்படி யென்னில்? சுத்தசைதன்னியம்பரப்பிரம மதுதானே மாயை யுடனேகூடி யீசுரராஞர். அந்தப் பிரமந்தானே யவித்தை யுடனேகூடிக் கூடஸ்தராஞர். அந்தப்பிரமந்தானே யந்தக் கரணத்துடனே கூடி ஜீவஞனுர். இவைகள்தான் நாலுவித மாய்க் கற்பிக்கிறது. மஹாகாசம் கடாகாசம் ஜலாகாசம் போலே இனி மூன்றுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவ தேதென் ருல்? பரமாத்மாவு மீசரனு மொன்று, கூடஸ்தரொன்று, ஜீவனென்று ஆக மூன்று. மஹாகாசங் கடாகாசம் ஜலாகா சம்போலே இனி யிரண்டுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறதாவ தேதெ ன்ருல்? மஹாகாசம் கடாகாசம்போலே ஜீவிசுரா ளிர ண்டுதானே. இந்தப்பக்ஷத்திலே பரமாத்மாவு மீசுரனுமொ ன்று, கூடஸ்தரும் ஜீவனு மொன்றென்று சொல்லுவார் கள்.

இந்தப்பக்ஷத்திலே பிரமாம்சமீசுரன். ஈசுராம்சங் கூடஸ்தர். கூடஸ்தாம்சம் ஜீவனென்று சிலபேர் சொல்லு வார்கள். சிலபேர்பெரியவாள்மாயோபாதிகசைதன்னியமீசு ரர். அவித்தையோபாதிகர் ஜீவனென்று சொல்லுவார் கள். சிலபேர் அவித்தையோபாதிகராகிய கூடஸ்தர்தானே ஈசுரர். அந்தக்கரணேபாதிகர் ஜீவனென்று சொல்லி யம் சாம்சபாவபக்ஷஞ் சொல்லுவார்கள். பொறியும் வன்னி யும்போலே திருஷ்டாந்தம்:—வன்னிபரமாத்மா. பொறி ஜீவன். [இந்தப்பக்ஷத்துக்குத் தூஷணம். பிரமம்:—நிரம் சம், நிரவயவம், விபு; அதுக்கு அம்சம் பரமார்த்தமாய்க் கூடாது? கற்பிதமாய்ச் சொல்லவேண்டும். கற்பிதம் பொய்

யான படியினாலே:—அதுக்குக் கடாகாச மஹாகாசம்போலே அவச்சின்னபக்ஷம்நல்லது. மஹாகாசம்போலேபரமாத்மா. கடாகாசம்போலே ஜீவன். இவை யிரண்டுவிதமாய்க் கற்பிக்கிறது. அஃதெப்படியென்னில்? மாயா அவச்சின்ன சைதன்னிய மீசுரர். அவித்தையா அவச்சின்ன சைதன்னியம் ஜீவர். அவித்தையா அவச்சின்ன சைதன்னியமீசுரர். அந்தக்கரண அவச்சின்ன சைதன்னியம் ஜீவனென்று சொல்லிக் கடாகாசம் மஹாகாசம்போலே சொல்லுவார்கள். சிலபேர் மாயைக்கும், அவித்தைக்கும், பேதமுண்டு. மாயையுடனே கூடின சைதன்னிய மீசுரர்தானே. அவித்தையுடனே கூடின சைதன்யந்தானே ஜீவன. அவர்தானே கூடஸ்தரென்று சொல்லுவார்கள்.

இந்த ஜீவாத்மா வெங்கேகற்பிதரென்றுவர:—மஹாகாசம் ஜலாகாசம்போலேயும், மஹாகாசங் கடாகாசம்போலேயும், பரப்பிரமத்தினிடத்திலே ஜீவன்கற்பிதன். சிலபேர் சூரியன்றானே யுபசூரியன்போலேயும், சந்திரன்றானே யுபசந்திரன்போலேயும், வன்னிதானே தீபம்போலேயும், லிங்கம்போலேயும், தோற்றுகிறதுபோலே பிரமந்தானே அவித்தையா வந்தக்கரண வுபாதியுடனே கூடி ஜீவனென்று தோற்றுகிறாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் வன்னிலிங்கம்போலே ஜீவிசுராளென்றிருக்கிறபடியினாலே ஈசுராம்சம்ஜீவன், ஈசுரனிடத்திலே ஜீவன் கற்பிதனென்கிறதாய்க்கீதாவசன மிருக்கிறதென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் சிருஷ்டிக்கிமுன்னேயும், சுழுத்தி மூர்ச்சை சமாதியிலேயும், கூடஸ்தப்பிரமத்தோடே ஜீவ னைக்கியத்தை யடைந்திருக்கிறான், திரும்பவும் வெளியிலே வருகிறான், ஆனபடியினாலே, கூடஸ்த

ரீட்த்திலே ஜீவன் கற்பிதனென்று சொல்லுவார்கள். சில பேர் பெரியவாள்பிரமத்துக்கு மூன்றவதாரமுண்டு: பிரமம் மாயையுடனே கூடி ஈசுராவதாரமானார். அவித்தையாப் பிரகிருதியுடனே கூடிக் கூடஸ்தாவதாரமானார். பிரமந்தானே யந்தக்கரணத்துடனே கூடி ஜீவ வவதாரமானாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் மாயையுடனே கூடிப் பிரமமீசுரரானார். ஈசுரன்றானே யவித்தையோபாதிகராய்க் கூடஸ்தரானார். கூடஸ்தர்தானே யந்தக்கரணோபாதிகராய் ஜீவனானாரென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் சுத்தசத்துவப்பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதிதானே மாயையென்றும், மலினசத்துவப்பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதி யவித்தையென்றும், தமப் பிரதானமாயிருக்கிற பிரகிருதிதானே பிரகிருதியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். பிரமசைதன்னியந்தானே மாயையுடனே கூடி நிமித்தகாரணமான வீசுரரானார். பிரமந்தானே பிரகிருதியுடனே கூடி யுபாதானகாரணமான கூடஸதரானார். பிரமந்தானே யவியத்தையா வந்தக் காரணத்துடனே கூடிப்போக்தாவான ஜீவனானாரென்று சொல்லுவார்கள். அவித்தைக்கும், மாயைக்கும், பேதபக்ஷத்திலே மாயையுடனே கூடின சைதன்னிய மீசுரர். அவித்தையுடனே கூடின சைதன்னியம் ஜீவன். மாயையில்லை யென்கிற பக்ஷத்திலே யவித்தையோபாதிக சைதன்னியமீசுரன். அவரே கூடஸ்தர். அந்தக் கரணத்துடனே கூடின சைதன்னியம் ஜீவாத்மாவென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் அவ்வியத்தரென்றும், அக்ஷரரென்றும், கூடஸ்தரென்றும், பிராக்ஞரென்றும், ஆனந்தமயரென்றுமெல்லாமொரே தன்மையாகச் சொல்லுவார்கள். தட்டா

ரப்பட்டடைக் கூடம்போலே நிருவிகாரராயிருக்கிறபடி
யினாலே கூடஸ்தர். சகலத்துக்கு முந்தினவரா யிருக்
கிறபடியினாலே கூடஸ்தர். விகாரியாயிருக்கிற தேகேந்
திரியாதிகளுக்குத் தாம் அதிஷ்டானமாய் நிருவிகாரியா
யிருந்துகொண்டு; விகாரியான தேகேந்திரியாதிக்கிச்சாக்ஷி
யானபடியினாலே கூடஸ்தர். இருதயக்குகையிலே யிருக்கிற
படியினாலே கூடஸ்தர். பொய்யாகிய தத்துவக்கூட்டத்திலி
ருக்கிறபடியினாலே கூடஸ்தர். அசலராயிருக்கிறபடியினாலே
கூடஸ்தர். மறைப்பாகிய பிரகிருதியிலிருக்கிறபடியினாலே
கூடஸ்தர். கூடமென்றது? அநிர்வசநீயமாயிருக்கிற அவி
த்தையாவாசனா லக்ஷணத்தையுடையது. அதிலேயிருக்கிற
படியினாலே கூடஸ்தர். இந்தப்படி பெரியவாள் சொல்லு
வார்கள். இப்படிபட்ட கூடஸ்தரெங்கே கற்பிதர்? அவி
த்தையினாலே பரப்பிரமத்தினிடத்திலே கற்பிதர். பரப்பிரம
அம்சமென்று சிலபேர் சொல்லுவார்கள். சர்வஜீவாளு
டைய யிருதயத்திலேயு மீசுரனிருக்கிறாரென்று மீசுரவசன
மிருக்கிறபடியினாலே கூடஸ்த ரீசுரர்தானே; ஈசுராம்சமெ
ன்றுஞ் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் பிரமஅம்ச
முமல்ல, ஈசுர அம்சமுமல்ல, இந்தக் கூடஸ்தரவித்தையோ
டே கூடியிருக்கிறபடியினாலே ஜீவன்றானே யென்றுஞ்
சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் வேதாந்தங்
களிலே வெகுவாய்க் கூடஸ்தரை ஜீவலக்ஷணராய்ச்
சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே யிவர் பிரமஅம்சமுமல்ல,
ஈசுராம்சமுமல்ல, அன்னியர்தானேயென்றுஞ் சொல்லுவார்
கள். இனிமேற் பாஷியக்காரர்மதம்:—பிரமந்தானே தன்
னுடையவித்தையினாலே சமுசாரியானான். தன்னுடையக்ஞா
னத்தினாலே முக்தனானான்.

அஃதெப்படி யென்னில்? ராஜகுமாரனானவன் தன்னுடைய வவித்தையினாலே வேடனாகி மாதாவினுடைய வுபதேசத்தினாலேயுந் தன்னறிவினாலேயு முடனே ராஜாவானாற்போலேயும், கருணனானவன் தன்னுடைய அவித்தையினாலே தேர்ப்பாகனுடைய பிள்ளையாய் மாதாவாகிய குந்திவுபதேசத்தினாலே யுடனே தேர்ப்பாகத் தன்மையைவிட் டுடனே குந்தி புத்திரனானாற்போலேயும், இராமரானவர் அவித்தையினாலே தசரத புத்திரனா யிராவணனைச் சங்கரித்த பிறகு தேவதைகளெல்லாரும் வந்தார்களப்போது பிரம்மதேவரானவர் இராமா நீர் தசரதபுத்திரரல்ல நீர் விஷ்ணுவென் றுபதேசம் பண்ணின பிறகு நான் தசரதகுமாரனென்கிற பாவத்தைவிட் டுடனே விஷ்ணுவானாற்போலேயும், சம்பராசூரனுடைய கிரகத்திலே பிரத்திமனென்கிற பெயரோடே குழந்தையாக மன்மதன் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறபோ தவித்தையினாலே நான் சம்பராசூரனுடைய புத்திரனென் றிருக்கிறகாலையி லொருநாள் ரகசியத்திலே ரதிதேவியானவள் நீ சம்பராசூரனுடைய புத்திரனல்ல நீ கிருஷ்ணசுவாமி புத்திரனாகிய மன்மதனென் றுபதேசம் பண்ணின மட்டிலே சம்பரா புத்திரனென்கிற பாவத்தைவிட் டுடனே மன்மதனானாற் போலேயும், தசமனானவன் அவித்தையினாலே தசமன் போனானென்று மயங்கித் தான் தசமனென்கிற பாவத்தை யடைந்து தசமனைக் காணமற்றுக்கப்படுகிறபோ தாப்த்த சினேகிதன்வந் தெண்ணிப் பார்த்துத் தசமனாற்றோடே நஷ்டமாய்ப் போகவில்லை அந்தத்தசம னீதானென் றறியச் சொன்ன மாத்திரத்திலே தான்றான் தசமனென்றறிந் [illegible]கொண் டுடனே தசமபாவத்தை யடைந்தாற்போலேயும் [illegible] யவித்தையி

ளாலே ஜீவபாவத்தையடைந்து வுபாதிடத்துக்களுடைய வுப தேசத்தினாலே யுடனே தன்னறிவுவந் துடனேபிரமமானார். ஸ்தாணுவைக்கண்டு அவித்தையினாலே புருஷனென்றுபிரமி த்து ஸ்தாணுவென்கிறவறிவினாலே புருஷப்பிரமைபோனாற் போலு ஸ்தாணுவாகத்தானேயிருக்குமப்படிப்போலப் பிரம த்தினிடத்திலே யவித்தையினாலே கற்பிதமா யிருக்கிற ஜீவத்துவப்பிரமைபோனாற் பிரமம் பிரமமாகத்தானேயிரு க்கும். பிரமமென்கிறதும், ஆத்மாவென்கிறதும், ஆகமென கிறதும், புருஷனெனகிறது மெல்லாம் பரியாயந்தானே. பிரமந்தானே விசுவாத்மா. பிரமத்தைத்தவிர வேறே ஈசுர னில்லை. பிரமத்தைத்தவிர வேறே கூடஸ்தரில்லை. பிரமத் தைத்தவிர வேறே ஜீவனில்லை. ஆனபடியினாலே வேதமெல் லாம் பிரமமென்றுதானே சொல்லுகின்றன. மிருத்தைத்தவி ரக் கடமில்லை. தந்துவைத்தவிரப் படமில்லை. கனகத்தைத் தவிரப் பூஷணமில்லை. சமுத்திரத்தைத்தவிர அலையில்லை. அப்படிப்போலப் பிரமத்தைத்தவிர பிரபஞ்சமில்லை; பிர பஞ்சம் பிரமமயந்தானே. பிரமத்தி னிடத்திலே:— பிரபஞ் சம், ஈசுரர், கூடஸ்தர், ஜீவர், சகலமுங் கற்பிதமானபடியி னாலே பிரமத்தைத்தவிர வேறே யொருவஸ்துவுமில்லை; சகலமும் பிரமந்தானே. விசுவத்தைதவிரப் பிரமமுண்டு, ஈசுரனைத்தவிரப் பிரமமுண்டு, கூடஸ்தரைத்தவிர பிரம முண்டு, ஜீவனைத்தவிரப் பிரமமுண்டு, பிரமத்தைத்தவிர ஜீவனில்லை, பிரமத்தைத்தவிரப் பிரபஞ்சமில்லை, ஈசுரருமில் லை, கூடஸ்தருமில்லை, சகலமும் பிரமந்தானேயென்று வேதா ந்தங்கள் சொல்லுகின்றன. சூரியனும் ஜலப்பிரதிவிம்ப சூரி யன்போலவும், சந்திரனும் ஜலப்பிரதிவிம்பசந்திரன் போல வும், பிரமமுமுண்டு; ஜீவனுமுண்டு; இரண்டுபேருக்கும் பே

தமில்லை. அந்தக்கரணமாகிய ஜலத்திலே பிரமமாகிய சூரியன் பிரதிபலித்து ஜீவனுகிற வுபசூரியனுறு ரப்பிரமத்தைத் தவிர வேறே ஜீவனில்லை. அந்தக்கரணத்திலே பிரமத்திறுடைய பிரதிவிம்பம் ஜீவன். மாயையிலே பிரமத்தினுடைய பிரதிவிம்ப மீசுரன். அவித்தையாகிற பிரகிருதியிலே பிரமத்தினுடைய பிரதிவிம்பங் கூடஸ்தர். சிலபேர் மாயாப் பிரதிவிம்ப மீசுரர்தானே; அவித்தையாப் பிரதிவிம்பம் ஜீவன்ருனேயென்று சொல்லுவார்கள்.

அம்சாஅம்சபாவபக்ஷத்திலே அக்கினியும், பொறியும், போலே திருஷ்டாந்தம். அக்கினிபோலே பிரம்மம். பொறிபோலே ஜீவன். அக்கினியானது யிரும்பிலே மேலுங் கீழுமுள்ளும் வெளியு மெங்கும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறதுபோலே; அவித்தையா வந்தக்கரண வுபாதியை யுடைத்தாயிருக்கிற பிரமசைதன்னிய மவித்தையா வந்தக்கரணங்களையுள்ளும் வெளியு மேலும் கீழு மெங்கும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கு மதுவே ஜீவன். அவச்சின்ன பக்ஷத்திலே மஹாகாசங் கடாகாசம்போலே திருஷ்டாந்தம். அவித்தையா வந்தக்கரணங்களினுலே யுள்ளே மறைக்கப்பட்டுப் பிரம சைதன்னியம் ஜீவனுனுர். தேகேந்திரியாதிசாக்ஷியாய்ச் சச்சிதானந்த லட்சணமாயிருக்கிற தானே; பரமாத்மாவென்று சகல வேதாந்தங்களுக்கும், சகலமான பெரிரியவாளுக்கும், சித்தாந்தம். இந்த வாத்மாவுக்கு விஷயாநுபோகத்திலே இந்திரியத்துக்கும், விஷயத்துக்கும், சம்பந்தங் காரணம். இந்திரியத்துக்கும், மனதுக்கும், சம்பந்தங் காரணம். மனதுக்கு மாத்மாவுக்குஞ் சம்பந்தங் காரணமென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். கூடஸ்தராகிறஆனந்தமயரீசுரனென்றும், விக்ஞானமயன்ஜீவனென்றும், சூத்திரக்காரர்மதம்.

சுருதி, ஸ்மிருதி,புராணங்கள், லோகப்பிரசித்தி, ஜீவீசுரர்கள்
தேகத்துக்குள்ளே யிருதயத்தி லிருக்கிறார்களென்று வெகு
பிரசித்தி.தார்க்கிகாள், சாங்கியாள், மீமாஸாளிவர்களுடை
யமதம்:--கூடஸ்தராகிறவானந்தமயர் பரமார்த்திகஜீவன்,
விக்ஞானமயர் வியவகாரிகஜீவன், விக்ஞான மந்தக்கரண
மென்றும், கூடஸ்தர்தானே ஜீவனென்றுஞ் சொல்லும்.
பாஷியக்காரர்மதம்:— விசுவத்துக்கும், பிரமத்துக்கும்,
பேதமில்லை. ஜீவனுக்கும், பிரமத்துக்கும், பேதமில்லை.
ஜீவாளுங் கடாகாசங்களைப்போலே யொன்றுக்கொன்று
பேதமில்லை. பிரமத்தைத்தவிர இரண்டாம் வஸ்துவில்லை;
சகலமும் பிரமந்தானேயென்றுபெரியவாளுடையநிஷ்டை.

பதினைந்தாவது

தொம்பதார்த்தசோதனைப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

பதினாறாவது

மாயாஅவித்தையாநிரூபணப்பிரகரணம்.

மாயை யநிர்வசநீயமாயிருக்கிறபடியினாலே மாயோபா
திகசைதன்னியமீசுரர், அவித்தையோபாதிக சைதன்னியம்
ஜீவனென்று சொல்லப்படும்.மாயையவித்தைகளுக்கு லக்ஷ
ணமேதென்னில் ? மாயையென்றும், அவித்தையென்றும்,
பிரகிருதியென்றும்,அவ்வியத்தமென்றும், பிரதானமென்று
மிவைகளெல்லா மேகவாக்கியந்தானே. ஆச்சரியங்களாயிரு
க்கிற காரியங்களைப் பண்ணுகிறபடியினாலேயும்,மெய்யாயும்
பொய்யாயுமிருக்கிறபடியினாலேயும், அநிர்வசநீயமா யிருக்

கிறபடியினாலேயும், மாயையென்று சொல்லப்படும்.மோகா காரமா யிருக்கிறபடியினாலேமோகினியென்று சொல்லப்படு ம்.கண்ணுக்குக் காணப்படாதபடியினாலே யவ்வியத்தமென் று சொல்லப்படும்.சகலத்திற்குமுபாதானமானபடியினாலே பிரகிருதியென்றுசொல்லப்படும். வித்தைக்கு விரோதியான படியினாலே அவித்தையென்று சொல்லப்படும்.ஞானபின்ன மானபடியினாலே அக்ஞானமென்றுசொல்லப்படும். மறைப் பான்படியினாலே தமசென்று சொல்லப்படும். இவைகளெல் லா மீசுரசத்தி யொன்றுதானே. சிலபேர் பெரியவாள் மாயையினுடைய அம்சம் பிரகிருதியென்று சொல்லுவார் கள். அவித்தை கருமமயமென்று வைஷ்ணுவாள் சொல் லுவார்கள். அக்ஞான மபாவரூப மித்தியா க்ஞானமென்று தார்க்கிகாள் சொல்லுவார்கள்.

அவித்தை மோகமயமென்று வேதாந்திகள் சொல்லு வார்கள். சிலபேர் வாசனைமயமாகியும், கருமமய மாகியும் மோகமயமாகியும் அவித்தை யிருக்கமென்று சொல்லுவார் கள். சத்துவப்பிரதானமா யிருக்கிற பிரகிருதி மாயையென் றுசொல்லப்படு மது ஈசுரவுபாதி. மலினசத்துவப்பிரதா னமா யிருக்கிற பிரகிருதி அவித்தையென்று சொல்லப் படு மது ஜீவோபாதி. தமப்பிரதானமா யிருக்கிற பிரகிரு தியைப் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படு மது கூடஸ்தரு பாதி. சிலபேரவித்தை ஜீவோபாதி யென்றும், மாயை ஈசு ரோபாதி யென்றும், சொல்லுவார்கள். சிலபேரவித்தை ஈசுரோபாதியென்றும், அந்தக்கரணம் ஜீவோபாதியென் றுஞ் சொல்லுவார்கள். மாயை யவிதனதைகளுக்குப் பேத பக்ஷத்திலே யவித்தைதானே ஜீவோபாதியென்றும், மா

யை ஈசுரோபாதியென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். காரணவுபா திகரீசுரரென்றும், காரியவுபாதிகன் ஜீவனென்கிறபக்ஷத் திலே பிரகிருதி முதலாய்ப் பிருதுவிபரியந்த மீசுரவுபாதி. சூக்ஷுமதேகம் ஜீவோபாதியென்று சொல்லுவார்கள்.சில பேர் பஞ்சபூதங்கள்தானே பிரகிருதியென்று சொல்லுவார் கள்.பிருதுவி, அப்பு, தேயுவு, இந்தமூன்றுதானேபிரகிருதி; வேறே பிரகிருதியில்லை யென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். பஞ்ச பூதங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்ப்பிரகிருதிதத்துவமு ண்டென்று சகலவேதாந்தங்களுடைய சித்தாந்தம்.ஆத்மாத் தானே யுபாதானகாரண மாத்மாத்தானே நிமித்த காரண மென்று சகலவேதாந்தங்களுஞ்சொல்லுகின்றன.அவித்தை க்கிலக்ஷணஞ்சொல்லுகிறோம்.அவித்தை திரிகுணாத்மகம்,அ நிர்வசநீயம்,அநாதி, பிரகிருதியென்றும்,ஞானத்தினலேநசி க்கத்தக்கதென்றுஞ் சொல்லப்படும். வைஷ்ணுவாள் காலம் நித்தியம்,புருஷனித்தியம், பிரகிருதி நித்தியம், ஈசுரர் நித்தி யர்,இந்நாலுமொன்றுக்கொன்று பின்னங்களென்று சொ ல்லுவார்கள். போதமயராயிருக்கிற பரமாத்மா சுத்தசைத ன்னியமயர்.அநாதிமாயையு மநாதி.மாயை திரிகுணாத்மகம், அநிர்வசநீயம்.ஈசுரன் அநாதி.அவித்தையாகற்பிதமாயிருக்கி ற ஜீவனு மநாதி.ஜீவீசுராளுக்குப் பேதமுமநாதி.கருமமு ம நாதி. ஆத்மாவுக்கு மவித்தைக்குஞ் சம்பந்த மநாதி. சம்பந்த மாவ தேதென்றால்? அத்தியாசசம்பந்தம்.போதமயராயிருக் கிற வாத்மா அவித்தைக்கு அதிஷ்டானம். இப்படியிருக்கிற பிரமத்தை யவித்தை மறைக்கு மென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள்ஜீவாசிரய அவித்தை ஆத்மாவுக்குத்தா னீசுரனென்கிற பாவத்தைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக் குமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் அவித்

தை ஈசுராதீனந்தானே; ஜீவனுக் கொன்றுந் தெரியாமல் மறைத்துமயக்கத்தைக்கொடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள்.

அவித்தையாவதேதென்றால்? அவித்தையென்றும், அத்தியாசமென்றும், பிராந்தியென்றும், மோகமென்று மேக வாக்கியந்தானே. அவித்தைக்கிலக்ஷண மொருவஸ்துவை மற்றொருவஸ்துவாகக் காணல்; ஒரு வஸ்துவினுடைய தருமத்தை மற்றொருவஸ்துவினுடைய தருமமாக ஆரோபிக்கிறது. அவித்தையினுடைய லக்ஷணம் முன்னமே சிஷியப் பிரகரணத்திற் சொல்லியிருக்கிறோம். அவித்தையாகாரஞ் சொல்லுகிறோம். முன்னமுன்னே போதமயராயிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு அந்தகரணத்திலே நானென்கிற வத்தியாசம். அதின்பிறகு இச்சிக்கிறேன, பணணுகிறேனென்று அந்தக்கரண தருமவத்தியாசம். அதின்பிறகு ஸ்தூலதேகத்திலே நானென்கிற அத்தியாசம். அதின் பிறகு நான் மனுஷன், நான் பருத்தேன், நாணிளைத்தேனென்கிற யித்தியாதி ஸ்தூலதேக தருமவத்தியாசம். அதின்பிறகுபிராணனிலே நானென்கிற அத்தியாசம். அதின்பிறகு யெனக்குப்பசிக்கிற தெனக்குத்தாகிக்கிறதென்று பிராணதரும அத்தியாசம். அதின பிறகு இந்திரியங்களில் நானென்கிற அத்தியாசம். அதின்பிறகு நான் குருடன், செவுடன், ஊமையென்கிற வித்திரியதரும அத்தியாசம். அதின்பிறகு புத்திரமித்திராதி பாகிய பதார்த்தத்திலே நானென்கிற அத்தியாசம். அதின்பிறகுபுத்திரமித்திராதிகளுக்கு நாசம்விருத்திகள் வருகிறபோது தனக்குத்தானே நாசம் விருத்தி வந்ததென்று பாகியதரும அத்தியாசம். இந்த வத்தியாச மனுதியநிர்வசநீயம். இந்த வத்தியாசமயமாயிருக்கிற வவித்தை

பிரமவித்தையினாலே போகவேண்டும். இருட்டு, தேயுசுனா லே போகிறதுபோலே இந்த வவித்தைசகலபிராணிசித்தம். பிரமவித்தை வேதாந்த சிரவணத்தினாலேயும், குருவுபதே சத்தினாலேயும், ஆத்மனாத்மா விவேகத்தினாலேயும், வர வேண்டும். தத்துவ விவேகத்தினாலே யறிவுவரவேண்டுமெ ன்று சாங்கியாள் சொல்லுவார்கள். வேதாந்திகள் வேதா ந்த சிரவணத்தினாலேதானே யாத்மக்ஞானம் வரவேணடு மென்று சொல்லுவார்கள்.

பதினாறுவது மாயா அவித்தையா நிருபணப்பிரகரணம்.

முற்றிற்று.

பதினேழாவது ஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகரணம்.

———:0:———

சுமேருவென்றும், மஹாமேருவென்றும், மேமாத்திரி யென்றும், மிரத்தினசானுவென்றும், சுராலயமென்றும், மஹாமேருபருவதத்துக்குப் பெயர். மஹாமேரு பருவதம் வடக்குத்திக்கிலே லக்ஷயோசனை யுன்னதங் கனகமயம். தேவதைகளுடைய பட்டணங்களுக்கெல்லா மாலய மந்தப் பருவதத்தை ஆதித்தாதி நவக்கிரகாதி தேவதைகளும் அசு பதிமுதலான சகல நட்சேத்திரங்களு மந்தப்பருவதத்தைப் பிரதக்ஷணமாகச் சுற்றி வருகிறார்களென்று சாஸ்திரம். அதின் கொடுமுடியிலே துருவச்சக்கரம், மேற்றளத்திலே தேவலோகங்கள், மத்தியிலே பிரமபட்டணம், கிழக்கே இந்திரபட்டணம், அக்கினிமூலையி லக்கினிதேவபட்டணம், தென்பாகத்திலே யமனுடைய பட்டணம், நிருதிமூலையில்

நிருதிதேவதை பட்டணம், மேல்பக்கத்திலே வருணன் பட்டணம், வாயுமூலையில் வாயுபட்டணம், வடபக்கத்திலே குபேர னளகாபுரிப் பட்டணம், ஈசானிய மூலையிலே சிவ புரம், இவைகளிப்போ தேவலோகமென்று பெயர். தேவ தைக ளெல்லாரு மரசிருப்பாக விருக்கிறவிடம், ஆகாசத்தி லே விமானங்களோடே சஞ்சார மது நட்சேத்திரமண்டல மென்று சொல்லப்படும். தேவதைகளுடைய விமானகாந் திகள் நட்சேத்திரமென்று சொல்லப்படும். பக்ஷிக ளாகா சத்திலே சஞ்சரித்து மரத்திலே வந்திருக்கிறதுபோலே தேவதைகள் சகலரும் புண்ணியபுருஷா ளானபடியினாலே; தேவதைகள் நட்சேத்திரரூபங்களாக ஆகாசத்திலே சஞ்ச ரிப்பார்கள். மஹாமேருவில் யவரவர்பட்டணங்களிலே குடி யிருப்பு. நட்சேத்திரவிமானங்களிலே அக்ஷரஸ்திக்கள் நட நாடகசாலைகள் சகலபாக்கியயகளு மவரவர்களுக்குப் பூர ணமாகவிருக்கும். மேகமண்டலபரியந்தம் பூலோகமென்று பெயர். மேகமண்டலத்துக்குமேற் சூரியமண்டலபரியந்தம் அந்தரிக்ஷலோகமென்று பெயர். சூரியமண்டலத்துக்குமே லே லக்ஷம்யோசனை புன்னிதஞ்சந்திரமண்டலம். அதற்கு மேல்லக்ஷம்யோசனைதூரஞ்செவ்வர்ய்மண்டலம். அதற்கு மேல் லக்ஷம்யோசனைதூரம்புதன்மண்டலம். அதற்குமேல் லக்ஷம் யோசனைதூரம்வியாழபகவான்மண்டலம். அதற்கு மேல் லக்ஷம்யோசனைதூரஞ் சுக்கிரமண்டலம். அதற்கு மேல் லக்ஷம்யோசனைதூரஞ் சனிமண்டலம். அதற்குமேல் லக்ஷம் யோசனைதூரஞ் சத்தரிஷிகள்மண்டலம். அப்பால் லக்ஷம்யோசனைதூரந் துருவமண்மடலம். சூரியமண்டலந் தொடுத்துத் துருவமண்டலபரியந்தஞ் சுவர்க்கலோகமென் று சொல்லப்படும்.

அதற்குமேல்மஹாலோகம், அதற்குமேல்ஜனலோகம், அப்பாற் றபோலோகம், அப்பாற்சத்தியலோகமாகிய பிரம லோகம், துருவமண்டலத்துக் கப்பாற் பிரமலோகபரியந்த மவடத்திலே யோனபேர்களுக்கும், பிரமவுபாசகாளுக்கும, யோகசித்தாளா யிருக்கிறபேர்களுக்கும், தபசித்தாளா யிருக்கிறபேர்களுக்கும், பிரமவுபாசகாளாயிருக்கிற சந்நியாசிகளுக்கும், பிரமவுபாசகாளாயிருக்கிற பிரமசாரிகள், கிரகஸ்தாள், வானப்பிரஸ்தாளிவர்களெல்லாந் திரும்பயிவடத்திலே வருத்தில்லை. பிரமவுபாசகாளாயிருக்கிறபேருக் குபாசனு மார்க்கத்தினுலே யுத்தராயணத்திலே மரணத்தையடைந்து பிரமலோகப் பிராப்தி; அவர்களுக்குத்திரும்ப யிங்கேவருத்தில்லை. ஞானிகளாக விருக்கிற பேர்களுக்கு யிவடத்திலே. தானே முக்தி; லோகாந்தரத்திலே கமனுகமனமில்லையென்று வேதாந்த சித்தாந்தம். கங்காதேவியானவள் சுவர்க்க லோகமுதலாய்ப் பிரமலோகபரியந்தம் சமஸ்ததேவலோகங்களிலேயும் நதிரூபமாகச் சஞ்சரிப்பள். பூமி, அந்தரிக்ஷ, சுவர்க்க, மூன்றுலோகத்திலேயுஞ் சஞ்சரிக்கிறபடியினுலே யந்தக் கங்காதேவிக்குத் திரிபதகையென்றும் பெயராயிற்று. தேவநதியென்றும், தேவசிந்து வென்றும், பேராயிற்று. தேவலோகமாகிய மஹாமேரு பருவதத்திலே காமதேனு, கற்பகவிருக்ஷம், சிந்தாமணி, சகல பாக்கியங்களு முண்டு. அமிர்தமதனத்திலே பிறந்த அக்ஷரஸ்திரீகள, சிரேட்டைகளாயறுபதுகோடிகள்; அவர்களுக்குப் பரிசாரரிகளாயிருக்கிற அக்ஷரஸதிரீகளுக்கு யெண்ணிக்கை யில்லை. சகல அக்ஷரஸ்திரீகளுக்கும் பிரதானிகளாய் ரம்பை, பூருவசி, திலோத்தமை, மேனகை, புஞ்சிகை, விதலை, இவர்கள் முதலானபேர் பிரதானிகள். சகலஅக்ஷரஸ்திரீகளுக்தேவதாசிக

வொருவருக்கும் பாரியல்ல. தேவதைகளினாலேயும், புண்ணிய புருஷ தேவதைகளினாலேயும், அக்ஷரஸ்திரீகள் போகிக்கப்படுவார்கள். தேவதைகளாகிய அவாளவாளுக்குத் தனித்தனியே பாரிகளுண்டு. தேவலோகத்திலே யனந்த கோடி திவ்விய விருக்ஷங்களுண்டு. அந்தத்திவ்விய விருக்ஷங்கள்:—திவ்விய வஸ்திரங்களை, திவ்வியவலங்காரங்களை, திவ்விய சந்தனங்களை, திவ்விய பூஷணங்களை, திவ்வியபுஷ்பங்களை, திவ்வியரசங்களை, திவ்வியபலங்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற வமிர்தங்களை, திவ்வியங்களா யிருக்கிற வஸ்துக்களை, திவ்வியங்களா யிருக்கிற ரசவஸ்துக்களை, திவ்வியங்களாயிருக்கிற அன்ன பானாதிகளை யிவைமுதலாகியகேட்ட வஸ்துக்களெல்லாங் கொடுக்கும். சுவர்க்க லோகத்திலே சுகசவுக்கியப் பிரதானமாகத்தானே யிருக்கும். சுவர்க்க லோகத்திலே யிந்திர னதிகாரி அவருடைய கொலுவுக்குச் சுவர்க்கலோகத்திலே யிருக்கிற பேர்களெல்லாம் போய வர வேண்டும். குபேரனுடைய பட்டணத்திலே நவநிதிகளுமுண்டு; சகல பாக்கியமு நிறைந்திருக்கும். புண்ணிய புருஷர், தேவதைகளெல்லாரும், தேவலோகத்திலே யிருக்கிற தேவதைகளும், அக்ஷரஸ்திரீகளோடேகூட சகல போக போக்கியங்களையு மநுபவித்துக்கொண்டு சுகப்பிரதானாளாயிருப்பார்கள். பூலோகத்திலே பரதபூமியிலே யாதொருத்தர் சுவர்க்ககாமிகளா யாகங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ் சுவர்க்கலோகத்துக்குப்போவார்கள். யாதொருத்தர் சுவர்க்ககாமிகளாய்ச் சிலர்களா யிருக்கிறார்களோ; அவர்களுக்கெல்லாஞ் சுவர்க்கபூமி. யாதொருத்தர் சுவர்க்க காமிகளாய்த்தவசுகளைப்பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களுக்கெல்லாஞ் சுவர்க்கபோகம். இந்தப் பூலோகத்தி

லே சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அக்கினிஹோத்திரிகள், இஷ்ட பசுபந் தாதிகளைப்பண்ணிச் சுவர்க்கதை யடைவர்கள். பூலோகத்திலேசுவர்க்கம் வேண்டுமென்று அக்கினிஷ்டோம், அதிராத்திரம், வாசபேயம், இவைகள்முதலாகிய கிறத்துகளைப்பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ்சுவர்க்கக்தை யடைவார்கள். யாதொருத்தர் சவர்க்கம்வேண்டுமென்று அருத்தங்களைக்கொடுத்து யெக்கியங்களைப் பண்ணி வைக்கிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். பூலோகத்திலே யாதொருத்தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று சாந்திராயண விரதம், கிருச்சிர விரதம், மாதவுபவாசம், பக்ஷவுபவாசம், வாரவிரதங்கள், நட்சேத்திர விரதங்கள், திதிவிரதங்களிவைகளை யாசரிக்கிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். யாதொருத்தர்சுவர்க்கம் வேண்டுமென்றுபூலோகத்திலேஜலபானம், வாயுபக்ஷணம், சருகு பக்ஷணம், பலங்களைப் பக்ஷிக்கிறது, கந்தமூல பலங்களைப் பக்ஷிக்கிறது, வனத்து நெல்லைப் பிறக்கிப் பக்ஷிக்கிறது, இந்தப்படி வனங்களிலே யிருந்துகொண்டு தபசிகளாய்ச் சுவர்க்கம்வேண்டுமென்று பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே யிருந்துகொண்டு யாதொருத்தர் தபசுகளைப் பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். யாதொருத்தர் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்றுதீர்த்தயாத்திரைகளைப் பண்ணுகிறார்களோ; பூப்பிரதக்ஷணம் பண்ணுகிறார்களோ; ஸ்தலங்களிலே போய்ச் சேவிக்கிறார்களோ; ஸ்தலவாசங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ்சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள்.

யாதொருத்தர் சுவர்க்ககாமிகளாய்ச் சோடச மஹாதானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் ஜலதான

ங்களை, அசுவதானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் கோதானங்களைப்பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் ஆட்டுத்தானங்களைப் பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் பூதானங்களைப்பண்ணுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் கன்னிகாதானம். உபநயனதானம், பசுக்கண்போடுஞ்சமையத்திற் கன்றின்தலை வெளியிலே வந்தவுடனே கொடுக்கிற தானம், பல்லக்கு, ரதவாகனம், யெருது, மெத்தை, ஆசனங்கள், வஸ்திரதானங்கள், இரணியாபரணதானங்கள், சில பாத்திரதானங்கள், அன்னதானங்கள், சத்திரங்கள் சாலைகள்; ராத்திரிச் சத்திரங்கள், ஜலதானங்கள், தோப்புகள், உத்தியானவனங்கள், நந்தவனங்கள், வாவிகூபதடாகாதிகள் வெட்டிவைக்க, ஆறுகளை யுண்டாக்க, அக்கிரகாரங்களைப் பண்ண, சுவர்க்கம் வேண்டுமென்று சிவன் கோயிலையும் விஷ்ணுகோயிலையு மியற்றிப் பூசைசெய்விக்கவும், பாதைமார்க்கத்திலே மடங்கள், மண்டபங்கள் கட்டிவைக்க, வருஷாசனஞ் சர்வமானியமாகக் கொடுக்க, பிராமணரைக் கோக்களை ரக்ஷிக்க, சரணமென்றடைந்தது துக்கிகள் ரோகிகள் தரித்திராள் அநாதாள் யிவர்களையெல்லாமிரக்ஷித்துச் சுவர்க்கம் வேண்டுமென்கிறபேர்கள் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். யாதொத்தர் யுத்தகளத்திலே முன்வைத்தகால் பின்வாங்காமல் யுத்தம்பண்ணி மரணமாகிறார்களோ; அவர்களுஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். சுவர்க்ககாமிகள் யாதொருத்தர் தீர்த்தக்கரையிற் செய்கிற திதி திரவியத்தாலாவது, அன்னத்தாலாவது, திதி பண்ணுதலாகிய நித்திய நைமித்திய சிராத்தங்கள், மாத்தியானகாலத்திலே யாதித்தனைப் பார்த்து மந்திரஞ்செபித்தல், அவுபாசனம், தேவபூசை, வைசிய தேவம், இவைகளைப் பண்ணுகிறார்களோ;

யாதொரு ஸ்திரீகள் பதிவிருதா தருமத்துடனே பததா வோடு மனபூரணமாகத் திரிகரண சுத்தியாயுடன்கட்டை யேறுகிறார்களோ; யாதொருத்தர் யாகம்பண்ணின பிற்பாடு செய்கிற அக்கினி ஹோத்திராதிகள், யாகம் பண்ணுமற் செய்கிற அவுபாசனாதிகள், நித்திய கருமங்களை, வர்ணாச் சிரமதருமங்களை, சுவர்க்ககாமிகளாய்ப் பண்ணுகிறார்களோ; அவர்களெல்லாஞ் சுவர்க்கத்தை யடைவார்கள். சுவர்க்கத் திலே போய் அக்ஷரஸ்திரீகளோடேகூட சகல போகபாக் கியங்களையு மநுபவிப்பார்கள். அப்படிச் சுவர்க்கத்திலே யிருக்கிறபோது அவனவன் பண்ணிய புண்ணியத்துக்குத் தக்கதாக போகபோக்கிய மநுபவிப்பன், சிலபேருக்கு ஆயி ரம் அக்ஷரஸ்திரீகள், சிலபேருக்கு அஞ்ஞூறு, சிலபேருக் கன்பது, சிலபேருக்குப் பத்து, சிலபேருக்கைந்து, சில பேருக்கொன்று, இந்தப்படிக்கி யவனவன் பண்ணின புண் ணியத்துக்குத்தக்கதாய் நிரம்ப நூறாதிக்கமாகப் போகங்க ளுடைய யேற்றத்தாக்ஷி நடக்கும். அதுகளைக் கண்டு நமக் கிப்படி யில்லையே யென்றுதுக்க யேதுவாயிருக்கும். வெகு மான சமானமு நிரம்பவேற்றக்குறைச்சலா யிருக்கும். சில பேருக் கிந்திரசபை,சிலபேருக்கியமசபை, சிலபேருக்குவர் ணசபை, சிலபேருக்குக் குபேரசபை, சிலபேருக்கு ரம்பை *பூருவசி திலோத்தமை மேனகையாகிய பிரதானிகளாயிரு க்கிற அக்ஷரஸ்திரீகள், இவர்களுடைய போகம், சிலபேரு க்கு அப்பிரதானிகளா யிருக்கிற அக்ஷர ஸ்திரீகளுடைய போகம், இவைகளை யெல்லாம்பார்த்துத் துக்கவேதுவாயிரு க்கும். சிலபேர் புண்ணியக்ஷமாய் விழுகிறபேரைப்பார்த்துத் துக்கவேதுவா யிருக்கும். நாம் புண்ணியக்ஷயமா யெப்போ பூமியிலே விழுவோமோ வென்று விசனத்தோடே கூடின

வர்களா யிருப்பார்கள். போகாதிசயங்களைப்பார்த்து நாம் பூமியிலே யிவர்களைப்போலே யெக்கியங்களைப் பண்ணாதே போனோம்! நாமிகுதியுந் தானங்களைப்பண்ணாதே போனோம்! நாமிகுதியுந் தவசுகளைப் பண்ணாதே போனோம்! நாமிகுதியும் புண்ணியங்களைப் பண்ணாதே போனோமென்று விசனப்படுவார்கள். ராக்ஷதாளு மசுராளும் வந்தடிக்கடி சுவர்க்கத்திலே பீடிப்பார்கள். அது வெல்லாந் துக்கவேதுவாயிருக்கும், நரகத்திலே கிடக்கிறபேரைச் சுவர்க்கத்திலேயிருக்கிற பேருக்குத் தெரியவரும். அவடத்திலே துக்கவேதுவா யிருக்கும். நாம் பூலோகத்திலே நித்திய பதத்துக்குச் சாதனத்தைப் பண்ணாதே போனோம்! ஞானப்பியாசங்களையும், யோகாப்பியாசங்களையும், பிரமோபாசனைகளையும், பண்ணாதே போனோம்! அற்பசுகமாகிய வநித்தியசுவர்க்க பதத்தை விச்சித் தநித்தியபதத்தையடைந்தோமென்று விசனப்படுவார்கள். புண்ணியக்ஷயமாய் கீழேபோகிறோமென்று விசனத்தோடேகூடி யிருப்பார்கள். நித்தியங் கோடானகோடிபேர் சுவர்க்கத்துக்கு வருகிறபேர், சுவர்க்கத்திலே யிருந்து புண்ணிய க்ஷயமாய்ப் பூலோகத்துக்கு வருகிறபேர் கோடானகோடிபே ரிப்படி யிருக்கும் சுவர்க்கம். இப்படிப்பட்ட சுவர்க்கத்திலே அக்ஷரஸ்திரீகளோடேயும், திவ்வியரதங்களோடேயும், திவ்வியாபரணங்கள், திவ்வியமாலைகள், திவ்விய வஸ்திரங்கள், திவ்விய கந்தங்கள், திவ்விய புஷ்பங்கள், கிரீடகுண்டலங்கள், அஸ்தாபரணங்கள், பதக்கங்கள், முத்துமாலைகள், சரப்பளிகள், திவ்விய சுவர்ண வரைஞாளும், திவ்யமோதிரங்களும், இவைகளினாலே யலங்கிருதனாய், திவ்விய ஸ்திரீகளோடே நடனாடகசாலை, நிருத்தம், வாத்தியஞ் சங்கீதபோகங்கள், திவ்விய

ஸ்திரீகளோடே ஆலிங்கனாதிகிரீடாபோகங்கள்; அவளோடே சல்லாபவுத்தரங்க ளந்தஸ்திரீகளாலே நிரம்ப வுபாசாரங்கள் பண்ணப்படுவன். இப்படிப்போக போக்கியங்களையநுபவித்துக்கொண் டிரவும் பகலுங் கூத்தும் பாட்டுமாய் ஸ்திரீகளோடேகூடி யிருப்பன். இப்படி யிருக்கிறபோது புண்ணிய க்ஷயம்வரும்; வந்தா லப்போது கழுத்திலே கிடக்கிற மாலைவாடும். மாலை வாடினவுடனே தேவ தூதர்கள் தலைகீழாகப் பிடித்துத் தள்ளிவிடுவார்கள். சிலபேர் அவர்கள் தள்ளாம லிருந்தாலும் புண்ணிய க்ஷயமானவுடனே தான்றானே தலைகீழாகவிழுவார்கள்.

சுவர்க்கலோகம் வாயுவினாலே கட்டப்பட்ட லோகம். அதுகடினமாகப் பூமிபோல புண்ணியவான்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும். புண்ணியக்ஷயமானவுடனே வாயு வெளியா யவனைத் தரியாமல் வெளிவாங்கிப்போம். புண்ணியபுருஷனானவன் புண்ணியக்ஷயமானவுடனே வாயுவு நீக்கத்தினாலே கீழே விழுவன்; அப்போது பூலோகத்திலே நட்சேத்திரம் விழுந்துதென்று கண்ணுக்குத்தெரியவரும். விழுகிறவனுடைய நட்சேத்திரங்களாகிய சரீரம் ஆகாசவர்ணம் போலே உருகிப்போய் கீழே சூக்ஷுமமாக விழுவன். விழுகிறபோது சமுத்திரங்களிலாவது, நதிகளிலாவது, காடுகளிலாவது, பருவதங்களிலாவது, பூமியிலாவது, பயிராதிகளிலாவது, தடாகத்திலாவது, பூந்தோட்டங்களிலாவது, வாவிகூபாதிகளிலாவது, கருமானுசாரமாக விழுவன். இன்னவிடத்திலே விழுவனென்று நிட்சயமில்லை. விழுகிறபோது நல்லவாளிடத்திலேபோய்ப் பிறக்கவேண்டுமென்று பிராத்திப்பன்; அந்த நட்சேத்திர தேவசரீர முருகிப்போனபிறகு சூக்ஷுமதேகத்தோடே விழுவன், யோனசொருபமாகத்

திரும்பவருவன். அந்தச்சூக்ஷுமதேகத்தோடே விழுந்து ஆகாசமாய்ப் போய்விடுவன்.

ஆகாசமாய்ப்போனபிறகு வாயுவாய்விடுவன். வாயுவானபிறகு தேயிசுவாவன். தேயிசுவானபிறகு புகையாவன். புகையானபிறகு மேகமாவன். மேகமானபிறகு நீருண்டமேகமாவன். அதின்பிறகு வருஷஜலமாய்ப் பூமியிலே விழுந்து நெல்லு, உளுந்து, பயறு, யெள்ளு, முதலான தானிய விசேஷங்கள் ஓசதிகள், விருக்ஷங்கள், சிறுகொம்பு, புல்லுப்பூடு, கொடி, காய், கிழங்கு, கந்தமூலபலாதி யன்னமயமாய்ப் போய்விடுவன். இவைகளிலே சம்பந்தமாத்திரமிந்தஜன்ம மவனுக்கில்லை. ஆனலிந்த ஜன்மங்களாருக்கென்றுவர:—பாவிகளாயிருக்கிறபேர் நரகங்களை யநுபவித்துப் பூலோகத்திலேவந்து பாவஷேசத்தினலே யோஷதிகள், பயிர்கள், மரங்கள், புல்லுப்பூடு, செடி, கொடி, நவதானியங்களிந்த ஜன்மங்களை யெடுப்பார்கள். அந்தஜனமங்களோடே கூடி யதிலுண்டாகிய சுகதுக்கங்களை யநுபவிப்பார்கள். சுவர்க்கத்திலேயிருந்து வருகிறபேரிந்தஓசதிகள், பயிர்கள், புல்லுப்பூடு, செடி, கொடி, நவதானியமிவைகள் முதலாகிய அன்னமார்க்கமாக மனுஷதேகத்திலே வந்து, மனுஷ ஜன்மத்தை யெடுப்பார்கள். இவைகளிலே சம்பந்தமாத்திரம், அவர்களுக்கிந்த ஜன்மங்களில்லை. இதினே யுண்டாகிய சுகதுக்கங்களுமில்லை. ஆகாசமுதலா யோஷதி யன்னம் புருஷதேகங்களிலே வருகிறது. இவைகளெல்லாம் புண்ணியபுருஷாள் சுவர்க்கத்திலே யிருந்து வருகிற மார்க்கமே யல்லாமற் பாவிகளைப்போலே யிந்தஜன்மங்களவர்களெடுக்கிறதில்லை. சுகிர்திகளா யிருக்கிறவர்கள், பிராமண க்ஷத்திரிய ஜன்மங்களை யெடுப்பார்கள். பாவிகளாயிருக்கிற

பேர் தாபரஜன்மங்களை, பசு பக்ஷி மிருகாதி ஜன்மங்களை யெடுத்துப் பிறகு மனுஷஜன்மங்களிலே சண்டாளாதி சங்கர ஜன்மங்களை யெடுத்துப் பிறகு புண்ணியஜன்மம் வரும். புண்ணியவான்களா யிருக்கிறபேர் புண்ணிய ஜன்மங்களை யெடுப்பார்கள். சுவர்க்கத்திலே யிருந்து வருகிறபேர் தருமிஷ்டாளாய்ப் பிறந்து போகபாக்கியமுதலிய ஐசுவரியங்களுடனே கூடித் திரும்பவும் வெகு புண்ணியங்களைப்பண்ணியடிக்கடி சுவர்க்கத்துக்குப்போ யடிக்கடி மனுஷலோகத்திலே வருவார்களென்று சாஸ்திர சித்தாந்தம். சிலபேரன்னமயமா யெக்கிய வோமத்திரவியங்களாகிய அவிசுமுத்லானதாய்விடுவன். அக்கினியி லோமபாவத்தை யடைந்து அமிர்தரூபியாய்த் தேவதைகளுக் காகாரமாய்த் தேவதாதிருப்தி பண்ணிவைத் தோமம்பண்ணுகிற விசமானுக் கிஷ்டபலத்தைக் கொடுத் தாதித்தரையடைந் ததின்பிறகுமேகமண்டலத்திலே வந்து வருஷஜலமாய்ப் பூமியிலே வந்து அன்னபானரூபமாய்மனுஷாளிடத்திலே கெற்பத்திலேவருவன். சிலபேர் பெரியவாள் ஆதித்தபகவான் தம்முடைய கிரணங்களினாலே பூலோகத்திலேயுள்ள ஜலங்களையெல்லாங் கிரணங்களினாலே கிரகித்து மேகங்களிடத்திலேகொடுப்பர்; மேகங்கள் வருஷஜலரூபமாய்ப் பூலோகத்திலே வந்து அன்னபானரூபமாய் ஜீவனாவார்களென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் மேகங்கள்தானே சமுத்திரத்திலே யிருக்கிற ஜலங்களைக் கிரகித்து பூலோகத்திலே வருஷிக்கும் வருஷ ஜலரூபமாய்ப் பூலோகத்திலே வந்து அன்னபானரூபமாய்ப் பிராணியாவனென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் அக்கினியிலே ஓமம்பண்ணின அவிசுகளாகிய யன்னங்கள் ரசரூபமாக ஆதித்தரையடையு

மார்தித்தரிடத்திலே நின்றும்மேகத்தின்வழியாகவருஷஜல மார்க்கமாய்ப் பூலோகத்திலேவந்து அன்னபானரூபமாகப் பிராணியாவனென்று சொல்லுவார்கள்.

மேகங்கள் வருஷிக்கிறபோது சமுத்திரங்களிலே வருஷித்து உபயோகமில்லாமல் வியர்த்தமாகப் போய்விடும்; அஃதன்றியிற் சமுத்திரங்களிலே யிருக்கிற செந்துக்கள் பக்ஷிக்கும். இந்த ஜலரூபியா யிருக்கிற வாத்மாவானவன் கருமப்படிக்கிச் சலசெந்துக்களுக்கு மாகாரமாய்ப் போய்ச் சமுத்திரஜலசெந்துவாய்ப்போய்விடுவன். பருவதங்களிலே வருஷித்தாலுபயோக மில்லாமல் வியர்த்தமாய்ப்போவன. பருவத செந்துக்கள் பானம் பண்ணின விவ னந்தச்செந்துவாய்விடுவன். பருவதத்திலே யிருந்து நதிப்பிரவாகங்களினாலே வந்து பயிர்களோடேகூடின லப்பயிராய்ப்போவன். காடுகளிலே வருஷித்தால் ஓசதிகள், சிறுசெடி, கொடி, புல்லுப்பூடு, மரங்கள், விருக்ஷங்களாய்ப் போய்விடுவன். சிங்க வியாக்கிரமுதலான மிருகங்கள், கஜஅசுவங்கள், கர்த்தபங்கள், காட்டுப்பன்றிகள், ஊர்ப்பன்றிகள், மயிடங்கள், கொக்குகளிவைகள் முதலாகிய செந்துக்கள் பானம்பண்ணின லந்தந்தக்கருமப்படிக்கிச் செந்துவாய் விடுவன். உழுகிற பூமியிலே வருஷித்தால் நெல்முதலான நவதானியப்பயிர்களாவன். உழுகிறபூமியில்லாதவிடத்திலே வருஷித்தால் புல்லுக்களாகவும், செடிகொடியாகவும், போய்விடுவன். உவர்ப்பூமியிலே விழுந்தால் வியர்த்தமாய்ப் போய்விடுவன். வாவிகூபதடாகங்களிலேவருஷித்தாற் றடாகஜலமாய்ப்போய்விடுவன். பூமியிலே பயிராய் முளைத்து நஞ்சை புஞ்சையிலே பயிராய்த் தண்ணீரில்லாமல் முளை கருகப்பட்டுப் போனாலும், கதிர் வாங்கியும், கதிர்வாங்கிறதற்கு முன்னுதாக மணிபிடியாமற்

பட்டுப்போனாலும், வியர்த்தமாய்ப்போய் ஜன்மம் வருகிற துகடினம். பயிர்களாய்க் கிரைகள் கறிகளாய்ப் பாகப்பட்டு மனுஷாளிடங்களிலே வருவன். கருமப்படிக் கிந்தபதார்த் தங்களை யாரார் பக்ஷிக்கிறார்களோ; அந்த வயிற்றிலே போய் விடுவன்.

இனனஞ்சொல்லுகிறோம். நெல்லுப்பயிராய்விளைந்துதானி யமாய்க்கிரகத்திலே வந்து விரையாயுலர்த்தினால் வயலிலே போய்முளைத்துப் பயிராய்த்திரும்பவரவேண்டும். அந்தத்தா னியங்களைக் குரிவி கொறித்தாற் குருவியாய்ப்போவன். கா க்கை கொறித்தாற் காக்காயாய்ப் போவன். எந்தப்பக்ஷி ப க்ஷிக்கிறதோ வந்தப்பக்ஷியாய்ப் போய்விடுவன். பசுக்கள், ரு ஷிடங்கள், கர்த்தபங்கள், அசுவங்களாகிய இவைகளந்தத் தா னியங்களைப் பக்ஷித்தாலவைகளுடையவயிற்றிலேபோ யந்த ஜன்ம மாய்விடுவன். அந்தத் தானியங்களைச் சண்டாளன் கொண்டுபோய்ப்பக்ஷித்தாற்சண்டாளனாகப்போய்விடுவன். துலுக்கன் பக்ஷித்தாற் றுலுக்கனாய்ப் போய்விடுவன். சூத் திரன், வைசியன், க்ஷத்திரியன், பிராமணனிவர்களிலேயார் பக்ஷித்தார்களோவவர்களாய்ப்போய்விடுவன். சுவானங்கள், மாற்சாலங்கள், மூஷிகைமுதலானதுகள், பக்ஷித்தா லந்த ந்த ஜன்மமாய்ப் போய்விடுவன். அன்னபான ரூபியாயிருக் கிற விந்தஜீவனை யார் பக்ஷித்தார்களோ; அந்த ஜன்மமா ய்ப் போய்விடுவன். அன்னபானங்களைப் பாலாளாகிய குழ ந்தைகள் பக்ஷித்தால் வியர்த்தந்தானே. கன்னிகைகள், தூர மன்றியிலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள், கெற்பணிகளா யிருக்கிற பேர்கள், மலடிகளா யிருக்கிறபேர்கள், விருத்தஸ்திரீகள், அமங்கலிகள், பக்ஷித்தால் வியர்த்தந்தானே. பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி, விருத்தன், ரோகிகள், இக்திரி

யமில்லாதவன், ஸ்திரீயில்லாதே யிருக்கிறவன், மலடன், நபுஞ்சகன், யோகியாயிருக்கிறவன், தபசியா யிருக்கிற பேர்கள், பக்ஷித்தால் வியர்த்தந்தானே. ஸதிரீபுருஷாளிரு வரும் பரிபக்குவங்களாகவிருந் திரண்டுபேரு மன்னபானங்களைப் பக்ஷித்தா லிரண்டுபேர்களுடைய தேகத்திலே போய் மூந்திச் சுரோணிதமாய்ப் பரிணமிப்பன. புருஷனுடைய தேகத்திலே போயிருந்த சுரோணிதம் பிறகு சுக்கிலமாய்ப் பரிணமிக்கும் புருஷனுடையதேகத்திலே சுக்கிலரூபமாக விருப்பன்.

இவன் காமாதுரனு யினயோனிகளிலேயும், சூத்திர ஸ்திரீகளிடத்திலேயும், தாசிகளிடங்களிலேயும்,பரஸதிரீகளிடங்களிலேயும், போய்க் கூடி யிந்திரியங்களைவிட்டானே யானு லந்தந்த ஜன்மங்களிலே பிறப்பாய்ப்போவன். கெற்பணியிடத்திலே போனானேயானால் வியர்த்தமாய்ப்போம். ஸ்திரீகளுக்கு ருதுகாலமாகிய பதினாறுநாளுந் தப்பிக் கூடினானேயானால் வியர்த்தமாய்ப்போவன். ரோகாதிஸ்திரீகள், மலடி, அன்பதுவயதுக்குமேல் ருதுகாலமன்றியிலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள், விருத்தைகளாகவிருக்கிற ஸ்திரீக ளிவர்களுடனே கூடினால் வியர்த்தந்தானே. சொப்பனத்திலே யிந்திரியம்விட்டால் வியர்த்தந்தானே. பூமியிலே, ஜலத்திலே, வஸ்திரங்களிலே, இந்திரியம் விட்டானுனால் வியர்த்தந்தானே. பசு, அசுவம், கழுதை, ஒட்டகம், அசம், புருஷாள், புருஷர்களுடனே கூடுகிற திருமுதலானவைகளிலே யிந்திரியம் விட்டானுனால் வியர்த்தந்தானே. அத்தையாகிறவள்,தகப்பனுடனே கூடப் பிறந்தவள், அம்மாமியாகிறவள், அம்மானுடைய ஸ்திரீ, பெண்கொடுத்த மாமியார், தங்கை, தமக்கை, புத்திரி, சிறியதாயார், பெரியதாயார், குருஸ்திரீ,

மாதா, ராஜபத்தினி, தமையன்ஸ்திரீ, இவர்களுடனே கூடி மைதுனம்பண்ணினுனேயானுலுடனேமஹாபாவியாயதோ கதியாய்ப்போய்விடுவன். தன்னுடைய ஸ்திரீயாயிருக்கிற வளுக்கு ருதுகாலமாயிருந்து பதினுறுநாளைக்குள்ளாக அவளுடனே கூடி யோனியிலே விந்திரியம்விட்டாளுனு லி வன் கருமப்படிக்கி அவளுடைய கெற்பகோளகத்திலே பிர தமவிந்துபோய்க் கூடித் தெய்வயோகத்தினுலே யதிஷ்டவ சத்தினுலே சுக்கிலசுரோணித மிரண்டுமொன்ருகக்கூடும். ஸ்திரீபுருஷாளிரண்டுபேருக்கும் ரோகமில்லாதிருந்தா லிர ண்டுதாதுக்களு மொன்ருகக்கூடிக் கெற்பந்தரிக்கும். ரோக கத்துடனே கூடியிருந்தால் வியர்த்தமாய்ப்போய்விடும். பர லிலேயுறைமோருகுத்திறுற்போலேபுருஷனுடையசொற் பவிந்து சுரோணிதப்பையினுள்ளே விழுந்து சுரோணிதத்து டனேகலந்து பால் தயிராறுற்போல கெற்பபிண்டமாம். அந் தக்கெற்பமொருமாதங் குழம்பாயிருக்கும்:—அப்போது மா தாவு மிவன் கெற்பத்திலே வந்திருக்கிறதை யறியாள்; பிதா வுமறியான்: அந்தக் கெற்பகோளகத்திலே யிருக்கிற ஜீவ னுமறியாது. அப்போது சர்வக்ஞராகவிருக்கிற லீசுரன் சுக் கில சுரோணிதங்க ளிரண்டையு மொன்ருகச்சேர்த் துரு வாகப்பண்ணுவாரென்று பெரியவாள் சொல்லுவார்கள். அஃதெப்படியென்ருல்? ருதுகாலத்திலே ஸ்திரீ புருஷாள் கூடுகிறபோது சுக்கிலசுரோணிதங்களை யொன்ருகக்கூட் டிச் சரீரமுண்டாகிறதற்கு ஈசுரரானவர் பஞ்சமஹாபூதங் களைச் சுக்கிலசுரோணிதங்களுடனே கூட்டி யொன்ருகக் கலப்பரென்று சொல்லுவார்கள். இரண்டாமாதங் கெற் பவாயுவும், சாடராக்கினியும், பட்டுச் சுக்கிலசுரோணித மி றுகும்; பின் மாமிசபிண்டமாம். மூன்ருமாதம் விருத்தி

யடையும், கால் கை யவயவங்க ளங்குரிக்குமென்று சொல்லுவார்கள். கருமவசத்தினாலே முதமாதம், இரண்டாம்மாதம், மூன்றுமாதம், கெற்பங் கரைந்துபோம்; தெய்வயோகத்தினாலே கெற்பந்தரித்து நாலாமாதம்வந்தா லங்கங்களவயவங்களெல்லாம் விருத்தியடையும். ஐந்தாமாதங் கெற்பத்திலே பிராணன் சலிக்கும். நாலாமாதத்திலேதானே கெற்பஞ் சலித்தசையுமென்று சொல்லுவார்கள்.

ஐந்தாமாதத்திலே யங்க மயிர் முதலான வுபாங்கங்கள், சகல அவயவங்களெல்லாம் பூரணமாமென்று சொல்லுவார்கள். ஆகாசபூதத்திலே நின்றும் நாலாக வவகாசம், வியானவாயு, சுரோத்திர விந்திரியம், சத்த மிவைகளெல்லாஞ் சிசுவுக்குண்டாம். வாயு பூதத்திலே நின்றும் ஜலனம், பிராணன், தொக்கிந்திரியம, பரிச மிவைகளெல்லா முண்டாம். தேயுவிலே நின்றும் வுஷ்ணபாவம், சக்ஷு விந்திரியம், ரூப மிவைகளெல்லா முண்டாம். அப்புவிலே நின்றும் ரசவிந்திரியம் ரசங்கள் சையித்திய மிவைகளெல்லா முண்டாம். பிருதுவியிலே நின்றும் கடினமாகக் கிராண விந்திரியங் கந்தமுதலாகிய குணங்களுண்டா யிருக்கும். ஆகாசத்தோடேகூடி யிருக்கிற வாயுவிலே நின்றும் மனதுண்டாம், தேயுவிலே நின்றும் புத்தியுண்டாம், அப்புவிலே நின்றுஞ் சித்தமுண்டாம்,பிருதுவியிலே நின்றும் அகங்கார முண்டாயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். பிருதுவியி னுடையகூறு:— மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, ஆகவைந்து. அப்புவின்கூறு:—நீர், மூளை, உதிரம், விந்து, மச்சை, ஆகவைந்து. தேயுவின்கூறு:—ஆகாரம், சோம்பல்,பயம், மைதுனம், துயில், ஆகவைந்து. வாயுவின்கூறு:—ஓடல், நடத்தல், இரு

த்தல், கிடத்தல், தத்தல், ஆகவைந்து. ஆகாசத்தின் கூறு:— லோபம், குரோதம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், ஆகவைந்து. சுரோத்திரம், தொக்கு, சக்ஷுஸ், சிங்குவை, யாக்கிராணம், ஆகஞானவிந்திரிய மைந்து. அவைகளினு லநுபவிக்கப்படும் விஷயங்கள்:—சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகவைந்து. கருமேந்திரியம்:—வாக்கு, பாதம், பாணி, இலிங்கம், குதம், ஆகவைந்து. அவைகளினு லநுபவிக்கப்படும் விஷயங்கள்:—வசனம், கமனம், தானம், ஆனந்தம், விசர்க்கம், ஆகவைந்து. ஆகியஞானேந்திரியங்கள், கருமேந்திரியங்கள், அதினுடையவிஷயங்கள், பஞ்சமஹா பூதங்களிலேநின்றுஞ் சிசுவுக்குண்டாம். வாயுவினிடத்திலே நின்றும்:-பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், ஆகப்பஞ்சப் பிராணன்களு முண்டாயிற்று. துவக்கு, அஸ்தி, மாமிசம், உதிரம், மேதசு, மச்சை, சுணுயு, மூத்திரம், மலம், கிருமி, ரோகம், இந்தக்கூட்டுறவே சரீரம். முன்னூற்றறுபது யெலும்பு, யெழுபத்தீராயிர நாடி, மூன்றரைக்கோடி ரோமம், தொக்குக்களாறு பதினொரு துவாரங்க ளென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். நாபி, சிரசு, இரண்டு மடைபட்டிருக்கிறபடியினுலே நவத்துவாரமென்று சொல்லப்படும். சரீரத்திலே:—சேட்டுமம் நாழி, பித்த முளக்கு, சுக்கில மாழாக்கு, ரசமொன்பது, ஜலம் அஞ்சலி, பத்தஞ்சலி மலம், ஏழஞ்சலி ரத்தம், எட்டஞ்சலி மூத்திரம், நாலஞ்சலி சுக்கிலம், ஒரு அஞ்சலி சேட்டுமம், ஆறஞ்சலி பித்தம், அஞ்சு வசை, மூன்று மேதை, இரண்டு மச்சை, ஒன்று கரு, ஆறுமாதத்திலே சேதனமாகிய அறிவுண்டாம். மாதாவுக்குப் பசிதாகமுண்டானுற் சிசுவுக்கும் பசிதாக முண்டாம். மாதாவினுடைய ஆகாரமே சிசுவுக்காகாரம். மாதாவானவள் மிளகாய் மிளகு பக்ஷணம் பண்ணி

னால் சிசுவுக்கு மெத்தக்கரிப்பா யிருக்கும். மாதாயெந்தவஸ்துக்களை யபேக்ஷிக்கிறளோ; அந்தவஸ்துவைச் சிசுவு மபேக்ஷிக்கும். ஆனபடியினலே:—கெற்பணியாக விருந்தா லபேக்ஷித்த பதார்த்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். சுக்கிலம் அதிகமாகவிருந்தா லாண்பிள்ளை பிறக்கும். சுரோணித மதிகமாகவிருந்தாற் பெண்பிள்ளை பிறக்கும். இரண்டுஞ்சமனுனல் அலியாகப் பிறக்கும். மாதாவானவள்:—வழிநடந் தாயாசப்பட்டாலும், சுமைகள், தீர்த்த குடங்கலெடுத்தாலும், உலக்கைகுத்தினுலும், நிரம்பவேலை செய்தாலு மாதாவினுடைய ஆயாசவேதனை யெல்லா மந்தச்சிசுவுக்குங் காணப்படும.

மாதாவினுடைய விரண்டுபக்கத்தெலும்பு மந்தச் சிசுவுக் கிரிவாட்போலே யறுக்கும். மாதாவினுடைய கெற்பவாயு, சாடராக்கினி, மாதாவினுடைய கெற்பத்திலேயிருக்கிற கிரிமி, புழுக்கள், சிசுவை யுபாதிக்கும். மாதாவினுடைய மலமூத்திரங்களிலே கிடந் துழைந்துகொண்டிருப்பன; அந்தச் சிசுவை மாதாவினுடைய கெற்பப் பையிலேபோட்டுக் கட்டியிருக்கு மான படியினுற் கைகா னீட்டவு முடக்கவும் படாது: மாதாவாயிருக்கிறவ ளதிகமா யாகாரத்தைப் பக்ஷித்தாளானுற் சிசுவுக்கு மெத்த நெருக்கமாய் மூச்சுவிடமாட்டாமல் மிகுந்த வுபாதியாயிருப்பன். மாதாவாயிருக்கிறவள் துக்கப்பட்டாற் சிசுவுக்குத் துக்கமும், மாதாவுக்குச் சந்தோஷமானுற் சிசுவுக்குஞ் சந்தோஷமுண்டு. சிலபேர் யேழாமாதத்திலே யறிவுவருமென்று சொல்லுவார்கள். ஏழா மாதத்திலே பூரணஞானமா யிருக்கும், சகல தாதுக்களும் புஷ்டியாகத்தானேயிருக்கும், அப்போது பூருவமெடுத்த வனந்த ஜன்மங்களெல்லாந் தோணப்படும், எட்

டாமாதத்திலே யிந்த ஞானங்களெல்லா முண்டாமென்று சொல்லுவார்கள். கருமவசத்தினாலே நாலாமாதம், அஞ்சாமாதம், ஆறுமாதம், ஏழாமாதம், எட்டாமாதங்களிலே கெற்பஞ் சேதமாய்ப்போமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தெய்வ கடாக்ஷத்தினாலே சிசுத் தப்பிப்பிழைத்திருந்தா லெட்டாமாதத்திலே பூருவக்ஞானங்களெல்லா நினைப்பன். எட்டாமாதத்திலே பிராணன்களுக்கு யிருப்பிடமாக விருக்கிற மாமிசபிண்டமானது சிசுவைவிட்டு வெளியிலே வந்து மாதாவினுடைய கெற்பத்திலே யடிக்கடிபோயிருக்குமான தால் யெட்டாமாதத்திலே பிறந்த பிள்ளை யந்த மாமிசபிண்டத்தைவிட்டுப் பிரிந்தபடியினாலே யெட்டாமாதம் பிறந்தபிள்ளைக்கிப் பிராணனில்லாமல் ஜீவியாதபடியினாலே மரித்துப்போமென்று யாக்கியவற்கர் ஸ்மிருதியிற் சொல்லியிருக்கிறார். எட்டாமாதத்திலே தன்னுடைய வனந்தகோடி மாதா பிதாக்களையும், தன்னுடைய ஜன்மங்களையும் ஸ்மரிப்பன். தான் அனந்தஜன்மம் பிதாவாக விருந்தோம், அனந்தஜன்மம் புத்திரனாகவிருந்தோம், அனந்தஜன்மந் தம்பியாகவுந் தமையனாகவுமிருந்தோம், அனந்தஜன்மங்களேவுகிறவனாகவு மேவப்படுகிறவனாகவு மிருந்தோம், மனுஷ்ஜன்மங்கள், பசு பக்ஷி, மிருகாதி ஜன்மங்கள், தாபரஜன்மங்களாக நாமெடுத்த ஜன்மமளவில்லை; தேவலோகத்துக்கு மனேகந்தரம் போய்வந்தோம், நரகத்துக்கு மனேகந்தரம் போய்வந்தோம், அனேகமாயிர மாதாவினுடையகெற்பகோளகத்திலே வருத்தமெல்லா மநுபவித்தோம், அனந்தசமுசாரதுக்கத்தை யடைந்தோம், நரகாக்கினியிலே யனந்தகோடிகாலந் தத்தனைத் தபித்துக்கொண்டிருந்தோம், அண்டசங்களாயிருக்கிற பக்ஷிஜன்மங்களாயும், சுவேதசங்

களிலே யுண்டான கிறிமி கீடாதி ஜன்மங்களாகவும், உற்பிச சங்களிலே யுண்டான விருக்ஷாதி ஜன்மங்களும்,சராயுசங்களிலே யுண்டானமனுஷாதி ஜன்மங்களும், தேவயோனியிலெடுத்தஜன்மங்களு மிவைகள் முதலானதுகளிலே யெண்பத்துநாலுலக்ஷம் ஜன்மங்களுமெடுத்தோம்; ஆறுமணலையெண்ணினாலுமெண்ணலாம்,நாமெடுத்த ஜனமங்களையெண்ணக்கூடாதென் றிவைகளையெல்லா நினைத்துத்துக்கிதனுய்க் கிலேசப்பட்டுக்கொண் டெப்போநாமிந்தயோனியிலே நின்றும்விடுபட்டுப் பூமியிலே போவமோ! அனந்தகாலம் நரகங்களையநுபவிக்கலாம்,கெற்பநரகத்தை யொருசணிகமானாலு மநுபவிக்கக்கூடாதென்று மஹாதுக்கிதனுய்ப் பூமியிலே ஜனித்தவுடனே சாங்கியயோக தத்துவக்ஞானங்களை யப்பியாசிக்கவேண்டும், நல்ல தருமங்களைத்தானே பண்ணவேண்டும், நல்ல வாசாரத்தைத்தானே பணணவேண்டும்; எக்கியம்,தானம்,தபசு யிவைகளெல்லா மீசுரப்பிரீதியாகப்பண்ணவேண்டும், ஈசுரனை யுபாசிக்கவேண்டும், சிவனுகிய மஹாதேவரைச் சரணமாக வடையவேண்டும், தத்துவக்ஞானத்தை யப்பியாசிக்கவேண்டும், சிவனுகியமஹாதேவ குருப்பிரசாதத்தினுலேயும், பிரமக்ஞானத்திலேயும், கைவல்யத்தை யடையவேண்டும், மாதாபிதாக்கள், பெரியவாள், குரு, அதிதிமுதலானபேர்களுக்கும், பூசைபண்ணிச் சிசுருஷையும் பண்ணிச் சந்தோஷம் பண்ணிவைக்கவேண்டும், நித்திய பதமான பிரமபதத்தை யடையவேண்டும், நமக் கினிமேற் ஜன்மங் தேவையில்லையென் றிப்படிப் பிராத்தித்துக்கொண் டிருப்பன்.

இப்படியிருக்கிறபோது மாதாவுக்குச் சரீரத்திலே:— சுரம் தலையிடி, வயிற்றுவலி, வயிற்றுக்கடுப்பு வியாதிகள்

வந்தா லந்த வேதனைகளெல்லாஞ் சிசுவுக்குஞ்சரியாகத்தானே யிருக்கும். பாவத்தினாலே யெட்டாமாத மொன்பதாமாதங்களிலே கெற்பத்துக்குள்ளேதானே சிசுமரித்துப்போனாலும் போய்விடும். அப்போது சிசுவை யறுத்துத் துண்டதுண்டமாய் வெளியிலே வாங்குவார்கள். இந்தவுபாதிகளிலே மாதா பிழைத்தாலும் பிழைப்பாள்; மரித்தாலும் மரிப்பள்; தெய்வாதீனமா யிரண்டுபேரும் பிழைத்திருந்தால்; ஒன்பதாமாதம் பத்தாமாதங்களிலே வெளியிலே வருவன். அவன் வருகிறபோது குடத்திலேவளர்ந்த பூசணிக்காயைப் பிறகு வெளியிலே வாங்கிறதுபோலே யிவன்வெளியிலே வருகிறது மெத்தக்கடினம். இவன் பிறக்கிறபோது பிரசபவேதனையினாலேயும், வயிற்றுவலியினாலேயும், மாதா மெத்த வேதனைப்படுவள்; சிசுவுக்கு மந்த வேதனையெல்லாமுண்டு. அந்தப்பிரசபவாயுவு சிசுவை யதோமுகமாய் யோனி ரந்திரத்திலே தள்ளும். அந்தயோனிரந்திரத்திலே வருகிறபோது நெருக்கத்தினாலே மூர்ச்சைபோய்விடும்; மூர்ச்சிதனாய் வெளியிலேவருவன். யோனிரந்திரத்திலே வெளியிலே வரமாட்டாமலந்தச்சமையத்திலே மரித்தாலு மரிப்பன்; தெய்வாதீனத்தினாலே வெளியிலே வருவன். பிறந்தவுட்னே மரித்தாலு மரிப்ப னல்லவென்று ஜீவித்திருந்தானானால்; மூர்ச்சிதனாய் வெளியிலே வருவனென்று முன்சொன்ன பிரகாரம் பூமியிலே விழுந்தபிறகு மூர்ச்சை தெளியுமுடனே பூருவக்ஞான மறைந்துபோம். அதுவேதென்னில்? விஷ்ணுமாயையாகிற பாகிய வாயுவந்து மறைத்துப்போடு மப்பா லொரு ஞான மில்லாதேபோய்விடும்.

சிசுவானது மாமிசபிண்டம்போலேயிருக்கும்; கூவாக் கூவாவென் றழு மது மாதாபிதாக்களுக் கொன்றுந் தெரி

யாது, மாதாவானவள் யீகளெறும்புகள், பாம்புபல்லிகள், பூனைபெருச்சாளி யிவைகளெல்லாங் கிட்டவரவொட்டா மற்சாவதானமாகத்தானே ரக்ஷிப்பள். அக்ஞானத்தினாலே பிள்ளை பசித் தழுதால்; வயிற்றை வலித் தழுகுதென்று மிளகைப் புகட்டுவள். வயிற்றைவலித் தழுதாற் பசித் தழுகுதென்று பாலைப்புகட்டுவள். மாதாவைக்கண்டாற் பசாசைக் கண்டாற்போலே விபரீதமாகத்தோணும். எறும்பு, ஈய்கள், கொசுக ளிவைகளெல்லாங் கடிக்கும். மாந்தம், கணம், கரப்பான், பக்ஷிதோஷம், குளிதோஷமிவைகளெல்லாம்வந் து பாதிக்கும். காலைக்கையை யசைக்கவு, மந்தப்பக்க மிந்தப்பக்கம் பிரளவுமுக்காரவு மெழுந்திருக்கவுஞ் சக்தியில்லாமலசத்தனாகக்கிடப்பன். பாலியத்திலே வருகிறரோகங்களுபாதிக்கும். பத்துநா ளொருமாதத் துக்குள்ளாக மாதாவுக்குச் சயித்தியம்பிறந் து தோஷித்துப் பரலோகத்தையடைந்தாலு மடைவ ளல்லவென்று சுகமாகவிருந்தாலுமிருப்பள். பாலியத்தில் வருகிற ரோகங்களினாலே, சிசு பரலோகத்தை யடைந்தாலுமடையு மல்லவென்று சீவித்திருந்தாலு மிருக்கும். இன்னஞ்சொல்லுகிறோம்; குழைந்தை பிறந்தவுடனே குழந்தை பிராணனோடே புத்திரன் முகம் பிதாப்பார்த்தாற் பிதிர்க்கடன் தீருமென்று சாஸ்திரம். பிள்ளை பிறந்தவுடனே பிதாவானவர் சாதககருமம் பண்ணிப் பன்னிரண்டாநாள் நாமகரணம்பண்ணிப் பூரி சிலவழிப்பர். அதினாலே சிசுவுக்குத் தோஷபரிகாரம். சிசு பிறந்தவுடனே, புத்திரோற்சபம், சாதககருமம், நாமகரணம், ஆறுமாத மன்னங்கொடுத்தல், மூன்றும் வருஷஞ் சிகைவைக்கிறது, எட்டாம் வருஷ முபநயனம், அக்ஷராப்பியாசங்க ளிவைகளெல்லா மந்தந்தக் காலங்களிலே தப்பாமற் பண்ணவேண்டும். இ

வைகளெல்லாம் பிதாவினுடைய கிருத்தியம். சிசுவினு டைய கிருத்தியஞ் சொல்லுகிறோம். சிசுவானவன் மல மூத்திரங்களோடே பிரண்டமேத்தியங்களைப் பக்ஷித்துக் கிருமி கீடாதிகள், எறும்பு, ஈகள், முதலானவைகள் கடிக்க வுபத்திரத்தினாலே வாதைப்படுவன். மாதாவானவள்:—உ ஷ்ணஜலத்தினாலே அடிக்கடி குளிப்பாட்டி, எறும்பு, ஈகளெ ல்லாந் துடைத்து, அடிக்கடி யுச்சிபிட்டு, அடிக்கடி தன்னிய பானங் கொடுத்து, வஸ்திரத்தினாலே போர்த்து, மார்ச்சா லாதி, மூஷிகங்கள் முதலானது வாராமற் காத்து, மடியி லேயும், மார்பிலேயும், கையிலேயும், வைத்துக்கொண் டிந்தப்படி நித்திரையுமில்லாம லிராத்திரிபக லிரக்ஷிப்பு ளப்பாற் றொட்டியிலே போட்டடிக்கடி சீராட்டி ரக்ஷிப்ப ளப்பாற் சிசுவானது, இந்தப்பக்க மந்தப்பக்கம் பிரளருப் புற்றுக்கொள்ள, தவழ விந்தப்படி சஞ்சரிப்பன். அப்போ து, பாம்பு, பல்லி, புழு, பூச்சி, விளக்கு, நெருப்பு, இவைகளைக் கையினாலே பிடிக்க, இவைகளினாலே, சிசு துக்கப்பட, இந்த ப்படி துக்காக்கிராந்தனாக விருப்பன். அப்பால் மாதாபிதா க்கள்:—அப்பா, அம்மா, ஐயா, அண்ணா வென்று வார்த்தை கள் படித்துக்கொடுப்பார்கள். ஒக்கலிலேயும், தோளிலே யும், மார்பிலேயும், மாதாபிதாக்கள் முதலானபே ரெடுத் துச் சீராட்டுவார்கள். அடிக்கடி சிசுவுக்கு பால்வாசனை, அன்னபானவாசனை, யெல்லாம் படிப்பிப்பார்கள். காது, கை, கால், அரை, இந்த அவயவங்களிலே:—கடுக்கன், மோதிரம், அரைஞாள், தண்டை முதலான பூஷணங்க ளைத்தரித்துச் சீராட்டுவார்கள். அடிக்கடி யப்பியங்கம், வய றுபேதிக்கக் காரம் முதலான மருந்துகள் கொடுத்துக் காப் பாத்துவார்கள், இப்படியிருக்கச்சே; மாந்தம், கணம், பக்ஷி

தோஷம், அம்மைவார்த்தல் முதலான வியாதிகளினாலே சிசுப் போய்விடும் அல்லவென்றுபிழைத்தாலும்பிழைக்கும்.

இப்படியிருக்கச்சே யொருசம்வர்ச்சரமாகும். அதிலே தாபத்திரயம் வந்து வாதிக்கும். தாபத்திரயமாவதெதுவென்றவர:—ஆதியாத்மீகம், ஆதிபவுதிகம், ஆதிதெய்வீகம், ஆக மூன்று. ஆதியாத்மீகமாவதெதுவென்றால்? சுராதிமுதலான நாலாயிரத்தி நானூற்று நாற்பத்தெட்டுவியாதிகள். ஆதிபவுதிகமாவ தெதுவென்றால்? சோரவியாக்கிர சர்ப்பர்திபயம். ஆதிதெய்வீகமாவதெதுவென்றால்? இடி, மின்னல், வருஷம், பெருங்காற்று, மண்டபம், கோபுரமிடிந்து விழுகிறதிவைகளினாலேவருகிறபயமென்று சொல்லப்படும். இப்படித் தாபத்திரயங்களினாலே வாதைப்படுவன். லோகத்திலே மனுஷாளுக்கிரண்டுவித மரணம். அதுகாலமிறத்தியுவபமிருத்தியுவென்றிரண்டிதிற் காலமிறத்தியுவாவதுயாதென்றால்? ஆயுள்முடிந்து மரணமாகிறது. அபமிறத்தியுவாவது யாதென்றால்? ஆயுளிருக்கச்சே யொரு பாவவிசேஷத்தினாலே மரணம்வரும். அஃதெப்படியென்னில்? யெண்ணையுந் திரியுமாண்டு விளக்கணைகிறதுபோலக் காலமிறத்தியு. அபமிறத்தியுவாவதுயாதென்றால்? யெண்ணையுந்திரியுமிருக்கச்சே காற்றுவந்து விளக்கை யணைக்கிறதுபோலே யபமிருத்தியுவென்றுசொல்லப்படும. லோகத்திலே யொருவோடத்திலே வெகுபேரேறிக் கடலோடச்சே வோடங் கவுழ்ந்தவுடனே யத்தனைபேரு மொருமிக்க வொருக்ஷணத்திலேசாகிறார்களிது விப்போ வபமிறத்தியுவென்று சொல்லப்படும். இதுவல்லாமலும் யுத்தகளத்திலே யாயிரம்பதினாயிர மேககாலத்திலே சாகிறார்களிது வபமிறத்தியு: மிருந்த பஞ்சம்

வந்து லக்ஷங்கோடி யிறந்துபோமுர்க ளிது வபமிறுத்தியு; அர்த்தராத்திரியிலே மஹாநதிப்பிரவாகம்வந் தாயிரம்பதி னாயிரம் லக்ஷம்பேர் வெள்ளத்தோடேபோய் மரித்துப போமுர்க ளிதுமுதலானதெல்லா மபமிறுத்தியு. வற்சனுபி அலரி தின்று சாகிறது, நாண்டுகொண்டுசாகிறது, கிணறு குளங்களிலே விழுந்துசாகிறது, மரங் கோபுரமுதலானதி லே யேறி விழுந்துசாகிறது, பாம்புகடித்துச்சாகிறது, மாடு கரடி யானை புலி பாய்ந்து சாகிறது, அகங்காரத்தினுலே நஞ்சுதின்றும், நாக்கைப்பிடுங்கிக்கொண்டுங் குத்திக்கொ ண்டுமிப்படிச்சாகிறதுமபமிறுத்தியுவான துன்மரணம். இவர் களுக்குப் பசாசத்துவம் வரும். சரீரமெடுத்தா லிந்தவாபத் துக்களெல்லா முடனேதையாய்வருமிந்தப்படி யநுபவிப்பன்.

சிசுவானவ னிரண்டாம்வருஷம், மூனும்வருஷம், விளையாட்டி லாசையுள்ளவனுய்; இராப்பகல்:—வாசல் முத் தம் தெருப்புறமிவைகளிலேயும், அசலாத்துக்குழந்தைகளு டனேயும், விளையாடுவனப்போது பசிதாகமுதலான துந்தோ ஷம லசலாத்துப்பிள்ளைகளை யிவனடிக்கவு மிவனை யசலாத் துப்பிள்ளைகளடிக்கவு மழுதுகொண்டுவருவ னிந்தப்படி திரி கிறபோது மாடுகன்று பாய, கிணறுகுளங்களிலே விழ, பாம் புகடிக்க, இவைகளைக் கண்டு மாதாபிதாக்க ளடிக்க விப்ப டித்துக்கிதனுகவிருப்பன். பந்தடிக்க, கில்லடிக்க, சடுகுடுப் பாய, களக்கொட்டியாட, இவைகளினுலேயுபத்திரம்வரும். ஆறு, குளங், கிணறு, இவைகளிலே யசலாத்துப்பிள்ளைக ளுடனே குளித்து விளையாடும்போது தண்ணீரி லமிழ்ந்தி மரித்துப்போனுலும்போவ னிப்படி யிந்தக்கால முபத்திர ப்படுவன். அக்ஷராப்பியாசத்துக்கு வைப்பார்க ளப்போது

வாசிக்கிற வாத்தியாரிடம் போகமாட்டோமென்று கஎவ டிப்பன். வாயிலே வித்தைவராமல் வாத்தியாரடிப்பர், ஆத்திலேவந்தாற் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவில்லையென்று மாதா பிதாச் சிக்ஷைபண்ணுவார்க ளப்போ தொளிந்து கொள்ளுவன், கூடவாசிக்கிறபிள்ளைகள் பிடித்துக்கொண்டுபோய் வாத்தியாரிடத்திலே விட்டுத் தெண்டனைபண்ணி யடிப்பார்கள். மாதாபிதாக்கள் வித்தைவரவில்லையென்றுந் துஷ்டத்தனம் பண்ணுகிறானென்றுஞ் சொல்லி யடிப்பார்கள். ஆத்திலே யன்னத்துக்கில்லாமற்போனாற் பிக்ஷைக்கிப்போவன், இப்படி வாலிபமெல்லாம் விளையாட்டினாலேயும், வித்தையாப்பியாசத்தினாலேயும், துக்கப்படுவன். சிக்ஷை பொறுக்கமாட்டாமற் குளங்கள் கிணறுகளிலே விழுந்து செத்துப் போனாலும் போவன். பிழைத்திருந்தால் வாலிப துக்கமாகிய வனந்தநுக்கங்களை யநுபவிப்பன்.

இப்படி யிருக்கச்சே வாலிபத்திலேதானே; மாதாபிதாக்கள் கலியாணம் பண்ணிவைப்பார்க ளப்பா லெவ்வனம் வரும். ஸ்திரீயும் வருவ ளப்போது மாதா பிதாக்கள்சொன்னவார்த்தைகேளாமல் ஸ்திரீபிராந்திவரும். வந்தா லிஸ்திரீ யிருக்கச்சேயு மோகத்தினாலே; பரஸ்திரீகள், தாசிகள், முதலான விஷயங்களிலே சஞ்சரிப்பன். இது நிமித்தியம் வீட்டிலே யிருக்கிற திரவியங்களுடமைகள், பண்டபதார்த்தங்களைத் திருட்டுப் பண்ணி யெடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பன். இப்படிப்பரஸ்திரீ சஞ்சாரத்திலே யவர்களுடைய பத்தாவானவன் கண்டா லடிதெண்டம்ாக வடித்துக் கொல்லுவன். ராஜாவறிந்தா லாஸ்திபாஸ்தி சகலமு மறமாறிப்பிராணனுக்கும் வரும். இது வல்லாமலுந் தாசிகளுடனே சஞ்சரிக்கிறபோது கிரந்திரோகமுதலான வியாதி

கள்வரு மதினாலே துக்கப்படுவன. தாசிகளுக் குள்ளமட்டுங் கொடுப்ப னவளு மிவனகையிலே யுள்ளமட்டு மூபசாரம் பண்ணுவள்; கைக்கில்லாதே போனாற் கிட்ட வரவேண்டாமென்று சொல்லுவ ளதினாலே மிகுதியுந் துக்கப்படுவன். தாசி நிமித்திய மசல்வீட்டிலேபோய்த் திருடுவ னவாகள்கண்டு பிடித்து அடிதெண்டமாக வடித்துச சிக்ஷிப்பார்களதனாற் பிராணனுக்கு மானிவரும். இப்படிக் காமாந்தகாரனாகத் திரிவன். கூத்தும், பாட்டும், விடமார்க்கமுமாகத் திரிவன். கிரமமன்றியிலே யீனசாதி ஸ்திரீகளிலே சஞ்சரிப்பன. மாதா பிதாக்கள் சிக்ஷிப்பா ளெப்போதுந் துக்கந்தானே. தாசிகளிடமாய் மோகத்திலே யகப்பட்டுக் கிருத்தியா கிருத்திய விவேகந் தெரியாமல் விகிதங்களா யிருக்கிற தருமங்களை விட்டுவிட்டு நிந்திதங்களாயிருக்கிற கருமங்களைப் பண்ணிக்கொண் டிந்திரிய நிக்கிரகமன்றியிலே பதிதகிருத்தியங்களாய் நடந்துகொள்ளுவன். காமத்தினாலே பீடிக்கப்பட்டவனாக யிருந்துகொண்டு:- காமப்பிரதானனாயக் காமமே பிரதானம், காமமே புருஷார்த்தம்; காமமேஜகத்தாகத்தோணும். காமமோகிதனா யிருந்துகொண்டு; விபசார ஸ்திரீகளைத்தானே:—இராவும் பகலுஞ் சிந்திப்பன். அவாளுடைய சல்லாபம், அவாளுடைய பிரியவசனம், அவாளுடைய வார்த்தை, அவாளுடைய வபிநயங்களாகிய இவைகளைத்தானே சிந்திப்பன். அவாளுடைய வங்க மவையவங்கள், அலங்காரம்பண்ணிய கூந்தல்கள், கன்னங்கள், லலாடம், புருவங்கள், கண்கள், நாசிகள், தந்தங்கள், அஸ்தங்கள், ஸ்தனங்கள், நாபி, இடைகள், சகனம், நிதம்பம், துடைகள், கணைக்கால்கள், பாதங்கள், இவைகளைத்தானே; வர்ணித்து விபசாரிகளுடையவிலாசகமனங்கள், விலாச சேஷ்டைகள், விலாச

மந்தகாசங்கள், விலாசகடாக்ஷங்கள், விலாசவசனங்கள், விலாசகிரீடைகள், அவர்களுடைய வங்க சவுந்தரியங்கள், இவைகளைத்தானே வர்ணித்து, இவைகளைத்தானே மெய் யென்று பிரமித்து, இவையே புருஷார்த்தமென்று அவர்க ளுடனே சஞ்சரிப்பன். பிதாச்சம்பாதித்த தனங்களெல்லா ந் தாசிகளுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பன். சிலபேர் தாசிகளைச் சேர்ந்தவைப்பாக வைத்துக்கொண்டு இஷ்ட பதார்த்தமெல்லா மவாளுக்குக்கொடுத்தவர்களுடனே சஞ் சரிப்பன். அந்தவிபசாரிகள் தனங்களையும், பிராணன்களை யும், அபகரிப்பார்கள். அட்டைக்கடியாகிறு மிரத்தத்தை மாத்திரமபகரிக்கும். தாசிகள், உயிர்தனங்க ளெல்லா த்தையு மபகரிப்பார்கள். காமாந்தகாளா யிருக்கிற சில பேர், கொக்கோகம், பரதசாஸ்திரங்கள், இவைகளெல் லா மப்பியசிப்பார்கள். சிலபேர் யெக்கியங்களைப் பண்ணிச் சுவர்க்கத்திலேபோய், ரம்பை யூருவசி முதலான தேவஸ் திரீகளை யநுபவிக்கலாமென்று சொல்லுவார்கள். அதைக் கண்டதா ரிகலோகத்திலேதானே காம யெக்கியத்திலே தீக்ஷித்துப் பிதா சம்பாதித்திருக்கிற தனங்களை, தாசிகள் கையிலே கொடுத்துப்பிரத்தியக்ஷ சவுக்கியத்தை யநுபவிக் கிறதே பிரதானம்; காமமே நித்தியம், போகமே மோ க்ஷமென்றும் காமாந்தகாளாய்த் திரிவார்கள். சில கா மாந்தகாளாகவிருக்கிறபேர் விபசாரிகளுடனேகூட மத்தி யபானங்களைப் பண்ணுவார்கள். சிலபேர் விபசாரிகளுட னே கூடிச் சத்திபூசையென்றும், மதுமாமிசங்கள் பக்ஷித் தந்த விபசாரிகளுடனேகூடி யிப்படிச் சஞ்சரிப்பார்கள்.

ராஜாக்கள்நிந்தா லவளையுமிவனையுந் தேசாந்தரத்தி லே துரத்திவிடுவார்கள், அந்தத் துக்கங்களையுமநுபவிப்

பார்கள். அதிக சஞ்சார போகத்தினாலே தேகத்திலேயும், இலிங்கத்திலேயும், வருகிறரோகம்;நீரிழிவு,நீர்க்கடுப்பு,சயரோகம், கிரந்திரோகம், அரையாப்பு, அண்டவாதம், பவுத்திர மிவைமுதலான ரோகங்களெல்லாம் வரும். சிலபேர் தன்னுடைய ஸ்திரீயிருக்கச்சே யதை விட்டுப்போட்டுப் பரஸ்திரீகமனம் பண்ணுவார்கள், அவனை அடிதண்டமாக வடித்து வீட்டையும் பிடுங்கி யரண்மனையிலே காட்டிக்கொடுத்துப் பங்கு மனைகளாஸ்திபாஸ்திகளெல்லாமற மாறிக்கொண்டு தேசாந்திரத்திலே துரத்திவிடுவார்கள். சிலபேர் தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடேயும், பரஸ்திரீகளோடேயு மிருப்பார்கள். சிலபேர் ஸ்திரீகளிருக்கையிலே வேறேயும்ஸ்திரீகளைக் கலியாணம்பண்ணி அந்தத் துக்கங்களையு மநுபவிப்பார்கள். சிலபேர் காமாதுராளாய் ஸ்திரீகள் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு, மாதாபிதாக்களைத் தரிசித் தவர்களுக்கன்னபானாதிகளுங் கொடாமற் பிறத்தியாராலே தூஷிக்கப்பட்டுக்கொண் டிருப்பார்கள். மாதாபிதாக்களுக்குச் சொனனபடி கேட்டுக்கொண் டநுகூலப்பிரீதியா யிதமாய் நடப்பார்க ளவாள்மித்திரபுத்திராள். சிலபேர் மாதாபிதாக்களைத் தூஷித்துச் சொன்னபடியுங்கேளாமல் விபரீதமாய் நடந்துகொண்டவர்களுக் கைதத்தைத்தானே யாசரிப்பவர்கள் சத்துரு புத்திராள். ஜன்மாந்திரத்திற் கடன் கொடுத்தவர்களாயிருக்கிற சிலபேர் மாதாபிதாக்க ளிருக்கச்சேதானே யவர்களுக்குதவாம லஞ்சுவயது, பத்துவயது, இருபதுவயதிலே தங்களுடைய குணங்களைத்தண்டிக்கொண்டு பரலோகத்துக்குப் போவார்கள். சிலபேர் தேசாந்தரத்துக்குப்போய்த் திரும்பவாராதேபோய்விடுவார்களிவர்களை ருணபுத்திராளென்று சொல்லப்படும். சிலபேர் பிள்ளையில்லையென்

றும், அழகில்லையென்றும், வேறேஸ்திரீகளை விவாகம்பண்ணி யனேகந் துக்கங்களை யடைவார்கள். இப்படி யெவ்வனமெல்லாம் மஹா துக்கந்தானே.

இனிமேற் கௌமாரஞ்சொல்லுகிறோம். ஸ்திரீயாயிருக்கிறவள்; கிரகத்திலே, உப்பில்லை, புளியில்லை, மிளசில்லை, அரிசி பண்டபதார்த்த மில்லையென்று சமையத்திலே கொண்டுவரச்சொல்லி வுபாதிப்ப ளதினாலே துக்கிதனாயிருப்பன். சிலபேர் ஸரீகள், நல்லவஸ்திரமில்லை, நல்லவாபரணமில்லை, நல்ல போசன மப்பியங்க மிவைமுதலான தில்லையென் றிவனை நிந்திக்கிறபடியா லதினாலேயுந் துக்கிதனாகவிருப்பன். சிலபேர் ஸ்திரீகள்:—பாலாளுக்கு வஸ்திரபூஷணங்களில்லை, பெண்களுக்கு வரிசைமுதலானது செய்யவில்லை, மாப்பிள்ளைக்கி வரிசைசெய்யவில்லை, பிள்ளைகளுக்குக்காலாகாலங்களிலே விவாகம்பண்ணவில்லை, காலபக்குவங்கள் தப்பிப்போகிறதென்றும், நச்சுநச்சென்றும், அலட்டுவளதினாலே துக்கிதனாகவிருப்பன். சில பெண்பிள்ளைகள் பத்தா சம்பூரணமாய்ச் சம்பாதித்துக்கொண்டுவருகிறபரியந்த மென்னுடைய பத்தாவுக்குச் சமானமில்லையென்று கொண்டாடுவள். ஐசுவரியமிருக்குமட்டுந் தன் பத்தாவுக்குச் சமானமில்லையென்று கொண்டாடுவள். அப்பாலவன் தரித்திரனாய்ச் சம்பாதிக்கக்கையாலாகாதேபோனாலு மவள்நிந்திப்பளதினாலேயுந் துக்கம். சில ஸ்திரீகள் பிறத்தியாருடைய ஐசுவரியங்களைப் பார்த்து யிவனையு மப்படிச் சம்பாதித்துக்கொண்டுவரச்சொல்லி யேவுவா ளதினாலேயுந் துக்கந்தானே. ஐசுவரியசாலியா யிருந்தானா லிராஜாவானவன் சொற்குற்றமுண்டுபண்ணித் தனங்களை யபகரித்துக்கொண்டுபோவன். தாயாதிகளாகிலும், அக்கினி சோரராகிலுங் கொண்

டுபோவார்களெப்போதுந் துக்கந்தானே. தரித்திரனாகவிரு
ந்தானாற் றன்னுடைய ஸ்திரீதானே; இராப்பகலாக் குர
ங்காட்டி குரங்கைப்படுத்துகிறதுபோலே படுத்துவ ளது
வுந் துக்கந்தானே. சிலஸ்திரீகள் பிடாரிகள்போலே புருஷ
னைச் சிக்ஷிக்க, அதட்ட, வைய, அவள் சொற்படி நடந்து
கொள்ள வவள் சிறுதேட்டுக்காகப் பண்டபதார்த்தமிருக்
கச்சேதானே யொன்றுமில்லையென்று கருக்கப்படுத்துவ
ளவனுக்குப் பயந்துகொண்டுதானே யிருப்பனதுவுந் துக்கந்
தானே. சிலஸ்திரீகள் அருந்தத்துக் காசைப்பட்டு விபசாரிக
ளாய்ப் போவார்கள்.

சிலபேர் புருஷசவுந்திரியத்துக் காசைப்பட்டு விபசாரி
களாய்ப் போய்விடுவார்கள். சிலஸ்திரீகள் பரகிரகத்திலே
தானே யோடிப்போயிருப்பார்கள். சிலபேர் புருஷனுக் கப்
பிரியங்களைத்தானே சொல்லுவார்கள். சிலஸ்திரீகள் புத்
திராளிடத்திலே யிருக்கிற பிரீதியினாலே பத்தாவை மதி
யாமற் சற்றுஞ் சட்டைபண்ணாம லிருப்பார்க ளதுவுந் துக்
கந்தானே. சிலஸ்திரீகளசோரைகளா யடுத்தகிரகங்களிலே
இருடுவார்க ளதுநிமித்தியமிவனுக்குப் பிராணனுக்குவரும்.
சிலபேர் ஸ்ரீகள் விபசாரிகளாய்த் திரிவார்களதினாலேயுந்
துக்கந்தானே. சில ஸ்ரீகள் தருமங்களுக் கநுகூலமாயிரா
ளதுவுந் துக்கந்தானே. சிலஸ்திரீக ளாத்திலேவந்த பண்ட
பாதார்த்தங்களைச் சாவதானமாக வைத்திராம லசட்டைக
ளா யிருப்பார்களதனாலே பண்டங்கள்போ மதுவுந் துக்கந்
தானே. சிலஸ்திரீகள் அயற்கிரகங்களிலே கலகப்பிரியா
ளாய் நித்தியஞ் சண்டைபண்ணிக்கொண்டிருப்பார்களதினா
லேயுந் துக்கந்தானே. சிலஸ்ரீகள் பத்தாவுடனே சண்டை
பிடித்துக்கொண்டு தனிவழியே யசலூருக்கு வோடிப்போ

வார்களவனைத் தேடிக்கொண்டு தெருவழியே யலைவனது வுந் துக்கந்தானே. சில ஸ்திரீகள் பத்தாவை நிராகரித்துத் தாங்கள் தருமம்பண்ணவும், புராணங்களைக் கேட்கவும், பிரதிட்டை யடையவேண்டுமென்று மிருப்பார்க ளதுவுந் துக்கந்தானே. சில ஸ்திரீகள் பத்தாவுடனே சண்டைபிடித்துக்கொண்டுமவுனமாய்வார்த்தைசொல்லாம லிருப்பார்களவனுக் கிதஞ்சொல்லி யனுசரிசத்துவாதைப்படுவனதுவுந்துக்கந்தானே. இருபதுவயதிலே,முப்பதுவயதிலேநாற்பதுவயதிலே ஸ்திரீகள்விழுந்துபோவார்களதுவுந்துக்கந்தானே. பிள்ளைகள்,பெண்கள், சகோதராள், மாதாபிதா விவர்களெல்லாம் விழுந்துபோனு லதுவுந் துக்கந்தானே. சில ஸ்திரீகள் ரோகிகளாய்ப் போய்விடுவார்களதுவுந்துக்கந்தானே. ஸ்திரீகள் நன்ருயிருக்கச்சே புருஷன் பெருவியாதி சர்வாங்கங்குட்டம்,சயரோகம்,குத்துவலி, உதரவலி,நேத்திரரோகம், தந்தரோகம், நீரிழிவு, மகோதரம், வாதரோகம்,அஸ்திச்சுர மிவைமுதலான ரோகிகளாய் போய்விடுவனதுவுந் துக்கந்தானே.

கன்னிகைகளுக்கு நல்லவனில்லை யென்றும், புத்திராளுக்கு நல்ல கன்னிகைகளில்லை யென்றும்,மாப்பிள்ளை துற்குணனனுகூலமில்லையென்றும், பெண்கள் புத்திராளுக்குக் குழந்தைகளில்லையென்றும், பெண்களுக்குப் போனகிரகத்திலே வறுமையென்றும், மாமனுர்மாமியார் நிரம்பத் துன்பப்படுத்துகிருர்களென்றுந் துக்கப்படுவன். அன்னியகிரகங்களிலேபோய்ப் பெண்டாட்டி பிள்ளை சொல்வழி கேட்கவில்லை யென்று முறையிட்டுத் துக்கப்படுவன். சிலபேர் மலடனுக விருக்கிறவனும், பிள்ளை பிறந்து சாக கொடுத்தவனும், பெண்களை மாத்திரம் பெற்றிருக்கிறவனும், தனக்

குப் பிள்ளையில்லையென்றுந் துக்கப்படுவன். சிலபேர் சமுசாரத்துக்காக விபசாயம் பண்ணுவார்கள். சிலபே ருத்தியோகம் பண்ணுவார்கள். சிலபேர் மணியம், சிலபேர்கணக்கு, சிலபேர் தூது, ஊழியம், ராஜசேவை, கல்லுச்சுமை சுமக்கிறது, சிலபேர் வியாபாரம், சிலபே ரீனவிருத்தி, சிலபே ரீனசேவை, சிலபேர் கொத்து, சிலபேர் கூலிவேலை, சிலபேர் தேசாந்திர சஞ்சாரம், சிலபேர் யாசகம், சிலபேர் துஷ்டாளைச் சேர்தல், சிலபேர் திருடு வஞ்சனை, சிலபேர் கொலை களவு கட்காமம் வெட்டிப்பறிக்கிறது, இந்தப்படி நடந்து கொள்ளுவார்கள். இப்படி நடந்து கொள்ளுகையில் நிரம்ப விபரீதம்வரு மதினாலே துக்கந்தானே. அருத்தார்ச்சனையுந் துக்கம். அர்த்தரக்ஷணையுந் துக்கம். அர்த்தநாசமுந் துக்கம். அர்த்தஞ் சிலவுசெய்தலுந் துக்கம். விஷய சம்பாதனமுந் துக்கம். விஷயங்களை ரக்ஷிக்கிறதுந் துக்கம். விஷயநாசமுந் துக்கம். விஷயநீக்கமுந் துக்கந்தானே. சமுசாரஆர்ச்சிதமுந் துக்கம். சமுசார ரக்ஷணையுந் துக்கம். சமுசார நாசமுந் துக்கம். சமுசாரநீக்கமுந் துக்கந்தானே. வித்தைகளை ஆர்ச்சிக்கிறதுந் துக்கம். அதை ரக்ஷிக்கிறதும் துக்கம். வித்தை மறந்துபோனாலும், வித்தையை யப்பியாசியாமற் போனாலுந் துக்கந்தானே. ஆனபடியினாலே கௌமார மெல்லாந் துக்கந்தானே. இனிமேல் வார்த்திகஞ் சொல்லுகிறோம். வார்த்திகம் வந்தமட்டிலேதானே நிரம்பவிசனத்தை யடைவன். தருமங்களைப் பண்ணாதே போனோம்! அதருமங்களை யாசரித்தோம்! சற்கிருத்தியங்களை விட்டு அகிருத்தியங்களைத்தானே பண்ணினோம்! அருத்தார்ச்சனம் பண்ணாமற் போனோம்! இந்தச்சமையத்துக் கைசுவரிய மில்லாமற்போயிற்று, இந்தச் சமையத்துக்குப் புத்திராளில்லாதே போ

ளர். இந்தச்சமையத்துக்குப் பாரியில்லாதே போனாள். இந்தச்சமையத்துக்கு ரக்ஷிக்கிறதுக்குப் புத்திராள்; புத்திரிகளுமில்லை. பிள்ளைகளும், நாட்டுப்பெண்களுஞ் சொன்னபடி கேட்டு நம்மை நன்றாக ரக்ஷிக்கவில்லை. பாரியுஞ் சொன்னபடி கேட்கவில்லை. தம்பிதமையமாரவாளவா ளிச்சையாய்ப் பிரிந்துபோனார்க ளவர்களுஞ் சொன்னபடி கேட்கவில்லை. பந்துக்களா யிருக்கிற பேர் சட்டைபண்ணி நம்மோடே வார்த்தை சொல்லவில்லை. புத்திராளும், பாரியும், நம்மை நிராகரித்து வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறார்களென்று துக்கப்படுவன். கால் நடக்கப்படவில்லை, கால்மடங்கிப் போயிற்று, சஞ்சாரத்துக்குச் சக்தியில்லை, கண்கள் தெரியவில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, நாக்குங்குளறிப்போகிறது, யெழுந்திருக்க, நடக்கச்சக்தியில்லை, தடியாகிய கோல் கையிலேபிடித்துக்கொண்டு நடக்கிறேனென்று துக்கப்படுவன்.

நரைவந்து முடிப்போகு மெதிரேவருகிறபேரைத் தெரியாது, பக்கங்களிலே கூப்பிட்டாலுங் கேளாது, அன்னியாள் வழிகாட்ட அன்னியாளைத் தொட்டுக்கொண்டு நடக்க, இப்படித் துக்கப்படுவன். கண்களிரண்டுந் தெரியாமற் காசாதிதோஷங்கள்வந்துமுடிப்போம், இரண்டுகண்ணுந்தெரியாமல்வழிதடவியன்னியாளைவழிகேட்டுத்தடியாகிறகோலூன்றிக்கொண் டன்னியாளைத் தொட்டுநடந்துகொண்டுதுக்கப்படுவன். அப்போதுரோகங்கள்வந்து பீடிக்கும். அஃதல்லாமல்இருமல்,விக்கல்,சுவாசம்,இளைப்பு, தலைநடுக்கல்,உடம்புசர்வாங்கமு நடுக்கல் முதலியவைகளும் வரும். அன்றியில் உடல்கூனிப்போம்,சர்வாங்கமும் பழுத்துப்போகும்,தந்தங்களெல்லாம் விழுந்துபோம், கண்களெல்லாம் பஞ்சடைந்து

போம்; அசீரணரோகம் வாதிக்கும், பசிதாகங்கள் மெத்த வாதிக்கும், போசனம் பண்ணினாற் சீரணத்துக்கு வாராது, வெயில், காற்று, சீதம், குளிர்மை, பனி முதலானவை சகியாது,இவைகளினாலேயு மெத்தவுந் துக்கப்படுவன்.நாவுக்கு ருசியாகவிருக்கிறதைத் தேடுவன். நல்லகறி, பருப்பு, பொரித்த குழம்பு, அப்பம், அதிரசம், வடை, இட்டலி, தோசை, மனோகரம், போளி, பால், தயிர், நெய், நல்லமோர், நல்ல ஊறுகாய்,வத்தல்,துவைய லிவைகளெல்லாம் வேண்டுமென்றாசைப்படுவன். அவனுக்குக்கிடையாது; இவைகளெல்லா மில்லையென்று துக்கப்படுவன். அப்பதார்த்தங்கள் கிடைத்துப் பக்ஷித்தாலுஞ் சீரணஸ்தி ஆகாது, சாகப்போகிறோமேயென்று மெத்தவுந் துக்கப்படுவன். நாம் போகிறோமே! பெண்டுகள் பிள்ளைகள் யெப்படி ஜீவிக்கப் போகிறார்களென்றும், இவர்களுக்குக் கதியேதென்று மெத்த விசனப்படுவன். மஹாபாவங்களையெல்லாம் பண்ணினோமே! அனந்த கோடிகாலம் நரகங்களிலே யநுபவிக்கவேண்டுமே! இதற்கென்னசெய்வோம்! எமதூதாள் அழைக்கவருவார்களேயென்று விசாரப்படுவன். அன்னதானம், ஜலதானம், வஸ்திரதானம், இரணியதானம், கோதானம், பூதானம்; கன்னிகாதான மிவைமுதலான தானங்களைப் பண்ணாதேபோனோமே! சுவர்க்கத்துக் கேதுவாயிருக்கிற தானங்களைப் பண்ணாதேபோனோமே! கிரகதானம், க்ஷேத்திரதானம், பிராமண சம்ரக்ஷணை, பசுக்களை ரக்ஷித்தல், மாதாபிதா வாசாரியா ளிவர்கள் சம்ரக்ஷணை,அதிதிக் கன்னங்கொடுத்தல், சரணமென்று வந்தபேரை. ரக்ஷிக்கப் பிராமணனுக்கு வருஷச்சாப்பாடுஞ் சர்வமானியமுங் கொடுத்தல், தடாகங்கள் வாரி கூபங்கள் வெட்டிக் கட்டிவைத்தல், தோப்புநந்தவ

ன்ம்போடுதல்,மடங் கோயில் சத்திரங் கட்டிவைத்தல், அந்தர வெளியிலே தண்ணீர்ப்பந்த லேர்ப்படுத்த லிவை முதலான தருமங்களைப் பண்ணுதேபோனேமே! எக்கியங்களைப் பண்ணிவைக்க, நாந்தா னெக்கியம் பண்ண, அக்கினிஹோத்திர மிஷ்டபசுபந்தன மிவைகளொன்று நடப்பியாமற் போனேமே! வேதாத்தியானம் பண்ண, வேதாத்தியானங்களை யன்னியாருக்குச் சொல்ல, சத்தியவார்த்தைகளைச் சொல்ல, பிரத்தியாருக்கிதமாய் சந்தோஷமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அபவாத வார்த்தைகளைச் சொல்லாதிருக்க, சத்தியசந்தனுகவிருக்க, பிரமசாரியமாக விருக்க, பரஸ்திரீகளுக்கும் பரதனங்களுக்கு மாசைப்படாமலிருக்க, தபசுகளைபண்ண,கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், மாதவாரஉபவாசம்,பக்ஷவுபவாசம், இவைமுதலான தபசுகளைப் பண்ணுதே போனேமே! ஆயுட்காலமெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப் போயிற்றென்றுந் துக்காக்கிராந்தனுக விருப்பன். ஆனபடியினுலே வார்த்திகமெல்லாந் துக்கந்தானே. பாலன் விளையாட்டுடையவன். அப்பால் யௌவனத்தில் காமாசக்தன் விஷயாசக்தனுனன்: அப்பால் கவுமாரம் வந்தபின் பேரிலே விசனசிந்தையுடனே கூடியிருப்பன். விருத்தாப்பியத்திலே; சரை ரோகதுக்கம், பரலோகதுக்கம், மரிக்கவேண்டுமே யென்கிற துக்க மிப்படித் துக்காக்கிராந்தனுக விருப்பன்.

இப்படி யிருக்கச்சே மரண காலம்வரும். மரணகாலம் வந்தமட்டிலேதானே; சுரங்கண்டு சரீரம் விழுந்துபோயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். தோஷித்தது, பேதிகண்டது, உப்பிசங்கண்டது, இளைப்பிருமல்கண்டது, அதினுலே சரீ

ரம் விழுந்துபோயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். நேற்றைச கசலாத்திலே யதிகமாய்ச் சாப்பிட்டு வரவே யதிசாரங்கண்டு சரீரம் விழுந்துபோயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். இடறிவிழுந்தான, அன்னம் விக்கித்து, ஜலம் விக்கித்து, வாயு வந்து மார்பை அடைத்தது இவைகளினாலேசரீரம் போயிற்றென்று சொல்லுவார்கள். நேற்றுறங்கி யந்தவாகிலே சரீரம் போயிற்றென்றுசொல்லுவார்கள். இரண்டுமாத மொரு மாதம் பதினைந்துநாள் பத்துநாள் சோஸ்தமில்லாமற் கிடந்தான் சரீரம் விழுந்து போயிற்றெனறு சொல்லுவார்கள். அசலாத்துப் பாட்டா கிடக்கிறுரென்று யெல்லாரும் வந்து கூடி யோகக்ஷேமம் விசாரித் தவிழ்தாதிகளைக் கொடுப்பார்கள். புத்திராள் சன்னிதானத்திலே யிருந்தா லவாள் சாவதானமாக அவிழ்தாதிகளைக் கொடுத்துக் காப்பாத்துயார்கள். காலம் வந்தவுடனே காலன்வந்தழைப்பன். காலனாலே பாசபந்தனாகவும், பந்துக்கள்பேரிலே சினேகபாசபந்தனாகவும், போகவுமாட்டாம லிருக்கவுமாட்டாமல் மகத்தாகிய கிலேசப்பட் டலைந்துபோவன். பேரைச்சொல்லியழைத்தென்னை யறிவீரோ! எனனை யறிவீரோ! எனறு புலம்புவன். அப்போ துமக்கென்ன வேண்டுமென்றும், பால் தயிர் சக்கரை முதலிய வெதிலே யபேக்ஷை யென்றும், புத்திராதிகள் முதலானபேர்கள் வந்து கேட்பார்க ளஃதன்றியி லெனக்குக் கதியென்ன, எனக்குப் புத்தியென்னவென்று மலட்டுவார்கள். இப்படிக்கொத்த சமயத்திலே, மேலினைப்புக்காணும்; அழைத்தாற் காதுகேட்கவில்லை, வார்த்தை சொல்லவில்லை, கண்ணைத் திறந்து பார்க்கவில்லை, வாயடைத்தது, போதம் போய்த்தென்று சொல்லிக் கொள்ளுவார்கள். ஆஸ்திபாஸ்தி, கடனுடன், வைப்புச்செப்பு, கொடு

க்கல்வாங்க லொன்றுஞ் சொல்லவில்லை, யிருந்தாப்போலே பிரஞ்ஞை தப்பிப்போயிற் றென்றுஞ் சொல்லி யங்கலாய்ப்பார்கள்.

பிராயச்சித்தாதிகள், கோதானம், பூதானாதிகளொன்றும் பண்ணவில்லையென்று யிருந்தாப்போலே பிரஞ்ஞை போயிற்றென் றுங்கிலேசப்படுவார்கள். இவனு மிவைமுதலாகிய வனேக துக்கங்களோடேகூடப் பிராணனைவிடுவன். சிலபேர் புண்ணியவான்களாயிருக்கிறபேர், எக்கியங்களைப் பண்ணுவார்கள், தானங்களைப்பண்ணுவார்கள், தபசுகளைப் பண்ணுவார்கள், அனேக தருமங்களைப்பண்ணுவார்கள். நித்திய நைமித்திய கருமங்களை, நல்லாசாரங்களை, அக்கினிஹோத்ராதிகருமங்களை உபாசனாதிகருமங்களை, நன்றாகத்தானே யாசரிப்பார்கள். வர்ணாச்சிரம தருமங்களை நன்றாக வாசரிப்பார்கள். சமதமாதிகளோடேகூட தருமங்களைப் பண்ணித் தருமசீலராயிருப்பார்கள். ஜனித்தநாள்முதற் பாவங்களன்றியிலேயும், பரஸ்திரீ கமனங்களையும், தனங்களையும், ஆர்ச்சித்துப் பலவுபகாரிகளாய்த் தருமத்தைத்தானே பண்ணுவார்கள். வாலிபத்திலேவித்தியாப்பியாசம் பண்ணுவார்கள். எவ்வனத்திலே தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடே கூடியிருப்பார்கள். எக்கியங்களையெல்லாம் பண்ணுவார்கள். அன்னதானம், சுவர்னதானம், மூபநயனதானம், கன்னிகாதானம், கோதானம், பூதானம், கிரகக்ஷேத்திரதான மிவைமுதலாகிய தருமங்களையெல்லாம் பண்ணுவார்கள் தபசுகள் கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், உபவாசம், திதி, வாரநட்சேத்திரவிரதாதிகளெல்லாம் பண்ணுவார்கள். சிவன்கோயில், விஷ்ணுகோயில், கட்டிவைத்து, தோப்புநந்தவனம்போட்டுவைத்து, வாவிகூபதடாகாதிகளை வெட்டிவைத்து, சத்தி

ரஞ் சாலை தண்ணீர்ப்பந்த லிவைகளெல்லாம் மியற்றிவைத்து, தருமிஷ்டாளாய்த் தானேயிருப்பார்கள்.

அப்படிப்பட்டபே ரந்தியகாலம் வந்தமட்டிலேதானே; புத்திரதாராதிகளுக்கெல்லாம் புத்திசொல்லி, யோகக்ஷேமங்களெல்லாஞ் சொல்லி, கொடுக்கல், வாங்கல், ஆஸ்தி, பாஸதி, ருணதனங்கள், வைப்புசெப்பு, சகலமுஞ்சொல்லி, அசலூருக்குப் போகிறதுபோலே ஆயாசமன்றியிலே புண்ணியவான்களா யிருக்கிறபேர் பரலோகத்துக்குப்போவார்கள். பிராயச்சித்தாதிகள், கோதானம், பூதானம், கஜதானமெல்லாம் பண்ணிச் சுகமாகத்தானே பரலோகத்துக்குப் போவார்கள். சரீரம் விழுந்தவுடனே ஊரிலே யிருக்கிற ஜனங்கள் தண்ணீரெடாமற் சமையாமற் சாப்பிடாமற் சீக்கிரமாக வெடுக்கச்சொல்லுவார்கள். சம்பங்கித்தயிலம், நித்தியப்பியங்கனஞ், சுகந்தாதிமாலை யலங்காரம், வஸதிரபூஷணாலங்காரம், அம்சதூளியிலே சயனம், நல்லஸ்திரீகளாகிய தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடே போகம், நல்லசட்ரசங்களோடே போசனம், நல்ல தாம்பூலபக்ஷணம்; நல்ல ஆபரணங்களைத்தரிக்கிறது,நல்லபரிமளமாகிய சவ்வாது, புழுகு, கஸ்தூரிமுதலாகிய பரிமள சுகந்தங்களைத் தரிக்கிறது, இப்படிப்பட்ட சரீரத்தைப் பிராணவாயு வெளிப்பட்டமாத்திரத்திலே யந்தச் சரீரத்தைப் பார்க்கலாகாது, தொடலாகாது, கிரகத்திலே யிருக்கலாகாது கிராமத்திலேயிருக்கலாகாதென்றுசொல்லி ஊராரெல்லாம்வந்துகூடி யெடுத்துக் கொண்டுபோய்விடுவார்கள்.

தான் சம்பாதித்த அசுவங்கள், பசுக்கள், தனதானியங்கள், உடமை பூசணங்கள், ஸ்திரீபாலாள், சகலமுங் கிரகத்திலேதானேயிருக்கும் மயான வரைக்கு மித்துருபந்

துக்கள் வருவார்கள். அதற்குமே லொருத்தரும் வருகி றபேரில்லை. அதற்குமேற் றனேகாங்கியாய்ப் போவன். புண்ணிய புருஷாளாயிருக்கிறபேர் தக்ஷிணாயனத்திலேயிற ந்து யாகாதிமார்க்கத்தினாலே சுவர்க்கத்துக்குப் போவார் கள். சுவர்க்கத்தை யநுபவித்துத் திரும்ப விங்கே வருவார் கள். திரும்பச் சுவர்க்கத்திற்குப் போவார்கள். திரும்ப வருவார்கள். இப்படிப்போக்குவருத்தா யிருக்கிற மார்க்கத் தையும், அநித்தியமாயிருக்கிற சுவர்க்கத்தையு மடைவார் கள். பாவிகளாயிருக்கிற பேர் எமலோகத்திலேபோய் நர கங்களை யடைந்து வெகுவாய் நரகதுக்கங்களை யநுபவித் துப் பாவசேஷத்தினாலே பசு பக்ஷி மிருகாதிகளாகவும், விருக்ஷங்க ளாகவும், சிறுகொடிகளாகவும், ஜன்மத்தைய டைவார்கள். ஆனபடியினாலே சமுசாரமெல்லாந் துக்கந் தானே. துக்க சமுசாரமாகிற ஜனன மரணப் பிரவாக லக்ஷணசமுத்திரத்திலேநின் றெப்போமுக்தியடையப்போ கிறோமென்று முமுக்ஷுவாய் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன னாய்க் கொண்டு குருப்பிரசாதத்தினாலேயும், வேதாந்த சிர வணத்தினாலேயும், பிரமக்ஞானம்வந் தந்தப் பிரமக்ஞான த்தினாலே கைவல்லியத்தை யடைவன். அப்படி யடைந்த புருஷனுக்குத் திரும்ப வருத்தில்லையென்று சகலவேதாந்த சித்தாந்த மெல்லாஞ் சொல்லுகின்றன. பிரம்மோபாசகா ள், சித்தாள், யோகசித்தாள், தபசித்தா ளிவர்களெல்லா முபாசனாதிமார்க்க முத்தராயணத்தி லிறந்து பிரமலோகத் தை யடைவார்கள். இவர்களுக்கு மறுபிறப்பில்லை. பூரண ஞானிகளாய்வேதாந்தப் பிரமநிஷ்டாளாயிருக்கிறபேர்பூர ணப்பிரமமாகத்தானே பிரமசாயுச்சியத்தை யடைவார்கள்.

பதினேழாவதுஆவிருத்திமார்க்கப்பிரகரணமுற்றிற்று.

பதினெட்டாவது. சந்நியாசிப்பிரகணம்.

:o:

வேதாந்தத்திலே சந்நியாசிகளுக்குத்தானே யதிகார மென்று சொல்லுவார்கள். சந்நியாசத்துக்கு லக்ஷணமேது? சகல கருமத்தியாகஞ் சந்நியாசமென்றுசொல்லுவார்கள். சந்நியாசம்பண்ணி வேதாந்தசிரவணம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். சிரவணார்த்தமாய்ச் சந்நியாசம்பண்ணவேண்டும். கிரகஸ்தனாயிருக்கிறவனுக்கு வைதீக கருமம் விக்ஷேப மிந்த விக்ஷேபங்களினாலே வேதாந்த சிரவணம் பண்ணுகிறதற்குப் பொழுதுபோதா தானபடியினாலே சந்நியாசம்பண்ணிச் சகல விக்ஷேபங்களையும் பரிகரித்து வேதாந்தசிரவணம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். சந்நியாசம்பண்ணாமற் சிரவணம்பண்ணிஞானம்வந்தாலும்;ஞானந்திடமாகிறதற்குச் சந்நியாசம் பண்ணவேண்டும். அஃதெப்படியென்னில்? விளக்கேற்றுகிறதற்கு காற்றில்லாமலிருக்கவேண்டும். விளக்கேற்றினபிறகு விளக்கசையாமலிருக்கிறதற்குங் காற்றில்லாமலிருக்கவேண்டும். ஞானமன்றியிலேயிருக்கிற சந்நியாசத்தினாலே பிரமலோகத்தையடைவனென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் நிஷித்த கருமங்களையும், காமிய கருமங்களையும், வற்சிக்கிறதே சந்நியாசமென்று சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள் சகல கருமங்களையும் பண்ணிக் கருமபலங்களை ஈசுரப்பிரீதிபண்ணுவது சந்நியாசமென்று சொல்லுவார்கள்.

சகல கருமங்களையும் விட்டுவிடவேண்டும், ஒரு கருமங்களையும் பண்ணலாகாது, எல்லாக்கருமங்களுந் தோஷ

ங்களோடேகூடியிருக்குமானபடியினாலே சகலகருமங்களை யும் பரித்தியாகம்பண்ணுவதுவே சந்நியாசமென்று சாங்கி யாள் மதம். எக்கியதான தபசுகளை விடலாகாதென்று மீ மாம்ஸாள்மதம். சில பெரியவாள்:— ஞானசந்நியாசமே சந்நியாசமென்றும், நானென திது நான் கர்த்தா போக்தா வென்கிறதுரகங்கார மோகப்பிராந்தியை விட்டுவிட்டு,நான் அகர்த்தா, அபோக்தா, நான பரமாத்மாவென்கிற வறிவே சந்நியாசம், கருமசந்நியாசம் சந்நியாசமல்லவென்று சித் தாந்தம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சம்மதஞ்சொல்லுகிறோம். எக்கியதான தபசுகளை விடலாகாது, பண்ணவேண்டுமானால் நான் கர்த்தாவென்கிற துராபிமானத்தைப் பரிகரித்து, பல விச்சைகளையும் பரிகரித்து, தேகேந்திரியாதிகள்பண்ணுகி றது, நாம் பண்ணவில்லை; நாம் பரமாத்மாவென்கிற புத்தி யோடுங்கூட யெக்கியதானதபசுகளைப்பண்ணவேண்டும். அ துவே சந்நியாசமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மதம். இது தானே வியாசவசிஷ்டாதிகளுக்கு மறிவோடேகூட ஞானி யாக விருந்துகொண்டு லோகவுபகாரார்த்தமாகக் கருமக் கூட்டங்களைப் பண்ணவேண்டுமென்கிறது அபிமதம்.

இன்னஞ் சந்நியாசலட்சணஞ் சொல்லுகிறோம். ஞான சந்நியாசமே சந்நியாசம், கருமசந்நியாசங் கூடாது, நித் திய நைமித்திய கருமங்களைப் பரிகரிக்கக்கூடாது; அக் ஞானத்தினாலே நித்திய நைமித்தியகருமங்களை பரிகரித்தா னேயானால்? மோகத்தினாலேயந்தக் கருமத்தியாகந் தாமத சந்நியாசமென்று சொல்லப்படும். எக்கியதான தபசுகளைப் பண்ணுகிறது மஹா துக்கம்; காயக்கிலேசமென்கிற புத்தி யினாலே நித்தியநைமித்திய கருமங்களைவிட்டுவிடுவது ராசத

சந்நியாசமென்றுபெயர். நிஷித்தகருமங்களை வர்சித்து நித்தியநைமித்தியங்களை நான்பண்ணுகிறேனென்கிற தூராபிமானத்தையும், பல விச்சையையும்விட் டறிவோடே ஞானியாகவிருந்துகொண்டு லோகோபகாரார்த்தமாகப் பண்ணுகிறதுவே சாத்துவிதசந்நியாசம். இகலோககருமங்களையும்,பரலோககருமங்களையும் பரித்தியாகம்பண்ணி யாத்மாவைத்தேடி யாத்மஞானத்தையே சம்பாதிக்கவேண்டுமென்றும், சந்நியாசிக்கித்தானே ஞானதிகாரமென்றும், ஆபஸ்தம்பர் மனுவிலேயுஞ் சொல்லியிருக்கிறதென்று சங்கித்தால்? அவர்கள் சந்நியாச ஆச்சிரமப்பிரகரணத்திலே சந்நியாசிக்கி வேறேதருமமொன்று மில்லாதபடியினாலே ஞானந்தானே யவனுக்கு தருமமென்றுசொன்னார்கள்.

சந்நியாசிக்கித்தானே ஞானதிகார மிதராளுக்கு ஞானதிகாரமில்லையென்கிறதிலே தாற்பரியம். வியாசர், வசிஷ்டர், அகஸ்தியர், அத்திரி, பிருகு, குச்சரர், கௌதமர், காசிபர், ஆங்கிரசர், போதாயனர், ஆஸ்வலாயனர், ஆபஸ்தம்ப ரிவர்கள் முதலான கோடி ரிஷிகள், தபசிகளாயும், பிரமஞானிகளாயு மிருந்தார்களென்று சகல வேதசாஸ்திரப்பிரசித்தி. அந்த ரிஷிகளுடைய கிரந்தங்களிலேயும் ஞானகருமக் கூட்டுறவைத்தானே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கிரந்தங்களிலே சகல வர்ணங்களுக்கும், சகல வாச்சிரமங்களுக்கும், ஞானதிகாரமுண்டென்றும், அதினாலே முக்தியென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே ஞானசந்நியாசமே முக்திசாதனம். ஞானசந்நியாசிகளாயிருக்கிறபேர்களுக்கு மூன்றுவிதமாகவிருக்கிற கரும பந்தமுமில்லை.

அஃதெப்படியென்றால்? நரகஹேதுவாயிருக்கிற பாவத்திஞலேநரகப்பிராப்தி, சுவர்க்கஹேதுவாயிருக்கிற புண்ணியத்திஞலே சுவர்க்கப்பிராப்தி, புண்ணியபாவத்திஞலே மனுஷலோகப்பிராப்தி, இந்த மூன்று கருமபந்தமும், மூன்று கருமபலங்களும், ஞானசந்நியாசிகளுக் கில்லை. அஞ்ஞானிகளுக்குண்டு. ஞானிகளுக்கில்லை. சகல ஸ்மிருதிகளிலேயும்; நாலுவர்ணங்களும் நாலாச்சிரமங்களுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. பிரமசரியத்திஞலே ரிஷிகள்ருணத்திலே நின்றும் விடுபடுவன். எக்கியத்திஞலே தேவர்கள்ருணத்திலே நின்றும் விடுபடுவன். புத்திராள்பிறந்தாற் பிதிர்கள்ருணத்திலே நின்றும் விடுபடுவன். அப்பாற் சந்நியாசமென்று சொல்லி ரிஷிகள்மதம். பிள்ளைகளைப்பெற்று அவர்கள்பெரியபிள்ளைகளானபிற்பாடவர்களிடத்திலே சம்சாரபாரத்தையும், ஸ்திரீகளையும், வைத்துப்போட்டப்பாற்சந்நியாசம்பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று ரிஷிகள் மதம். அபுத்திரராக விருந்தார்களேயாஞலும், பத்திரவாலராக விருந்தார்களேயாஞலும், வாலஸ்திரீகளைப் பரிகரித்துச் சந்நியாசம் பெறவேண்டாமென்று ரிஷிகள் மதம். ஆபற்சந்நியாசஞ் சகலருக்குஞ் சம்மதந்தானே. சிலபேர் பெரியவாள்:—பிரமசாரியாக விருந்தும், விவாகம்பண்ணுமலிருந்தும், சந்நியாசம் பண்ணலாம். கிரகஸ்தாச்சிரமத்திலே யிருந்துஞ் சந்நியாசம் பண்ணலாமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்திலேயிருந்துஞ் சந்நியாசம் பண்ணலாமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். சிலபேர் பெரியவாள்:—பிரமசாரியாய், அப்பாற் கிரகஸ்தனுய், அப்பால் வானப்பிரஸ்தனுய், அப்பாற் சந்நியாசமென் றிப்படிக் கிரமமாகச் சந்நியாசம் பண்ணவேண்டுமென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். ஸ்திரீ விழுந்துபோஞலவனுக்குச்

சந்நியாசம் பண்ணலாமென்று சிலபேர்சொல்லுவார்கள். சிலபேர் ஸ்திரீயிருந்தாலும்; நல்ல வைராக்கியமுண்டானு லவன் சந்நியாசம்பண்ணலாமென்றுஞ்சொல்லுவார்கள். சந்நியாச வாச்சிரமத்துவ லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறோம். சிகாயெக்ஞோப வீதங்களைப் பரிகரிக்க, கிரகக்ஷேத்திர கிராமாதிகளைப் பரிகரிக்க, புத்திரதாராதிகளைப் பரிகரிக்க, ஈஷணுத்திரயங்களைப் பரிகரிக்க, சகல பூதங்களுக்குந் தன்னிடத்திலே நின்றும், அபயப்பிரதானம் பண்ண, காஷாயதெண்ட கமண்டலங்களைத் தரிக்க, மடத்திலேதானே போயிருக்க, அல்லவென்றுற் கிராம மேகராத்திரியாகத் திரிய, பக லிருபதுநாழிகைக்குமேல் கிராமத்திலேவந்து பிக்ஷையெடுத்துப் புசிக்க, மடத்திலேதானே வசிக்க, அல்லவென்றுற் றேவாலயஞ் சூனியக்கிரகங்களிலே வசிக்க, ஏகாங்கியாயிருக்க, பிரமவிசாரம்பண்ண, சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களைப் பண்ண, பிரமநிஷ்டனுக விருக்க, லோகவார்த்தைகள் கிராமவார்த்தைக ளிவைகளெல்லாம் பரிகரிக்க,இந்திரிய நிக்கிரகத்தோடே யந்தர் முகமாக விருக்க, சமதமாதிகளுடனே கூடி யிருக்க, சற்குருவினிடத்திலே நின்றும் வேதாந்த சிரவண முபநிடத்துக்க ளிவைகளெல்லாம் அப்பியாசித்துக் குருவுபதேசத்தினுலே பிரமஞானத்தை யடைந்து பிரமநிஷ்டனுய்ப் பிரமசரியத்தோடே சாவதானமாயிருக்க வேண்டும். ஸ்திரீகளோடே பேசுகிறது, ஸ்திரீகளைப் பார்க்கிறது, இஃதெல்லாம் பரிகரிக்க வேண்டும். எந்த ஸ்திரீகளைக் கண்டாலும், மாதாவாகப் பாவிக்கவேண்டும். சர்வத்திரரப் பிரமபாவனை பண்ணவேண்டும்.

இப்படிச் சந்நியாசியாய், ஞானியாய், பிரம நிஷ்டனுஞற் கைவல்லியத்தை யடைவன், ஞானமன்றியிலேபோனு

லும்; சந்நியாசி பாவங்களைப் பண்ணாமற் றன்னுடைய தரு மத்தோடே கூடியிருந்தானேயானா லவனுக்குப் பிரமலோ கப்பிராப்தி. பாவங்களைப் பண்ணினானேயானாற் பாவியா யிருக்கிற சந்நியாசியைத் தேவேந்திரன் தெண்டிப்பனெ ன்று சாஸ்திரம். சந்நியாசியாயிருக்கிறவன் பணத்தை அப கரிக்க, ஸ்திரீயை அபகரிக்க, இந்த விரண்டுலேயு முட னே பதிதனாகப் போவனென்று சாஸ்திரம். சந்நியாசியா ய்த் திரும்பக் கிரகஸ்த் தாச்சிரமத்திலே வரலாகாது.வந்தா லும்; நாலுபேருங்கூடி யவனைக் கிரகஸ்தனாக வைத்துக் கொள்ளலாகாது. அவனை யெப்போதும்போலே சந்நியா சியாகத்தானே மடத்திலே கொண்டுபோய்வைத்துச் சந்நி யாசியாகத்தானே யிருக்கவேண்டுமென்று சொல்லவேண் டும். சிலபேர் சிகாசியெக்ஞோபவீதங்களிருக்க, காயத்திரி யிருக்க, சந்நியாசம் பண்ணித் திரிதண்டுசந்நியாசியாயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள்.

அவா ளிந்தயுகத்தில் வைஷ்ணுவபக்ஷம். அது, சியாக கூட்டம். சித்தாந்தஞ்சொல்லுகிறோம். பிராமணனானாலும், வைசியனானாலும், பிரமசாரி, கிரகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி, ஆரானாலுந் தன்னுடைய தருமத்தோடேகூட வேதாந்த சிரவணமனன, நிதித்தியாசனங்களினாலே யதி வைச் சம்பாதித்துப் பிரமக்ஞானியாய், கைவல்லியத்தைய டைவார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும், ஆபஸ்தம்பரும், சூத் திரானுக்கும் புராணஸ்மிருதிகளினாலே ஞானசம்பாதன முண்டு; ஞானம்வந்தா லவர்களுக்கு முக்தியென்று சகல வேதாந்தத்தினுடைய சித்தாந்தமென்று சொன்னார்கள். யாதொருத்தன் சகலவாசைகளுமொழிந்து; மடவாசியாய்,

சந்நியாசியாய், பிக்ஷைவாங்கிப் புசிக்கிறவனாய், பிரம நிஷ்டனாக ஞானகுணங்களோடே கூடியிருக்கிறானோ; அவனே சந்நியாசி. யாதொருத்தன் ஸ்திரீகளைப் பாராமல். திரவியத்தைத் தொடாமல், மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசையொழிந்து; சந்நியாசியாய், தெண்டுகமண்டலத்தோடேகூடப்பிக்ஷைவாங்கிப் புசிக்கிறவனாய், மௌனியாய்க், கிராமமேகராத்திரி சஞ்சாரியாய், இருக்கிறானோ; அவனேசந்நியாசி. யாதொருத்தன் கையிலே வாங்கிப் புசிக்கிறவனாய், காசாய கவுபீனதாரியாய், மரத்தடியில் வாசியாய், பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானோ; அவனே சந்நியாசி. யாதொருத்தன் வாயிற்போட்டசாதத்தைப் புசிக்கிறவனாய், சகல காமங்களுமொழிந்து சந்நியாசியாய், மடவாசியாய், பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானோ; அவனே சந்நியாசி. யாதொருத்தன் பிரமசாரியாயிருந்துகொண்டு பிக்ஷை புசித்துக் குருகிரகவாசியாய்க் குரு சிசுருஷைகளோடுங்கூட வேதாந்தியானங்களைப் பண்ணிச் சுதருமத்தோடுங்கூடப் பிரமஞானியாய் யாதொரு பிரமசாரியா யிருக்கிறானோ; அவனே ஞான சந்நியாசி.

யாதொருத்தன் கிரகஸ்தனாய், நியாயமாய்த் தனத்தைச் சம்பாதிக்கிறவனாய், அதிதிப்பிரீதியாய்ப் பிதிர்க்களுக்கு சிராத்தங்களைப் பண்ணுகிறவனாகப் பிரமஞானியாயிருக்கிறவனே; ஞானசந்நியாசி. யாதொருத்தன் ஸ்திரீபாலாளுடனே கூட ஆசக்தன்போலேயும், கருமிபோலேயும், வெளிக்கி யிருந்துகொண் டுள்ளே யாகாசம்போலே அசங்கனாக விருந்துகொண்டு ஞானியா யிருக்கிறானோ; அவனே ஞானசந்நியாசி.யாதொருத்தன்பாகிய விந்திரியங்களினாலே

சகலதருமங்களையு மாசரித்துக்கொண் டுள்ளே தாமரை யிலையும் ஜலமும்போலே யொட்டாம லசங்கனாய்ப் பூரணப்பிரமமாக யிருந்துகொண்டு ஞானியாக விருக்கிறானே; அவனே ஞான சந்நியாசி. யாதொருத்த னுள்ளே யசங்கனாக விருந்துகொண்டு வெளியிலே சகலராச்சியபாரங்கள், ராச்சிய தந்திரங்கள், ராச்சியவிசாரங்கள், ராச்சிய பரிபாலனம், ஜீவானுடைய பரிபாலனம், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம், சகலபோக பாக்கியங்களையு மநுபவித்துக்கொண்டு ஞானியாய், புளியம்பழமு மோடும் போலே யிருக்கிறானே; அவனே ஞானசந்நியாசி. யாதொரு வைசியன் பசுக்களை ரக்ஷிக்க, வெள்ளாண்மைகளைப் பண்ண, வியவகாரங்களைப் பண்ண, சகல தானதருமங்களையு மாசரித்துக்கொண் டுள்ளே யசங்கனாக ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியாயிருக்கிறவனே; ஞானசந்நியாசி. யாதொருத்தன் வனத்திலே யிருந்துகொண்டு, வனத்திலுண்டாகிய காய்கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு, தபசியாய்ச் சடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, மரவுரிகளை வஸ்திரமாக வணிந்துகொண்டு, எக்ஞோபவீத காரியமாய் வானப்பிரஸ்தாச்சிரம தருமங்களையு மாசரித்துக்கொண்டு, ஞானகுணங்களோடேகூட ஞானியாயிருக்கிறானே; அவனே ஞானசந்நியாசி. யாதொரு சூத்திரனானவன்:—தன்னுடைய தருமத்தோடேகூட மற்ற மூன்று வர்ணத்துக்குஞ் சிசுருடையைப்பண்ணிக்கொண் டுஞானகுணங்களாகிற சமதமாதிகளுடனே கூட ஞானகாண்டங்களாக விருக்கிற ஸ்மிருதி புராணங்களினாலே பிரதிபாதிக்கிற பிரமக்ஞானத்தைச் சம்பாதித்துப் பிரமநிஷ்டனாக விருக்கிறானே; அஃதன்றியில் நல்ல சற்குரு வுபதேசத்தினாலே பிரமக்ஞானத்தைச் சம்பாதித்துப் பிரம நிஷ்டனாக விருக்கிறு

ளே; அவனே ஞான சந்நியாசி. யாதொரு ஸ்திரீகள் பத்தாவுக் கநுகூலமாக நடந்து பத்த சிசுருஷைகளைப்பண்ணிப் பத்தா வாக்கிய பரிபாலனங்களைப் பண்ணித் தருமசீலிகளாய் ஞானகுணங்களோடேகூடக் குரு வுபதேசத்தினாலே ஞானம்வந்து; அஃதன்றியில் தத்துவசாஸ்திரங்களைக் கேட்டறிந்துகொண்டு பிரமஞானிகளாய்ப் பிரமநிஷ்டையுடனேகூட விருக்கிறார்களோ; அவர்களே ஞான சந்நியாசிகள்.

ஞானத்தினாலே முக்தி. இது சகலவர்ணஸ்திரீகள், சுமங்கிலிகள், கன்னிகைகள், விதவைகள் முதலாகிய ஸ்திரீசூத்திரா ளெல்லாருக்கும் பொதுத்தானே. இதற்குப் பகவான்:—ஞானிகளாயிருக்கிற ஸ்திரீகள், வைசியாள், சூத்திராளிவர்களெல்லா முக்தியடைவார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார். இதுவல்லாமல் யாக்கியவற்கருடைய ஸ்திரீ மைத்திரைக்குப் பிரமநிஷ்டை, வியாக்கியவற்கருடைய சிக்ஷிகார்க்கியென்கிற ஸ்திரீக்குப் பிரமநிஷ்டை, சூடாலைக்குப் பிரமநிஷ்டை, இப்படி யனேகஸ்திரீகள் பிரம நிஷ்டைகளா யனேகம் பேருண்டு. இதுவல்லாமற் பாஷியம்பண்ணின ஸ்ரீசங்கராசாரியசுவாமிகள்:— ஞானம் வேண்டுமென்கிற சகலவர்ண ஸ்திரீகளுக்கும், சூத்திராளுக்கும், ஸ்மிருதி புராணாதிகளினாலே ஞானசம்பாதன முண்டானதினாலே மோக்ஷமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள், விவரணாசாரியர், வாசஸ்பதி மிசுரர், கற்பகதரு பரிமள மிவர்களெல்லாருஞ் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். பாஷியக்கிரந்த வியாக்ஞானமாகிய வாசஸ்பத்தியம், கற்பகதரு பரிமள மிந்தப்பாஷிய இருதய வியாக்கியானங்களிலேயு மிந்தப்படிதானே சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

இந்தப்படி வியாச வசிஷ்டாதிகளும் ஞான சந்நியாசமே சந்நியாசமென்று சகல ஸ்மிருதிகளிலேயுஞ் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பதினெட்டாவது சந்நியாசிப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

ஆகப்பிரகரணம், கஅ.

பாஷிய இருதயம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சர்வஞ்சின்மயம்.

குருபரம்பரை வணக்கம்.

பரமாகவொளிர்சச்சி தானந்தமாம்விண்டு
பங்கயன்வசிட்டர்சத்தி
பராசமாமுனிமகா வியாசர்சீர்சுகர்கௌட
பாதர்கோவிந்தயோகி
யருளுருவமாஞ்சங்க ராசாரியாமிறைக
ளமர்பத்மபாதருயரத்
தாமலகர்தோடகா சிரியர்வார்த்திகர்வித்
தியாரண்யராகுமுரவோ
ரிருளுருவமற்றவவர் மரபதனில்வந்தசுப்
பிரமணியதேவனயின
வீசனழகப்பவா ரியன்வீரபத்திரகுரு
வின்பழுத்தையவடிக
டெருளுருவமாமுக்ந் தையனன்மைகளிலாத்
தீயனேன்றனையுமாண்ட
சீர்முத்துராமலிங்க வருணாசலசிதம்பர
தேசியர்க டிகழ்பதமிறைஞ்சுவோமே,

வடமொழி தென்மொழி பாடபேதங்களாற் சொற்பேதங்கள்.

:O:

முக்தி - முத்தி.
சந்நியாசம் - சன்னியாசம்.
கேட்க - கேக்க - கேழ்க்க.
சூதசங்கிதை - சூதசங்கீதை.
பிரயோஜனம்-பிரயோசனம்
பாதகம் - வாதகம்.
சாஸ்திரம் - சாத்திரம்.
ஜாக்கிரம் - சாக்கிரம்.
ஜாக்கிர - சாக்கிர.
சொப்பனம் - சொற்பனம்.
சொப்பன - சொற்பன.
சாக்ஷி - சாட்சி.
விக்ஷேபம் - விட்சேபம்.
ஸபலம், ஜபலம் } சபலம்.
ஜன்மம் - சன்மம்.
மோக்ஷ - மோட்ச.
முமுக்ஷு - முமுட்சு.
ஜலம் - சலம்.
வியவகாரம் - விவகாரம்.
சுழுப்தி - சுழுத்தி
அருச்சுனன் - அர்ச்சுனன்.
பிரத்தியக்ஷம்-பிரத்தியட்சம்
விரக்தி - விரத்தி.
பக்தி - பத்தி.
ஜாக்கிரதை - சாக்கிரதை.
சக்ஷு - சட்சு.
விஷயம் - விடயம்.
ஜக்தி - சத்தி

பரோக்ஷம் - பரோட்சம்.
சூக்ஷமம் - சூட்சுமம்.
ஜோதி - சோதி.
ஜீரம் - சீரம்.
பரோக்ஷக்ஞானம்-பரோட்சஞானம்.
அபரோக்ஷக்ஞானம் - அபரோசஞானம்.
ஜகத்து - சகத்து
ஜீவன் - சீவன்.
யுக்தி - யுத்தி.
அநித்தியம் - அனித்தியம்.
ஆநந்தம் - ஆனந்தம்.
அநேகம் - அனேகம்.
அபேக்ஷை - அபேச்சை.
ஜீவன்முக்தன்-சீவன்முத்தன்
ஜீவன்முக்தி - சீவன்முத்தி.
உபேக்ஷை - உபேச்சை.
கர்மம் - கருமம்.
நிர்க்குணம் - நிற்குணம்.
தர்மம் - தருமம்.
பந்தம் - பெந்தம்.
மோக்கம் - மோட்சம்.
திருப்தி - திருத்தி.
அக்ஷரம் - அட்சரம்.
அக்ஷரஸ்திரீ - அட்சரஸ்திரீ.
விதிரிக்தம் - விதிரித்தம்.
ஸ்தாணு - தாணு.
நிர்தோஷம் - நிர்த்தோடம்.
அஜலம் - அசலம்.

இவ்வண்ண மனேகசொற்பேதங்க ளிந்நூலின் கண்ணேயுள அவைகளிற் சிற்சிலவரையப்பட்டுள்ளன.

உதாரண ஆசிரியர்களின் பெயரகராதி.

பெரியவாள்.
அத்தொய்திகள்.
சித்தாள்.
வைஷ்ணுவாள்.
யோகிகள்.
வியாசாசாரியாள்.
பாஷியக்காரர்.
விவரணாசாரியாள்.
வித்தியாரண்ணியாள்
வாசஸ்பதிமிசிரராள்.
தபோசித்தாள்.
யோகசித்தாள்.
ஈசுரோபாசகாள்.
தார்க்கீகாள்.
வேதாந்திகள்.
மீமாம்ஸாள்.
சாங்கியாள்.
வியாக்கியவற்கர்.
மனு.
பராசர்.
அருச்சுனன்.
கிருஷ்ணபகவான்.
பிரமதேவர்.
எயாதிமஹாராஜா.
கவீசுரர்கள்.
ஆசாரியாள்.
பக்தலகிரி.
அனேகரிஷிகள்.
ரிஷிகள்ராஜாக்கள்.
சந்நியாசிகள்.

சிலபேர்பெரியவாள்.
தத்துவதிருஷ்டி
யுடைத்தானபேர்கள்.
சாங்கியாள்.
உபாசகாள்.
சைவாள்.
கஞ்சனூராள்வார்.
மாத்ருவாள்.
சாங்கியன்.
பரமேசுவரர்.
தேவதைகள்.
ரிஷிகள்.
ஜனகாதிகள்.
வசிஷ்டர்.
மனுஷாள்.
ஸ்தூலவாதிகள்.
பவுத்தாள்.
சூத்திரக்காரர்.
அகஸ்தியர்.
அத்திரி.
பிருகு.
குச்சரர்.
கௌதமர்.
காசிபர்.
ஆங்கிரசர்.
போதாயனர்.
ஆஸ்வலாயனர்.
ஆபஸ்தம்பர்.
பிரம்மோபாசகாள்.

உதாரண நூல்களின் பெயரகராதி.

:o:

சுருதி.
சாந்தோக்கியஉபநிடதம்.
யோகசூத்திரம்.
பாஷியம்.
கீதாவசனம்.
மனுவசனம்.
பராசர்வசனம்.
நிராலம்பஉபநிடதம்.
சகலவேதசாஸ்திரங்கள்.
வேதாந்தங்கள்.
சாஸ்திரங்கள்.
ஸ்மிருதிபுராணங்கள்.
ஸ்மிருதி.
கைவல்லியஉபநிடதம்.
தைத்திரியஉபநிடதம்.
தர்க்கசாஸ்திரம்.
மீமாம்ஸசாஸ்திரம்.
நீதிசாஸ்திரம்.
தருமசாஸ்திரம்.
காவியநாடகவலங்காரம்.
வைத்தியசாஸ்திரம்.
சூத்திரம்.
சூத்திரக்காரர் மதம்.
சாங்கியாள்மதம்.
யோகிமதம்.
சைவமதம்.
வைஷ்ணுமதம்.
வியாசர்மதம்.
பாஷியக்காரர்மதம்.
தார்க்கியாள்மதம்.
மீமாம்ஸாள்மதம்
பகவான்வாக்கியம்.
ஈசுரர்வாக்கியம்.
பகவான்மதம்.
ஆபஸ்தம்பர்மநுநூல்.
ரிஷிகள்மதம்.
வாசஸ்பத்தியம்.
கற்பகதருபரிமளம்.

இந்நூல்களை இந்நூலாசிரியரெவ்விடத்தெவ்விடத் தெந்தெந்தநியாயத்திற் கெந்தெந்தவிடத்திலுதாரணங்கள்கொடுக்க வேண்டுமோ; ஆண்டாண்டனந்தமடங்குதாரணங்கள் கொடுத்திருக் கின்றமையால். அவைகளை இங்குதெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

இது வசனமாதலால் விட்டயிடையே வேண்டிய 'வேண்டிய இடங்களில் உயிரெழுத்தும் உயிர்மெய்யெழுத்தும் பிரிந்துவரும்படி செய்திருக்கின்றனம். ஏனெனில் கற்றோரன்றியில் மற்றோருக்கும் உபயோகப்படுமென்பதனால்.